

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Ölümsüzlüğün suretidir gelincik. Kaybettiğin yansımanı onda bulacaksın."

EBEDİ YANSIMA

Kehanet

ÖZGE ERKİN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://müptela.com>

müptela

Zamanın başlangıcından beri 'Aydınlık' ve 'Karanlık' bir-biriyle savaşmakta, ışığın muhafızları üstün özellikleri ve sonsuz yaşamlarıyla yüzlerce yıldır insanlar arasında dolaşmaktadırlar.

Kevin, baş muhafız olarak tek amacı aydınlığı korumaktır. Amacına engel olabilecek her şeyi bir kenara itmiştir; ruh eşini bile ama hiçbir şey planladığı gibi gitmez. Kevin'in ruh eşi bir melektir ve beklenmedik bir anda karşısına çıkar.

Aşkın ilk mührü kırılırken insanoğlunun kaderini belirleyecek olan kehanet gün ışığına çıkmış ve ilk işaretini vermiştir. Bundan sonra her şey bir muhafızın *kaderinde* ve bir meleğin *kanadında* gizlidir.

EBEDİ YANSIMA

Kehanet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi

Ebedi Yansıma / Kehanet

Özge Erkin

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan: Yeliz Kuşcu Kıyak

Editör: Duygu Esen Özel

Mizanpaj ve Son Okuma: Gelengül Erkara

Kapak Uygulama: Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli: iStockphoto

1. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-9021-99-9

© Müptela Yayınları, 2017

©Özge Erkin, 2017

Sertifika No: 11407

Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. _____

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odın İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

ÖZGE ERKİN

EBEDİ YANSIMA

Kehanet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

*Kızı olduğum için
her zaman onur duyduğum
sevgili Annem'e...*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

TEŞEKKÜR

Elinizde tuttuğunuz kitabın kurgusu tam on yıl önce kaleme alınmaya başlandı. O günden bugüne kadar geçen sürede beni hiç yalnız bırakmayan Zeynep Buse'ye, Hülya Aktaş'a, Yarenim Nur'a, Mine'me, Bergüzarım'a, Mihri'ye, Öyküm'e, Merve'ye, Ceren'e, Nevra'ya, Ayşegül Ablam'a, Can özlerime (onlar kendilerini biliyorlar) ve siz değerli okurlarıma çok ama çok teşekkür ederim.

Bu on yıllık süreçte benden desteğini esirgemeyen sevgili eşim Hakan Erkin'e, minik ilham perim Zeynep Naz'ıma ve biricik annem Güler Selen'e yanımda oldukları için çok teşekkür ederim.

İlk tanıştığımız andan beri dostluğuna sahip olduğum için her zaman şükrettiğim sevgili Genel Yayın Yönetmenim Yeliz Kuşçu Kıyak'a,

Gönülden güvendiğim ve inandığım sevgili dostum ve editörüm Duygu Esen Özel'e,

İyi niyeti ve pozitifliği ile beni destekleyen sevgili Gelengül Erkara'ya,

Beni ailelerine kabul eden ve emeklerini esirgemeyen başta Ünal Koçak olmak üzere tüm Müptela Yayınları çalışanları ve yazarlarıma teşekkür ederim.

Masallarım sizinle güzel. İyi ki varsınız.

Giriş

İyi ve kötü, yani aydınlık ve karanlık...

Binlerce yıl boyunca sadece bu iki gücün savaşı sürdü... İnsanoğlu, her seferinde karanlığın cazibesine, kötülüğün kandırmacasına yenik düştü. Hepimiz, iyiliğin ve aydınlığın günden güne ötelendiği zamanlarda yaratıldık. Sonsuz yaşamımızın tek amacı, saf iyiliğin yolundan sapmamak ve onu hayatımız pahasına korumaktı.

Kaç savaş gördüm, kaç ulusun yıkılıp yeniden kurulduğuna tanık oldum, hatırlamıyorum. Kaçında etkimiz vardı, bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var: Aydınlık, biz var olduğumuz sürece gücünü hep koruyacak.

Bize verilen adlar, çağlar boyunca farklılık gösterdi. Kimi zaman "Tanrı" dediler bize, kimi zaman yaratık... Bazen adını bile koyamadıkları seçilmişlerdik. Geçen binlerce yıl sonunda ise artık isme ihtiyaç duymadığımız gibi, kim olduğumuzu da gizlemeyi tercih ettik. Birer bu kalemun gibi kamufle oluyor ve artan karanlığın hedefi olmamak için uğraşıyorduk. Dünyanın birçok yerinde var olan felaketleri önlemek ya da ardından gelen yıkımı onarmak için oradan oraya savruluyorduk.

Önceden sayımız oldukça fazlaydı. Şimdi ise geride sadece birkaç grup kaldı. Sayımızı gerçekten artırmamız gereken bir çağıydık; çünkü her geçen gün karanlığın askerleri çoğalıyordu. Bazı insanlar kontrol edilemez üstün güçlerle doğardı. "Küre" bu enerji yoğunluğunu

tespit eder ve bize bildirirdi. Biz de iyilik ve kötülük potansiyellerini belirler, güçlerini test eder ve hazır olduklarına inandığımız zaman konseyin önüne getirirdik.

Konseyde üstünlükleri ve ilerde neler olabileceği anlatılır, bazen de gösterilirdi. Kabul edenler özel olarak eğitilip uygun gruplara gönderilirdi. Sıra dışı ya da kontrolsüz gücü olanlar için safkan bir eğitmen görevlendirilirdi. Gerçekleri öğrenen ve bunu kabul etmeyenlerin ise içlerindeki güç pasifleştirilir ve hafızalarından varlığımız silinirdi. Yeni muhafızlar yetiştirmek bir yana, üstün özellikli birini bile bulmak zorlaşmaya başlamıştı. Bu yüzden de onları aramaya çıkmıştık.

Yeni bir yaşama ve sahte kimliklere kavuşurken gizliliğimizi koruyabileceğimiz en iyi kamuflaj öğrencilik gibi gözüküyordu. Gençlerin dikkatsiz oluşu, duygularını ve tepkilerini kolaylıkla dışavurmaları güçlerini tespit etmemizi kolaylaştırıyordu. Büyük bir satranç tahtasındaki piyonlardı hepsi. Biz –safkanlar– oyunu yöneten ana taşlardık. Kimimiz vezirdi, kimimiz kale, kimimiz ise şah.

Oyun belliydi; karanlık ve aydınlığın dengede olması için yapılan anlaşma sonucu hepimiz belli kuralların olduğu bir düzende sürdürüyorduk yaşantımızı. Bazen aydınlık öne geçiyordu, bazen karanlık. Oyun asla son bulmuyor, sadece kurallar değişiyordu.

Bu döngünün içinde varlığımızı katlanılır kılan tek bir ayrıcalığımız vardı: ruh eşimizin bize müjdelenmesi. Biz sonsuz ve saf aşkla ödüllendirilmiştik. Neden olduğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Bunun bir ödül olarak görülmesini ve varlığımızın özüne mühürlenmesini ise mantıksız buluyordum. Benim için bu vaat edilen ask amacımızdan, görevimizden sapmamamıza neden olan zapt edilemez bir duygu fırtınasıydı sadece. Ama diğerleri benimle aynı fikirde değildi.

Beni bekleyen sıkıntı dolu günleri tahmin edebiliyordum. Ama bilmediğim ve tahmin edemediğim bir şey vardı; beni bekleyen ve sonsuz yaşamımın geri kalanını tamamen değiştirecek olan, çok yakınımıdaydı ve ben, gelecek olana hazırlıklı değildim. Olağanüstü yaşamlarımızı içine sıkıştırdığımız ve normal zannettiğim o gün, tam olarak böyle başladı...

İşaretler

Islak çim kokusunu oldum olası sevmişimdir. Elimi çimenlerin üzerinde gezdirdiğimde hissettiğim serinlik ve yumuşaklık, basit gibi gözükse ama doğaya dair olağanüstü bir ayrıntıydı. Yeryüzündeki tüm detaylar gibi. Tanrı'nın elinden çıkmış olan bu muazzam tablo, gözlerimi kamaştıran ve huzur bulmamı sağlayan tek şeydi. Ve huzura en ihtiyaç duyduğum anlardan birindeydim.

Kalabalık olan kampüsün bahçesinde, olabildiğince yalnız kalacağım bir köşe seçerken, isteksizliğimi bastırmaya çalışıyordum. Öğrenci olmak, yüzlerce yıllık hayatım boyunca yaptığım en berbat seçimlerden biriydi. Sadece Nelly için katlandığım ama her fırsatta bunu ona hatırlatacağım bir seçim...

Adımı duyduğumda hızla kafamı kaldırarak sesin geldiği yöne baktım. Nelly, saçları arkasında dalgalanarak bana doğru koşarken bir muhafızdan çok, bir çocuk gibi görünüyordu. Hiç tükenmeyen neşesi ise bunun en büyük kanıtıydı.

"Kevin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Ve işte başlıyoruz.

"Sana sesleniyorum, neden cevap vermiyorsun?"

"Sorun mu var?"

“Şu asık suratından sıkıldım artık. Biraz neşelenir misin lütfen?”

“Mutlu olmamı gerektirecek bir durum yok. Buna sadece sen istediğin için katlanıyorum.”

“Oyunbozanlık etme.”

“Neredeydin? Bugün beraber geliriz sanıyordum. Bu ders programı, evrak işi, beni sıkıyor. Beni bundan kurtarmak zorundasın. Tüm bunlara senin yüzünden...”

“Ben... besleniyordum,” deyince cümlem yarıda kaldı.

Sesindeki huzursuzluk ve mutsuzluk canımı sıktı. Ama onu anlıyordum. Hâlâ buna alışmamıştı. Hangimiz alışmıştık ki? Yaşam enerjimizi normal insanlar gibi besinlerden elde edemiyorduk. Besinler sadece vücut direncini koruyordu. Ama asıl besin kaynağımız farklıydı; bize verilen bu cezayı seçemediğimiz gibi, engelleme şansımız da asla olmamıştı. Bu bir lanetti: sonsuz varlığımız ve güçlerimiz için ödediğimiz ağır bir bedel.

“Ben de beslenmeliyim. Bana birini seçsene...” deyince Nelly’nin yüzündeki ifade bir anda değişti. Gereksiz bir çıkış yapmış olmanın verdiği hisle yüzümü buruşturdum.

“Komik olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu ve devam etti: “Gitmeliyiz. Sam ve Veronica bizi bekliyor ve eminim Veronica onları beklettiğimiz için sinir küpüne dönmüştür.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Konsey toplanmış. Bizi istiyorlar...”

Bu olağanüstü bir durumdu. Çünkü konsey yılın sadece belli zamanlarında bizlerle görüşürdü. Birden bütün algılarım açıldı.

“Neden çağırdıklarını biliyor musun?” diye sordum, temkinli olmaya çalışarak ama aptalca bir soru olduğunu bilecek: Elbette biliyordum.

“Gidelim,” dedim isteksizce. Ayağa kalktığım anda

vücudumu garip bir hissin sardığını hissettim ve olduğum yerde sendeledim. Kan bütün hiddetiyle vücuduma pompalanıyordu. Daha önce tecrübe etmediğim bu durum, dikkat kesilmeme sebep olurken etrafıma bakındım. Büyük kampüs alanının kalabalık olmayan ağaçlık bir köşesindeydik. Etrafta çok insan yoktu. Onlardan birileri görünmeden dolaşıyor olabiliirdi. Savunma pozisyonu almak üzereydim ki onu gördüm.

Uzun boyu ve adeta gece kadar siyah saçlarıyla, naif ve kırılgan gözüküyordu. Yalnızdı. Sanki ne yapması, nereye gitmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi tereddütlü bir hali vardı. Bir ağaca yaslanmıştı. Kısacık bir andan sonra hızlıca önüne ölü bir kuş düştü. Kız hafif bir çığlık attı ve korkuyla etrafına bakındı. Bana doğru döndüğünde göz göze geldik. Saatlermiş gibi gelen o birkaç saniye boyunca bakışlarımız birbirinden kopmadı. Beni saran o his, zihnimden ve bedenimden su gibi akıp gitti. Ama yaşayacağım gariplik sadece bununla sınırlı değildi.

O anda gözümden akan bir damla yaş yanağımdan süzülerek çeneme ulaştığında elimi yüzüme götürerek gerçek olup olmadığını algılamaya çalıştım. Sanki ne olduğunu biliyormuş gibi Nelly'ye döndüm. Yüzüme inanılmaz gözlerle baktı. Bir şeyler söylemek için ağzımı açmıştım ki, hemen araya girdi.

"Sanırım yağmur çiseliyor. Hadi, gidelim."

"Tamam," dedim ve yürümeye başladım.

Kız, hâlâ bana bakıyor ve nedensiz bir şekilde ben de ondan gözetim yapıyordum. Kızın ne olduğunu bilmediğim bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemiyor ama çok şey anlatıyordu. Ama ben hiçbirini anlamıyordum. Kafamı çevirdim ve adımlarımı hızlandırdım. Yağmur yağmıyordu ve yanağımda hissettiğim o ıslaklık kesinlikle gözyaşıydı.

Arabaya binerken Nelly ile göz göze geldik ve bu konuda ben bir şey söylemeden asla konuşmayacağını anladım.

"Geç kaldınız," dedi Sam kocaman gülümsemesiyle. Bana baktı ve yüzündeki gülümseme dondu.

"Kevin, sen... iyi misin?" diye sordu ve sustu.

Daha önce hiç tecrübe etmediğim bu durum karşısında dehşete kapılmıştım. Sam bunu görmüş ama konuşmak istemediğimi anlayınca konunun üzerinde durmamış ve "Hazırsanız gidelim ve konseyin bu zamansız çağrısının sebebini öğrenelim," diyerek devam etmişti.

Yol boyunca hâlâ olanları düşünüyordum. Bu çok anlamsızdı. İnsan tepkileri bizlere göre değildi. Ben ve göz yaşı birbiriyle o kadar alakasızdı ki... Hem ağlayabiliyor olsam bile bunun için bir neden yoktu. Ölü bir kuş mu bunu sağlamıştı yani?

"Saçmalık!"

"Saçma olan ne?"

Kahretsin!

Sesli düşünmüştüm.

"Hiçbir şey!"

Nelly omuzuma dokundu ve diğerlerinin duymayacağından emin bir şekilde, *"Her şeyin bir açıklaması vardır Kevin. Üzerinde çok fazla düşünme. İnsanlarla o kadar çok vakit geçiriyoruz ki... Belki de sadece vücudunun bir tepkimesidir,"* dedi beynimin içinde.

Telepatik gücümüzün olması çoğu zaman işe yarardı ama bu en çok işe yaradığı andı benim için. Çünkü diğerlerine açıklama yapmak istemiyordum. Neyi, nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum zaten. Bilinmezliğin tam ortasıydım ve bu beni sinirlendiriyordu.

Yol boyunca sessizliğimi korudum. Bedenen arabanın içinde olsam da aklım koskoca bir ormanda kaybolmuş gibiydi. Dakikalar geçtikçe ağaçlar sıklaşıyor ve ben, or-

manın daha da derinliklerine doğru sürükleniyordum. Arabanın durmasıyla zihnimdeki karanlık ormandan kısa süreliğine de olsa çıkmayı başardım.

Sam bana baktı. Kafamın karışıklığının farkındaydı.

Bunu yok etmek için, "Bu olağandışı çağrıya hazır mısınız?" dedi.

Kelimeleri o kadar bastırarak söylemişti ki, bu tavır konuya odaklanmam gerektiğini hatırlatmıştı.

"Tamam, gidelim ve neler olduğunu öğrenelim," dedim isteksizce.

Binaya doğru ilerlerken ne kadar eski olduğunu fark ettim. Daha önce hiç dikkat etmemiştim. Büyük sütunların olduğu devasa bir yapıydı. Mermer taşların üzerindeki oymalar göz alıcı bir işçiliğin eseri idi. Büyük ahşap kapı ise taş yapının aksine pürüzsüz denecek kadar düz ve abartısızdı.

Buraya sayısız defa gelmiştik. Beş yaratıcıdan oluşan "Konsey" binlerce yıldır hep aynı yerde ve aynı kişiler tarafından yönetiliyordu: Abraham, Isaac, Dominic, Oswald ve Heaven. Yaratıcıların tam olarak ne olduklarını anlatabilmem mümkün değil. Belli özellikleri olan seçilmişler olduğunu söyleyebilirim sadece. Anlaşmadan beri taraflar arasındaki dengeyi kontrol ediyor, olası tehlikeleri ve potansiyelleri belirliyor, gruplara görev dağılımı yapıyor ve ruh eşlerin doğumunu bildiriyorlardı. Her zaman yaz ve kış ortasında toplanılırdı. Şu an ise mevsimlerden bahardı ve bu kesinlikle olağan değildi.

Kapı açıldı ve ilk olarak ben içeri girdim. Diğerleri beni takip ederken, uzun ve loş koridor boyunca adımlarımız sıklaştı. İçimdeki ses bir şeylerin yaklaştığını ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylüyordu.

Küreye vardığımızda hepsi her zamanki sırada karşımızdaydı ve onların da yüzlerinde şaşkınlığın ve bi-

linmezliğin izlerini görebilmek mümkündü. Ortadaki şeffaf kürenin içinde her zaman dingin duran su kütle-si hiddetle çalkalanıyordu. Yaratıcılar mermer blokların arkasında yarım ay şeklinde, kürenin etrafına dizilmişlerdi. Sadece omuzları ve başları görülecek şekildeydiler. Hepsi bembeyaz giyinmişti. Aralarındaki tek dişi olan Heaven'ın yüzünde sadece gözlerini açıkta bırakan, yine üzerindikiler gibi beyaz bir peçe vardı. Kızıl kahve saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. İçlerinden en yaşlı olan Abraham her zamanki gibi ilk olarak konuşmaya başladı.

"Muhafızlar, bugün buraya olağandışı bir durum için çağrıldınız. Aranızdan sadece birini ilgilendiriyor olmasına rağmen, bunu hepinizin öğrenmesinin daha doğru olacağı kararına vardık."

Heaven bana baktı ve o anda bunun benimle ilgili olduğunu anladım.

Abraham, "Hepinize verilmiş bir ödül var ve bu önceden size bildiriliyor," diye devam ettiğinde rahatladım.

Yanlış tahmin etmiştim, çünkü bu konu benimle ilgili olamazdı. Ruh eşimin doğumu uzun zaman önce müjdelenmişti ve ben bana verilen hakla bunu reddetmiştim. Aşk ve eş bana göre değildi.

Ben bir *Ankaar*'dım, bir safkandım. Tek görevim muhafızlıktı, ödül beni ilgilendirmiyordu. Bir eşim olmasını hiçbir zaman istememiştim. Hem sonsuz aşka sahip olup hem de muhafız olmak imkânsız gibi geliyordu. Yanımda buna tanıklık edeceğim bir çift olmaya rağmen, fikrim değişmemişti. Seçimimi yapmış ve bana verilen bu ödülü reddetmiştim.

Bu Nelly ile ilgili olmalıydı. Ruh eşinin doğumu müjdelenecekti. Bu durumda eş muhakkak varlığımızı hisseder ve adeta bir mıknatıs gibi bize doğru çekilirdi. Yan

yana gelindiğinde ise aşk kaçınılmazdı. Bu bizim doğamızda vardı. Bu duygusal bir tepkime değildi. Bu varlığımızın özüne kazınmış bir gereklilikti.

Gülümsemeden edemedim; çünkü Nelly'nin –her ne kadar anlamasam da– garip bir heyecanı ve isteği vardı bu konuda. Ama Abraham'ın adımı söylemesi, bütün bu düşündüklerimi gülümsememle birlikte yok etti.

“Kevin, ortaya gel!”

Tokat yemiş gibiydim. Hareket edemiyordum, bacaklarım sanki beni taşımıyordu ve her an düşecekmişim gibi hissediyordum. Kendimi toparlamaya fırsat bulmadan Abraham'ın çatık kaşlarını fark ettim. Beklemeden öne doğru ilerledim.

“Küre daha önce hiç olmamış bir şeyi işaret etti. Ruh eşinin varlığı sana daha önce bildirildi ve sana verilen hakla bunu kabul etmedin. Bizler de yan yana gelmeniz için gerekli müdahaleyi yaptık. Fakat değişen bir durum söz konusu; ruh eşin şu an çok yakınında ve her zaman da öyle olacak. Küre, sen kabul etmesen de eşinin sana geleceğini ve sonsuz aşkı da getireceğini gösterdi.”

Şaşkındım. Kelimelere hâkim değildim ama dilim bana ihanet ediyordu.

“Bu mümkün değil. Ruh eşimi kabul etmediğimi, bu hakkımdan vazgeçtiğimi hepiniz biliyorsunuz.”

Sonsuz yaşamım boyunca ilk kez kendimi çaresiz hissediyordum. Bir bataklığın içine düşmüştüm ve debelendikçe daha da derine daniyordum. Heaven'ın sesiyle ona doğru döndüm.

“Kevin, anlam veremediğini biliyorum. O yüzden bunu sana en kolay şekilde anlatmaya çalışacağım. Evet, şu an eşin çok yakınında ve bu durum biraz farklı. Çünkü eşinin bir *Genius* olduğunu tahmin ediyoruz.”

“*Genius* mu?”

“Evet, *Genius*; koruyucu melek anlamına geliyor. Çok uzun zamandır onlardan birine rastlamamıştık. Bir safkan mı bilmiyoruz ama bazı farklılıklar olduğu kesin. Çünkü onlar sadece insanların koruyucusu olurlar. Ama ruh eşin, sadece senin koruyucun olduğuna dair işaretler taşıyor. Buna müdahale edemiyoruz. Bizim için de bilinmez bir durum bu.”

“Ben... hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bu tam olarak senin seçiminle ilgili değil. Onun özü seni seçmiş ve ne yazık ki ne o bunu biliyor ne de gücünün farkında. Geç olmadan onu bulmalı ve eşin olarak yanındaki yerini almasını sağlamalısın. O farklı ve gücü çok geçmeden dikkatleri üzerine çekecektir. Eğer müdahale edilmezse karanlığın avı olmasına engel olamayız.”

“Buna neden mecbur olduğumu anlayamıyorum. Ne olduğunun farkında değilse, onu küreye getirin, gücünü anlatın. Çoğu gibi kabul etmeyecektir. Sonra da nereye gidecekse oraya gider.”

Sanırım son sözleri farkında olmadan hiddetle söylemiştim ve bu Oswald’ın hoşuna gitmedi.

“Sen bizim kararlarımızı yargılayabileceğini mi soruyorsun?” diye bağırdığında sesi o kadar korkutucuydu ki Nelly’nin yanımda titrediğini hissedebiliyordum.

“*Lütfen Kevin, karşı çıkma, lütfen!*”

Beynimin içinde yalvaran sesini duyduğumda sakinleşmeye çalıştım. Onlardan korkmuyordum, hiçbir zaman korkmamıştım. Geri adım atmamın sebebi çaresizliğimdi.

“Onun kim olduğunu ve onu nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

Savunmaya geçerken kurduğum her bir cümlemin anlamsızlığının farkındaydım, karaya atılan bir balık gibi çırpınıyordum.

Fazla mağlup çıkan sesim Oswald'ı yumuşattı.

"Mutlaka bir işaret olacaktır. Daha önce olmamış, farklılığını hemen anlayabileceğin bir değişim."

"Kevin bu O... O kızı gördüğünde gözyaşı..."

"Kapa çeneni Nelly!"

Lanet olsun! Nelly telepati kurmuştu ama ben sesli karşılık vermiştim. Tamamen kontrolü yitirmeye başlamıştım. Bu ani çıkışım hiçbirinin gözünden kaçmadı.

"Anlat. Hemen!"

Abraham'ın sesi her zaman ki gibi emreder tondaydı.

"Bugün birini gördük. Farklı olduğu bir bakışta anlaşılıyordu, kim olduğunu bilmiyoruz. Ama Kevin ve O göz göze..."

"Nelly sakın!"

"Devam et."

Engellemeye çalışsam da boşa kürek çekmekten başka bir işe yaramıyordu.

"O kız ve Kevin göz göze geldiler ve Kevin'ın gözyaşı..."

"Bu kadar yeter! Hiçbir anlamı yoktu. Sen de oradaydın, yağmur çiseliyordu ve ben..."

"Hayır! Bu sadece senin dikkatini dağıtmak içindi. Senin görmediğin başka bir şey daha vardı."

Aptal aptal suratına bakıyordum.

Yutkundu ve bir solukta, "Bu bir tek Kevin'a olmadı," dedi. "Adeta bir ayna gibi, kıza da aynısı oldu. İkisinin de gözyaşları aynı anda akmaya başladı."

"Bunun ne önemi var; bir insan. Ağlamasından daha doğal ne olabilir ki? O olduğuna dair başka hiçbir işaret yok."

"Bu her şeyi açıklıyor, bazı işaretleri o anda fark edememen normal. Bunun üzerine gitmelisin. O kızı bul. Bu sizin kaderiniz, buna karşı koyamazsın Kevin. Şimdi sen-

den istenileni yap. Hiçbir şey tesadüf değildir, unutma. Emin ol, bugün yaşadıkların da tesadüf değil. Onun nasıl beslendiğini bilmiyoruz, bunu tespit etmek önceliğiniz olsun.”

Küre ve konsey üyeleri yavaş yavaş yok olurken olduğum yerde kıpırdamadan duruyordum. Söyleyeceklerim bitmemişti ve ben hâlâ ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onun ağlamasının ne önemi vardı ki; o bir insandı. Sadece korkmuş olamaz mıydı? Yanıt yoktu ve diğerleri gibi bu soru da cevapsız kaldı.

Sam yanıma geldi ve beni odadan çıkardı. Arabaya bindiğimizde sessizliği Nelly bozdu.

“Üzgünüm Kevin. Ben söylemek zorundaydım ve ne ile karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordun. Belki yardımcı olur, diye düşündüm. Lütfen, bana kızma, ben sadece iyi olmanı istiyorum. Bu belki de kötü bir şey değildir. Belki de o kız...”

Elimi kaldırarak onu susturdum. Konuşacak gücüm yoktu. En azından şimdilik. Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını söylemiştim ve tam olarak da buna doğru sürükleniyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Ebedi Yansıma

Bilinmezliklerle dolu bir haldeydim. Tam iki gün boyunca tek düşündüğüm, konseyde söylenenler ve o gün yaşananlardı. Zihnimde tekrar tekrar üzerinden geçiyordum ve hâlâ bir mantığa oturtamamıştım. Diğerleri yaşadığım çıkmazın farkındaydı ve beni rahat bırakarak var olan durumu benim adıma kolaylaştırmaya çalışıyorlardı. Fakat beni yalnız bırakmaları da bir çıkış yolu bulma yardımcı olmuyordu.

İsteksizce okula gitmek için hazırlandım ve aşağıya indim. Kimseyle konuşmadan arabaya bindim ve yol boyunca sessizliğimi korudum. Ne söylemem gerektiğini bilmediğim gibi, duyacaklarımdan da hoşlanmayacağımın farkındaydım. Kampüsün önüne geldiğimizde Sam arabayı durdurdu.

“İlk gününüz güzel geçsin,” dedi, sanki tek derdimiz buymuş gibi.

Yüz ifadem diye bir şey almıştı ki hemen değişti. Nelly, “Sağ ol Sam. Gidelim Kevin,” dedi beni dışarı sürükledi.

Sam de her şeyin düzeleceğini ima eder bir şekilde kafasını salladı. İdama giden biri gibi gözüküyor olmalıydım.

Ana binaya doğru yöneldiğimizde Nelly hiç susma-

dan daha önce yapmamız gereken evrak işlerinden bahsediyordu. Elimdeki kâğıtlara göz attım. Tarih bölümünü seçmiştik ikimiz de. Öğretilen her şeyi birebir yaşamış olmamız ne kadar da ironikti. Bu insan kalabalığı beni yoruyordu. Olabildiğince hepsinden uzak olmak ve sadece görevimi yapmak istiyordum.

Son yıllarda suç oranının en yüksek olduğu yerdi burası: New Orleans. Karanlığın üstünlüğünü ilan ettiği bu bölge, bizim için zorlu sayılmazdı. Ama diğerlerinden gizlenmek için kimliklerimizi olabildiğince basit tutmuştuk.

Geçmişte gücümüzü kullanırken bize kolaylık sağlayan birçok şekle bürünmüştük. Kimi zaman bir general, kimi zaman bir şifacı... Şimdi ise Sam kendisini hukukçu kimliğinin ardına saklıyordu. Suçluların arasında karanlığa hizmet edenleri tespit edebiliyor ya da üstün özellikleri yüzünden başını belaya sokanları bulabiliyordu. Bu yüzden New Orleans'ı seçmişti. Veronica ise Sam'in bulunduğu eve bayılmış ve en vasıfsız konumu seçerek evde eşine ve yeğenlerine bakan kadın rolüne bürünmüştü.

Nelly, anlamsız bir şekilde gençlerin arasında olmak istiyordu ve ben üçe karşı bir yenilmiştim.

Ama bu seçimin beni nerelere sürükleyeceğini artık kestiremiyordum. O gün olanları düşündükçe kendimi kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi hissediyordum. Nasıl kurtulacağımı bilemediğim gibi, kurtulup kurtulmayacağımdan da emin değildim. Tüm bunların yanı sıra, zihnimin bir köşesinde o kızı tekrar görmemeyi diliyordum. Neden o kıza bu kadar takıldığımı bile emin değildim. Herhangi biri olabilirdi. Belki de birkaç dakika önce sevgilisinden ayrılan ve bu yüzden de bir köşede ağlayan ezik biriydi.

Nelly biraz korkuyla biraz da çekingen bir tavırla,

“Sence onu yine görür müyüz?” diye sordu.

“Nelly, lütfen! Kolaylaştırmıyorsun...”

“Hayır, Kevin, kolaylaştırmaya çalışıyorum. Sana daha önce söylemediğim bir şey daha var.”

Duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

“Nedir?” diye sordum endişeyle.

“Şu kız... Onun gözyaşı çok farklıydı. Sanki kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi büyük bir rahatlama ve mutluluk vardı. Göz göze geldiğiniz o an ikinizin de gözyaşı aynıydı Kevin. Senin gözyaşında da mutluluk vardı. Bilemiyorum, belki de o ve sen...”

“Mutluluk mu? Sen neden bahsediyorsun Nelly? Ben kadınların güzellikleriyle besleniyorum,” bu benim lanetim. Ve lütfen, bunca şeyi fark ederken onun ne kadar güzel olduğunu fark etmediğini söyleme.”

Kafası karışık bir şekilde bana bakarken zihnimin gerilerindeki saklı gerçek dışarı çıkmak için var gücüyle mücadele ediyordu.

“Sen ondan beslenmek mi istedin yani?” dedi büyük bir şaşkınlıkla.

“Elbette hayır. Ama...”

“Kevin, biz besleneceğimiz insanları seçebiliyoruz. Bu baş edemeyeceğin bir şey değil ki. Sanki birer vampirmişiz de kana susuyormuşuz gibi davranma. Üstelik sen...” Birden sustu ve gözleri hafifçe kısıldı: “Bunun lanetinle bir ilgisi yok, değil mi? Sadece konuyu geçiştirmeye çalışıyorsun.”

Konuyu geçiştirmeye çalışıyordum, bu doğruydum çünkü benliğimin derinliğinde var olanı bastırmayı başaramıyordum. Onun güzelliği dikkatimi çekmişti, evet. Ama beslenmek için değildi. Kanımın akışını hızlandıran ve nefesimi kesen güzelliğinin sadece benim için olduğunu hissettiğim içindi. O olduğunu biliyordum. İçimde

tarif edemeyeceğim bir güç onu arzuluyordu.

Omzuma dokunan eli hissettiğim anda arkamı döndüm ve karşımda gördüğüm yüz, içimde var olan her şeyi büyük bir anafora çevirdi. Bu O'ydu.

"Merhaba," dedi duru bir sesle. Sesindeki acı fark edilmeyecek gibi değildi ama o anda dikkatimi çeken tek şey güzelliği hakkında düşündüklerimin gerçekliğiydi. Bu, acı verici bir şekilde bütün vücudumun gerilmesine neden oldu.

"Merhaba, tanışmış mıydık daha önce?" diye araya giren Nelly gerginliğini fark etmiş ve bana zaman kazandırmak için adım atmıştı.

"Hayır, tanışmadık sayılır; Ben Erica."

"Merhaba, ben de Nelly."

Nelly dirseğiyle beni hafifçe dürttü.

"Kevin," diyebilirdim sadece.

"Sanırım kayboldum, burası o kadar karmaşık ki; tarih bölümü nerede, biliyor musunuz?"

İşte ikinci darbe...

"Biz de tarih bölümündeyiz Erica. Neden bizimle gelmiyorsun?" diyen Nelly'ye gülümseyerek baktı.

"Tamam," diyerek gözlerini kaçırdı.

Hazırlıksız yakalanmışım. Ve bunu her gün yaşamak işkenceden farksız olacaktı.

"Dünkü karşılaşmamız biraz garipti. Üzgünüm," dedi kısa süren sessizlik sonrasında.

Lanet olsun, demek ki fark etmişti. Halbuki birbirimize uzak bile sayılabilirdik. Heni neden üzgündü ki? Yaralı bir şey yaptığını mı düşünüyordu?

"Korkmuş gözüküyordun. Bizim acelemiz vardı..."

Devamını getiremedim. Zaten neden açıklama yapıyordum ki?

"Önemli değil. Aşırı tepki gösterdim. Bu aralar o ka-

dar çok ölüm yaşıyorum ki, küçük bir kuş bile beni fazlasıyla etkiliyor.”

Sesindeki ve yüzündeki acının nedenini şimdi anlıyordum. Ama Nelly’nin yüzündeki gerginlik başka bir şeyi fark etmeme neden oldu. Ölümler... Bunu araştırmamız gerekecekti.

İçimden bir ses bunun beslenmesiyle alakalı olabileceğini söylüyordu. Bazı lanetler insan hayatını sonlandırabilecek kadar güçlü olabiliyordu. Bunu kontrol etmek zorundaydık.

“Yakın zamanda ailemi bir yangında kaybettim,” dedi fısıldar gibi.

Acımasızcaydı ama rahatlamıştım. Bir şeyler söylemek istesem de doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordum. O anda ikinci hatayı yaparak hafifçe omzunu sıktım. Teselli amaçlı olan bu bilinçsiz hareketim sonrasında duyacaklarımın hiçbirine hazır değildim.

“Sensin! O sensin, sürekli rüyalarımda gördüğüm... Aman Tanrım...”

Zihnimin içinde adeta bir çığlık gibi yankılanan sesle hemen elimi çektim. Hiçbir şey söylememişti ve bu en az zihnimin içinde duyduklarım kadar şoke ediciydi; telepatik gücü vardı. Doğuştan edinilmiş bir yetenek değildi. Bu, sonradan öğrenilen ve gruptakilerin kendi yöntemleriyle belli bir düzene oturttuğu bir savunma kalkanıydı. Ama bu, buzun sadece suyun üstünde kalan kısmıydı. Asıl önemli olan ve saklı kalan kısım söyledikleriydi.

“Ben, yanlış bir şey mi yaptım?” dedi saskınca.

Yüz ifademi değiştirmeye çalışarak, “Hayır. Sadece anlattıklarına üzüldüm,” diyebildim.

Telepati kurduğunun bile farkında değildi. Farkında olmadan beslenmek, farkında olmadan birine zarar vermek, farkında olmadan deşifre olmak... Bunların hepsini

yapmış olabilirdi. Birilerinin hedefi haline gelmiş olabilirdi. Durum sandığımdan daha karmaşıktı.

"Asıl ben üzgünüm. Daha yeni tanıştık ve ben sorunlarımla sizi sıktım."

"Hayır, rahat ol," dedi Nelly yumuşak bir sesle.

"Gidelim, yoksa geç kalacağız," diyerek konuyu kapatmaya çalıştım.

Zamana ve biraz sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Bina-ya doğru yöneldik. Birkaç adım geriden yürümeyi tercih ediyordum. Sanki böylece ondan uzak durabilecekmışim gibi geliyordu. Tam o anda bana döndü. Sanki ardını görebiliyormuş gibi gözlerimin içine baktı.

"Daha önce tanışmış olamayız, değil mi?"

"Hayır. Eğer tanışsaydık mutlaka hatırlardım," dedim.

Kur yapmaya çalışan aptal bir ergen gibi gözüküyor olmalıydım. Lanet olsun!

Bir anda gülümsedi ve gözleri parladı.

"Çok kalabalık... Kalabalıktan çok hoşlanmam, hiç içimden gelmiyor o soğuk taş binaya girmek. Hava o kadar güzel ki..." diye söylenen Nelly'ye baktım aptal aptal.

"Nelly, kapa çeneni, zaten yeteri kadar saçmaladım, bırak da geri kalan birkaç saati huzur içinde geçireyim," dedim zihnimden.

"Haklısın, hava harika," dedi Erica bir anlık bir neşyle.

"O zaman bu güzel havanın tadını çıkarma zamanı. Boş verin dersi..."

"Barajı var," dedim seğirtilmişim gibi gözükmeye çalışarak.

Erica'nın gözlerinin içi parlamıştı adeta.

"Plan ne?" diye sordum.

"Hadi, gidip bir şeyler yiyelim," dedi Erica.

"Ben aç değilim ama size eşlik ederim," dedim.

"O zaman karar verildi. Bu yakınlarda çok güzel bir yer biliyorum. Nefis bir makarna menüsü var."

Nelly insan doğasına uygun davranmak konusunda benden daha başarılıydı. Yemekler de bunun en güzel örneği idi. Hiçbir besin türünden hoşlanmıyordum, Nelly ise neredeyse gurme statüsünde lezzet seçiyordu.

"Önden bayanlar," dedim.

Nelly neşeyle yürümeye başladığında Erica'nın hareketsizliği dikkatimi çekti. Bir-iki saniye içinde bakışları değişti, yüzü hızla solmaya başladı. Bayılacaktı. Düşmesi için ona doğru bir hamle yaptım. Adeta bir yaprak gibi titreyerek kollarıma yığıldı. Ve gözleri kapanmadan önce sadece adımları fısıldadı:

"Kevin."

"Erica... Erica... Kendine gel!"

İlk kez adını söylemişim ve kendi adımları da ilk kez onun ağzından duymuştum. Bu basit gibi gözükken eylem kalbimin atışını hızlandırmış, gözlerimin kararmasına sebep olmuştu. İçimde, neyin sebep olduğunu adım gibi bildiğim, o yakıcı his vardı. Akan kan vücudumdan sökülüp alınıyor ve sanki bedenim ayakta duracak gücü bulamıyor gibiydi. Aklımdaki her şey bir anda uçup gitmişti. Ve geriye sadece tek bir şey kalmıştı: Endişe.

Büyük, korkunç ve zapt edilemeyen bir endişe. Ona bir şey olacağı düşüncesi adeta büyük bir bomba gibi zihnimde infilak etmiş ve var olan her şeyi ufak parçalara ayırmıştı. Sanki ona bir şey olursa dünya artık dönmeyecek gibi hissediyordum. Sanki onun varlığı, var olan her şeyi anlamlı kılıyordu ve yokluğu nefes almamı yersiz kılacaktı. Sanki varlığım sadece onun varlığına bağlıydı. Ve en büyük farkındalık da tam olarak burada kendisini göstermişti: Aşk adeta bir yıldırım gibi tüm ruhumu ve bedenimi etkisi altına almış, titretmiş ve büyük bir güçle

bir köşeye fırlatmıştı. Üstelik benim gibi aşkın saçmalığını dile getirmekten çekinmeyen birini...

Aşkın, insanların bir anlık zayıflıklarının ebedi yansıması olduğuna inanan ben, şimdi o yansımanın tüm benliğimi şiddetle ele geçirmesine tanık oluyor ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamıyordum.

Kollarım arasında titreyen bedeni sararak kendime doğru çektim. O kadar güzeldi ve o kadar masum gözükiyordu ki. Tam yüzüne dokunmak için uzandığımda bir damla yaş akıp parmaklarıma değdi ve bir önceki gibi gözyaşım ona eşlik etti. Gerçek tüm keskinliğiyle önümdeydi; bu kollarımda yatan titrek, güzeller güzeli yaratığa âşık olmuştum ve dahası ben bu *ebedi yansıma*'nın esiriydim artık.

Bu yansıma ebediyete kadar iki ruhun birbirini kabul ediydi. Varlığım ona bağlanmış ve aşkı tek gerçek kılmişti. Direnmenin bir anlamı yoktu; o benimdi... Daima da benim olacaktı.

Temiz havanın iyi gelmesini umarak onu kucakladım ve etrafımızda oluşmaya başlayacak olası kalabalıktan uzaklaştırdım. Yavaşça çimlerin üzerine yatırdım. Alnımda hissettiğim dokunuşla başımı kaldırdım.

"Kevin, saçın... Aman Tanrım, bu kesinlikle O."

Nelly'nin heyecanla saçımla ilgili söylediği hiçbir şeyi önemsemeden Erica'ya döndüm. Çünkü kurduğu cümleler saçmalaktan başka bir şey ifade etmiyordu.

"Kevin bu O *Genius*... Konseyden sonra biraz araştırma yaptım, bu konu açıldığında sana anlatacaktım. Bir *Genius* koruyacağı kişiyi seçtiğinde, kendisinin de seçtiği kişinin de bir tutam saç beyazlıyor. *Genius*'un seçtiği ruha bağlandığını gösteren bir mühür bu. Ve senin saçın..."

Elimi istemsizce saçıma götürdüm, sanki görebile-

cekmişim gibi. İçimde anlam veremediğim bir heyecan oluştu.

Erica'nın kıpırdanmasıyla tekrar ona yöneldim. O anda gördüm; kömür karası saçlarından bir tutamı yavaş yavaş beyazlıyordu.

"Bu, ruhunun ona bağlandığını gösteriyor Kevin. O artık senin."

Neşeyle ellerini cıvrıttı. Bu çocukça tavrını sorgulamaya fırsat bulamadım, çünkü Erica kendine geliyordu ve ikimizde de oluşan bu durumu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Yavaş yavaş gözlerini açarak bana baktı. Ürkekçe elini uzattı, önce saçıma dokundu ve sonra da yüzüme. Nefes bile alamıyordum.

Gülümsedi ve tekrar gözünden bir damla yaş aktı. Yanağımdan yavaşça akan gözyaşımı gördüğünde elini uzattı ve buz tutmuş parmağının ucuyla onu yakaladı.

"Hayatım boyunca seni bekledim. Neden diye sorma... Lütfen sorma."

Nedenini sormayacaktım, çünkü bütün cevaplar bendeydi. Yıllar yılı anlam veremediğim bu ödülün karşı konulmazlığını tüm şiddetiyle fark ettiğim gibi verdiği gücü de hissedebiliyordum. Ruh eşini bulan birçok muhafız bu durumu, güneşin doğuşu gibi kaçınılmaz ve doğal olarak tanımlıyorlardı. Bu bilim insanlarının açıkladığı gibi bazı hormonların tepkimesiyle oluşan alelade bir durum değildi. Bizim için bu yaşamımızın ana kaynağıydı. Benim için yaratılan her şeydi bu. Artık onu bırakamazdım. O benimdi. Ve geri dönüşü olmaksızın ben de onun.

Ama varlığı müjdelendiğinde neden reddettiğimi açıklamak, vereceğim en zor sınavlardan biri olacaktı. Öğrenmemesini sağlayabilirdim ama bunun doğru olmayacağını biliyordum. Bunu ona en doğru kelimelerle

anlatmaktan ve bana anlayış göstermesini dilemekten başka şansım yoktu.

Yüzümden elini hâlâ çekmemiştir. Elimi üzerine koydum ve gülümseyerek, "Merak etme, artık yanıdayım," dedim.

Bir süre birbirimize baktık. Erica'nın saçındaki beyazlık yavaş yavaş yok oldu. Yaşanılan olağanüstü durumun farkındaydı. Beni ele geçiren ve adına aşk dedikleri büyü onu da ele geçirmişti. Bunu görebiliyordum. Çünkü o da beni görüyordu. İşaretlerin ne anlama geldiğini bilmiyor olsa da, yüreğinin derinliklerinde gerçeklerin farkındaydı.

Nelly bu anı bozmamak için hareket dahi etmiyordu. Ama çevremizdeki meraklı bakışları fark edince, "İyi misin Erica, kalkabilecek misin?" diye sordu.

Bir anda gevşek vücudunun gerildiğini hissettim. Onu bırakacağımı sanıyordu.

"Hadi, buradan gidelim," dedim ve Erica'yı hafifçe kaldırdım. Elimi beline koyarak yürümesine yardımcı oldum. Diğer elini de tutarak denge kurmasını sağlamaya çalıştım.

"Sana her şeyi anlatacağım," dedim.

Bakışındaki inanç sarsılmama neden olurken, içimdeki tüm doğruların balyoz darbesiyle teker teker paramparça olduğunu hissedebiliyordum.

"Kevin, onu yalnız bırakamayız, eve gidelim. Hep birlikte daha kolay anlatırız."

"Evet, haklısın, desteğe ihtiyacım olacak," dedim.

Nelly, "Erica, daha iyi misin?" diye sordu. "Eve gitmek ister misin? Yani bizim eve, buradan pek fazla uzak değil. Hem ben de harika spagetti pişiriyorum, birlikte yemek yeriz."

Erica bana doğru çevirdi bakışlarını. Hâlâ çekiniyordu. Avucumun içindeki küçücük elini sıktım hafifçe. Onu bırakmak istemiyordum. Ne şimdi ne de başka bir

zaman. Ayrıca vakit kaybetmeden olanları ve muhtemel olacakları açıklığa kavuşturmalıydık.

“Tamam,” dedi sadece.

Ve eve doğru yol almaya başladık. Hepimiz sessizdik ama içimizde çığlık atan başka bir şey vardı.

Yine yanılmamıştım. Yaklaşıyor dediğim şey gelmişti ve kesinlikle hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Daha birkaç gün önce, hayatımdaki tek önemli şey yeni bir ortama girmek ve kendimi deşifre etmeden yapmam gerekenleri uygulamaktı. Şimdi ise daha önce hiç hissetmediğim ve her zaman bana saçma gelen bir duyguyla doluydum. Bambaşka ve mutlu bir adama dönüşmüştüm birkaç saat içinde. Mutluluğun ne demek olduğunu bile bilmeyen biri için bu kadar hızlı bir şekilde, tamamen bu hisle dolu olmak o kadar garipti ki... Tarif et deseler edemez, kanıtla deseler kanıtlayamazdım. Sadece ne hissettiğimi biliyordum. Anlamlandıramasam da, karşımdaki bu gizemli kadını zerre kadar tanımıyor olsam da, biliyordum: O, benim yaşam kaynağımdı. Belki de var olma sebebim. Bu tıpkı bir anda aydınlanmak, varlığının sebebini bulmak gibiydi.

İçimde bunları yaşarken Nelly, Erica ile konuşup onu rahatlamaya çalışıyordu.

“Nerede kalıyorsun Erica?”

“Okuldan birkaç kilometre ötede bir otelde. Kampüste kendime bir oda ayarlamayı planlıyordum.”

“Neden bizimle kalmıyorsun?”

Nelly’nin bu ani çıkışı Erica’yı şaşırtmış olsa da beni büyük bir yükten kurtarmıştı. Onu yalnız bırakmak gibi bir olasılık artık söz konusu bile olamazdı. Bir an önce ona gerçekleri anlatmalı, varlığının amacını ve görevlerini ona göstermeliydik. Ve önümüzde sancılı bir süreç vardı. Ma-

dalyonun bir de karanlık yüzü vardı. Aşk aydınlık taraf-
taydı, lanet ise... İşte onu anlatmak hiç kolay olmayacaktı.

“Bilemiyorum Nelly, bunu sonra konuşuruz olur
mu?” dedi, yaşadığı tereddüt sesine yansyordu.

Tek kelime bile etmemiştim. Sadece elinin sıcaklığını
hissediyordum yakıcı bir şekilde. Adımlarımızın kaldı-
rımında çıkardığı seslere konsantre olmaya çalışıyordum.
Çünkü bu ani duygu bombardımanı bünyeme uygun de-
ğildi. Herhangi bir yanlış yapmak istemiyor ve eve gide-
ne kadar sessizliğimi koruyarak kendimi dizginlemeye,
heyecanımı kontrol altına almaya çalışıyordum.

Eve geldiğimizde çocuk gibi büyük bir merakla etrafa
bakındı. Her görenin hayranlıkla incelediği muhteşem
güzellikteki bahçe, iki katlı evi çepeçevre sarıyordu. Bü-
yük bahçedeki renk çeşitliliği göz alıcıydı ve Erica da bu
renk şölenine kendisini kaptırmıştı.

“Burası inanılmaz!”

“Çok güzel, değil mi? Bahçe tamamen Veronica’nun
eseri. Onunla da birazdan tanışırsın, çok tatlıdır. O ve
Samuel ile birlikte kalıyoruz. Samuel, Kevin ve ben ku-
zeniz. Veronica da Samuel’in karısı.”

Bu yalana neredeyse biz bile inanmıştık artık. Bir ara-
da olmamızı açıklamanın en iyi yolu; ailesini kaybetmiş
kuzenleri büyüten akrabalar...

Hikâye buydu. Klişe.

“Kevin, neden erken gel...” bir anda kapıda beliren
Veronica’nın cümlesi yarım kaldı.

Kısa süren şaşkınlıktan sonra hemen toparlanarak,
“Merhaba, konduğumuz olduğunu biliyordum,” dedi
melodik bir sesle.

“Merhaba, Veronica, değil mi?”

“Doğru tahmin, sen de?..”

“Üzgünüm... Ben Erica.”

Veronica bana baktı ve kim olduğunu anlatmama gerek kalmadı.

"Hadi, içeri gelin, ben de mutfakta size bir şeyler hazırlayayım."

"Teşekkürler."

Veronica, ev ve aile yaşantısını çok seviyordu. Bu konuda hiçbirimiz onu yadırgamıyorduk. İnsanların arasına karışmaktan hoşlanmıyordu ve bunun en büyük sebebi de lanetiydi. Çevresindekileri mutlu edebilmeyi bu kadar iyi başarabilen ve bunu karşılıksız yaparak kendini mutlu eden birisinin, insanların mutluluklarıyla besleniyor olması çok acı vericiydi.

"İlk günün sıkıcılığı sizi de etkisi altına almış," dedi imalı bir şekilde. "Bu o, değil mi, Genius'un."

"Evet Veronica ve o bazı şeylerin farkında. Sadece birinin ona tam olarak açıklaması gerekiyor"

"Bu konuda endişelenme, bir şekilde yoluna girer. Sen en zor kısmı atlatmışsın."

Bu sessiz konuşmamız hoşuna gitmişti. Bana göz kırptı ve Erica'nın yanına gitti.

"Bahçemi görmek ister misin? Ya da şöyle yapalım; Nelly, o formülünü kimseyle paylaşmadığı kahvesinden yapsın, bahçede içelim hep birlikte. Yemek işini de sonra hallederiz, hem nefis kurabiyelerim var. Ne dersin?"

"Tabii ki de... Ne kahveye ne kurabiyelere ne de o güzel bahçeye hayır diyebilirim."

"Harika."

Sessizce onları izliyordum. Bana yıllardır tanıyorduk gibi rahatlılar. Erica'ya bir açıklama yapacağıma söz vermiştim ama bunu nasıl yapacağımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Resmin bütününe göstermek ve anlamasını sağlamak hiç kolay olmayacaktı.

"Neden sen de bize katılmıyorsun Kevin? Kahve sevmi-

yorsun biliyorum ama en azından bize eşlik edebilirsin.”

“Aslında tam çıkmak üzereydim.”

“Dur! Gitme!” diyerek yerinden sıçrayan Erica da diğerleri gibi verdiği tepkiye şaşırmuş ve biraz da utanmıştı.

Veronica nazikçe ve her zamanki anlayışlı tavrıyla, “Hadi Nelly, gidip şu spagettiye yapalım. Sonra da misafir odasını hazırlarız,” diyerek sessizce yanımdan ayrıldı.

Erica koşarak bana sarıldı. Sımsıkı, sanki gidecek ve bir daha gelmeyecekmişim gibi. Bu benim için çok fazlaydı, bir gün içinde bunların hepsini yaşamak... Ama onu incitmekten o kadar korkuyordum ki. Ruhunun yara almaması için dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Sırf bu yüzden o beni bırakana kadar sarılmayı sürdürdüm. Kollarının gevşediğini hissedince yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Sadece yürüyüşe çıkacaktım. Biraz yalnız kalıp düşünmem gerekiyor. Geri geleceğim,” dedim.

Gözleri doldu.

“Hayır, dönmeyeceksin, değil mi? Bugün olanlar seni korkuttu. Ve sadece nazik olmaya çalışıyorsun.”

Akıp giden gözyaşlarından önce benimkileri fark ettiğinde sustu. Elini alarak yanağıma koydum.

“Görmüyor musun? Bu artık mümkün değil. Bana güven, geri döneceğim,” dedim gülümseyerek.

Tıpkı bir çocuğa benziyordu. Hafifçe çenesi titredi. Ben gözyaşlarını silerken, tamam, dedi.

Biraz daha durursam gidemeyecektim. Oyalanmadan bahçeden dışarı çıktım. Hızlı hızlı yürümeye başladım. Sakince oturup düşüneneğim bir yere ihtiyacım vardı. Nereye gideceğime karar veremedim. Arkamdan gelen korna sesini tanıdım. Sam arabayla hemen yanımda durdu. Zamanlaması her zamanki gibi harikaydı.

“İlk günden okulu mu astınız?”

“Senin işin yok muydu?”

“Aslında evde çalışmayı planlıyordum ama daha önemli bir işim var sanırım,” dedi.

Arabaya bindim.

“Konuşmamız lazım.”

Yalnız kalmak istediğimizde hep yaptığımız gibi Palmer Park’a gittik. İnsanlardan uzak bir köşeye oturduğumuzda bir an bile beklemeden konuya girdim.

“Onu buldum Samuel.”

Sadece ciddi bir şey konuşurken ona tam ismiyle hitap ederdim.

“Bugün şans eseri karşılaştık ve tekrar aynı şey oldu. Şu gözyaşı meselesi. Sonra ona dokunduğumda telepati gücü olduğunu fark ettim. Beni yıllardır rüyalarında gördüğünü söylüyordu. Sonra bayıldı. Ve ikimizin de saçından bir tutam beyazladı. Nelly bunun birbirimizi bulduğumuzu gösteren bir mühür olduğunu söyledi. Uyanığında bazı şeylerin farkındaydı. Nedenini sormamam ama hayatı boyunca beni beklediğini söyledi. Onu orada bırakamazdım Sam... Bırakamazdım. Evde, Veronica ve Nelly ile birlikte...”

Derin bir nefes aldım. Her şeyi birkaç cümleyle anlatmaya çalışmışım. Saçma sapan cümleler kurduğuma emindim. Ama bunun Sam için hiçbir önemi olmayacağını biliyordum. Bir süre sessiz kaldı.

“Anlıyorum. Bütün bu olanlar aslında işimizi kolaylaştırdı. Onu aramak daha zor olacaktı. Eve götürmekle iyi yapmışsın, zaman kaybetmeden durumu konuşmamız gerek ve bazı önemli ayrıntıları da bir an önce öğrenmeliyiz.”

“Bütün bu olanlar Sam... Ben bunların hiçbirine hazır değildim. Hatta bu duygunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Ama şimdi...”

“Bu öğrenilecek bir duygu değil Kevin. Sen sadece bunu hissedebilirsin. Bu kadar korkma lütfen, her şey rayına oturunca ne kadar güzel bir şey olduğunu anlayacaksın.”

“Benim bahsettiğim de bu. Ben aşkın varlığına hiçbir zaman inanmadım. Şimdi ise onu ta içimde hissedebiliyorum. Şuramda. Bu çok garip. Nasıl bu kadar yoğun olabilir? Düşünsene, aslında onu tanımıyorum bile ama o olmadan ne yapacağımı da bilmiyorum. Bu kadar çabuk ruhuma dokunabilmesi imkânsız ama dokundu. Bunu biliyorum, hissediyorum. Beni korkutan bu hız. Sanki yanılsamış gibi geliyor.”

“Aşk böyle bir şey Kevin. İlk seferde kontrol asla sende olmaz. Aşkı sindirmeye başladıkça, yani yaşadıkça kontrolü öğrenirsin. Ama yine de yüzde yüz elinde tutamazsın. Çağlar boyunca aşk hakkındaki en tartışmalı konudur bu; ilk görüşte aşkın gerçek olup olmadığı. Aşkın yaradılışı bunu gerektirir. Bir anda var olur ve hızından başın döner. Diğerlerine aşk demek doğru değildir. Ama her aşkın da kendi içinde onu özel kılan bazı farklılıkları vardır. Tahminime göre bu farklılık sende de kendisini belli ediyor; sizin bu yaşayacağınız sanırım biraz daha yoğun bir aşk olacak.”

Sustum. Söyleyecek bir şeyim yoktu.

“Bir an önce toparlan ve soğukkanlılığını koru. Ona, aslında ne olduğunu ve bizim ne olduğumuzu hep birlikte anlatalım. Bu senin için daha kolay olur. Ama yalnız konuşmak istersen basit ve anlaşılır şekilde anlatmaya çalış, olur mu?”

“Hayır, hep birlikte anlatmamız daha iyi olacaktır.”

Tekrar korkmaya başladım. Ne olduğumu öğrendiğinde vereceği tepki tüylerimi diken diken ediyordu.

“Korkma. Bunları daha önce de yaşadık...” dedi Sam ve haklıydı.

Veronica aramıza katıldığında da benzer durumlar yaşamıştık. Gerçeklerimiz kolay kabul edilebilir değildi.

Anlık da olsa rahatlamıştım ama zihnimin derinliklerinden su yüzüne çıkan şey titrememe neden oldu.

“Sam, onun nasıl beslendiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu nasıl öğreneceğiz? Daha da kötüsü, ya bunu öğrendikten sonra düşünceleri değişirse?”

“Olaya yanlış taraftan bakıyorsun Kevin, zaten bazı şeylerin farkında olduğunu söyledin. Siz ruh eşisiniz. Emin ol, hiçbir şey onun korkup kaçmasına sebep olmayacaktır. Tıpkı Veronica gibi. Hepimizin laneti var. Bu duruma hemen alışamayacak ya da bunu kabullenemeyecek. Ama sen ve biz ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Dediğin gibi; ilk adım beslenme şeklini tespit etmek. Bu konuda hiç açık vermedi mi?”

“Hayır, tamamen insan gibi gözüküyor. Korkutucu bir tahminimiz oldu ama açıklığa kavuştu. Çevresinde sürekli ölümler olduğunu söylemişti. Ama sonra ailesini kaybettiğini anlattı. Bir yangında ölmüşler. Bilmiyorum Sam. Bu bilinmezlik beni korkutuyor. Bir *Genius* ise safkan olması gerekiyor. Eğer öyleyse bir ailesinin olması çok garip değil mi?”

“Rahatla. Eğer korkuyla hareket edersen yanlış adımlar atabilirsin. Tüm sorularının bir cevabı olduğuna eminim. Konsey bu durumun olağandışı olduğunu söyledi. Gereksiz ayrıntılara takılma. Önceliğimizi belirleyelim ve adım adım ilerleyelim.”

Sam haklıydı, sakın olmalıydım. Kontrolsüz olmak her şeyi çıkmaza sokabilirdi. Zor bir gece bizi bekliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

Gerçekler

Eve giderken hâlâ onu görecek olmanın heyecanını yaşıyordum ve bunu yaşamamanın garipliğini. Sam, olaya mümkün olduğunca doğal yaklaşmaya çalışıyordu. Sam'ın benim için işleri kolaylaştırmak istiyordu. Bu sakinliğinden güç almaya çalışıyordum.

Uzun yıllardır ruh eşiyle birlikteydi ve aynı olmasa da bu duygunun ne olduğunu iyi biliyordu. Veronica ile naif bir aşkı paylaşıyorlardı. Birbirlerine düşkün oldukları görülüyor ve bunu gizleme çabası içine girmiyorlardı. Onlara hiç özenmemiştim. Anlamasam da yargılamıyordum.

Eve vardığımızda cesaretimi az da olsa toparlayabilmişim. İçeriye girdiğimizde ev, alışılmadık şekilde sessizdi. Bir süre sonra Veronica, garip bir yüz ifadesiyle merdivenlerden inerek yanımıza geldi.

"Kevin, yukarı çıksan iyi olur," derken daha cümlesini bitirmeden odanın önündeydim. Hafifçe kapıya vurdum. Nelly içeriye girmemi söylediğinde bir an bile beklemedim.

Erica yatakta uzanıyordu. Yüzü bembeyaz ve acı çekiyor gibiydi. Kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Sen gittikten hemen sonra oldu. Üzgünüm Kevin, onun için elimden gelen hiçbir şey yoktu. Sanki acılar içinde gırtlığı tıkanmıştı. Sana ulaşmak istedi ama..."

"Bu, nasıl oldu?" diye sordum sesimin titremesine hâkim olmaya çalışarak.

"Tam olarak bilmiyorum, sanırım beslenmesi gerekiyor."

Beynim durmuş gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yanına gittim ve yatağa oturdum. Hareketsiz duran küçük elini avucumun içine alarak beni hissetmesini sağlamaya çalıştım. Çok geçmeden yavaşça gözlerini açtı. Adımı fısıldadı çatallı bir sesle.

"Buradayım. Sana döneceğimi söylemiştim. İyi misin?"

"Hayır, ben çok güçsüz hissediyorum. Sanki içimde bir şeyler yok oluyor gibi."

Beslenmesini sağlayabilme imkânım yoktu. Ama durumu anlık da olsa kurtarabilecek başka bir şey yapabildim. Tüm gücümü kullanarak kendisini iyi hissetmesini sağlamalıydım. İnsanlara istediğimi yaptırabilme yeteneğim vardı. Avucumun içindeki elini sıktım ve gözlerimi kapadım. Kendisini iyi hissetmesi ve bedeninin de buna itaat etmesi emrini verdim. Birkaç saniye sonra iyi olacaktı. Bittiğinde gözlerimi açtım. Yavaşça doğruldu. Daha iyi gözüküyordu ama bir şeyler olduğunun farkındaydı.

"Bu sıcaklık... Bunu nasıl yaptın? Sanki içime, kalbime dokundun. Ve ben hiç hissetmediğim kadar iyi hissediyorum."

Her şeyi çok çabuk fark ediyordu.

"Kendini daha iyi hissediyorsan eğer aşağıya inelim. Hep birlikte bazı şeyleri açığa kavuşturmamız gerek. Kafadaki birçok soruya cevap bulabileceksin. Yani... umarım..."

Hiçbir şey sormadan kalktı. Elimini bırakmıyordu.

Aşağıya indiğimizde Sam diğerlerini bilgilendirmiş görünüyordu.

"İyi misin Erica?" diye sordu Veronica.

"Evet, Kevin iyi olmamı sağladı."

Sam başını hafifçe eğerek yaptığını onayladığını ima etti.

“Merhaba Erica. Ben Samuel. İyi olmana sevindim.”

“Merhaba Samuel. Teşekkür ederim.”

“Lütfen, Sam de.”

Veronica oturmamız için işaret etti. Zamanı gelmişti.

Sam, “Söze benim başlamamı ister misin? Daha kolay olur,” dedi zihnimin içinden.

Evet, anlamında başımı salladım.

Hepimiz oturduktan sonra Sam, nazik bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Biliyorum, aklında birçok soru var. Ve bunların cevabına ulaşmadan tam olarak iyi hissedemeyeceksin. Bu yüzden bizi iyi dinlemeni istiyorum Erica. Sana son derece önemli bazı şeyler anlatacağız. Lütfen, dikkatlice dinle ve bir şey sormak istediğinde çekinme, olur mu?”

Garip bir şekilde rahatladığını hissettim yanımda. Evet, anlamında başını salladı.

“Bunu en basit şekilde anlatmaya çalışacağım. Söylediklerimi sakince dinlemeni istiyorum. Önce sana bizi anlatacağım. Tam olarak ne olduğumuzu: İnsan ırkının var oluşuyla birlikte bizim gibi farklı bir ırk daha yaratıldı. Ve yaradılışımızın bize getirdiği bazı özel yetenekler nedeniyle yerine getirmek zorunda olduğumuz görevimiz var,” derken cümlelerinin mümkün olduğunca kısa ve öz olmasına özen gösteriyordu.

“İyi ve kötülerin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Binlerce yıl önce savaşların, hastalıkların, ölümlerin, sapkınlıkların yanı sıra kötülüğün üstün olduğu bir dönemde, aydınlık ve karanlık yeryüzünde iyi ile kötü dengesini sağlamak için bir anlaşma yaptı. Bizler o dengenin devamlılığını sağlamak ve dengeyi bozan durumlara müdahale etmek için görevlendirildik. Bizler iyiliğin ışığı

için savaşıyor muhafızlarız,” dedi ve derin bir soluk aldı.

Giriş yapmıştı, ana hatları çizmişti. İyiliği vurgulayarak olası panik dalgasını engellemeyi tercih etmişti. Ama asıl zor olan ayrıntılardı.

Erica’nın yüzünde korkuya dair bir işaret aradım ama bulamadım. Sebebinin bilmediğim bir şekilde hâlâ çok sakin. Sam devam etti.

“Bizim bu görevi başarıyla devam ettirebilmemiz için insanların içinde olmamızı uygun buldular; her birimiz deşifre olmadan görevimizi devam ettirebileceğimiz normal yaşamlar inşa ettik. Ben avukat olmayı, Kevin ve Nelly de öğrenci olmayı seçtik. Hepimiz farklı ırklardan geliyoruz. Ben bir *Ate*’yim; günahların muhafızı anlamına geliyor. Veronica bir *Flora*; yeşeren bitkilerin ve doğanın muhafızı. Nelly de bir *Nerissa*; suya hâkim olan anlamına geliyor.”

Erica bana döndü ve merakla, “Peki sen?” diye sordu. Derin bir nefes aldım.

“Ben bir *Ankaar*’ım. Yarı sonsuz yaşam sahibi olan ve var olan her şeye hükmeden muhafız.”

Sonunda ne olduğumu söyledim. Hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Bir süre sessiz kaldık hepimiz. Sessizliği Erica bozdu.

“Bilmem gereken başka şeyler de var sanırım,” dedi.

Bizi gerçekten şaşırtmayı başarıyordu. Sam artık benim devam etmem gerektiğini işaret etti. Bundan kaçamazdım. Tüm gücümü topladım.

“Erica, hepimizin üstün özellikleri var. Ben insanlara istediğim her şeyi yaptırabilirim. Görünmez olabilirim, hepimiz gibi telepati kurabilirim.”

Bekli kolları ama göstermekten birisi Adıgün karar verdim o anda. Elimi göğsüme koydum ve gözden kaybolarak oturduğumuz kanepenin arkasına geçtim.

Fakat aniden göğsümdeki elimi çekerek korkan taraf olmadığımı gösterdi.

Bir an için görünmez olmadığımı sandım ama Nelly'nin heyecanla, "Nasıl bildin?" diye sorması yanıldığımı gösterdi. Şaşıran o değil, biz olmuştuk.

Erica bir tepki vermeden, "Devam et lütfen," dedi. Ama devam edemeyecektim. Bu benim için bile fazlaydı.

"Kevin, bırak da ben kendimi anlatayım," diye araya girdi Nelly. "Erica, ben suya hâkimim. Her türlü ve her büyüklükteki suya."

Göstermek için sehpaye doğru ilerledi. Sürahideki suyu, kalıbı hiç bozulmamış olarak elini bile sürmeden oradan çıkardı ve havada asılı tuttu.

"Çok eğlenceli, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. Nell, hep böyleydi; neşe dolu.

"Ayrıca ben bir şekil değiştirenim," diye devam etti ve Sam'in yanına giderek omuzuna dokundu. Şimdi karşımızda iki tane Sam duruyordu. Elini çekti ve eski haline döndü. Gülümseyerek yerine oturdu.

"Sanırım sıra bende," dedi Veronica.

Erica'nun yanına gitti ve diz çöktü. Elini açıp kapadığında avucunun içinde inanılmaz güzellikte bir nîlüfer çiçeği duruyordu. Ayağa kalktı, işaretparmağını havaya kaldırdı ve onu korkutmamak için hafifçe bir gök gürültüsü yarattı.

"Ben de doğaya hâkimim," dedi kısa ve öz olarak.

Sam'in bir şey göstermesi mümkün değildi.

"Benim gösterecek pek bir şeyim yok. Ben bu grubun bilgesiyim. Bazı ritüelleri ve kadim büyülerini yapabilirim. Birçoğumuz gibi telepati kurabiliyorum."

Ne olduğumuzu anlatmıştık. Bu bölümde başarılıydık sanırım. Çünkü Erica hâlâ sakince oturuyor ve ka-

çarak uzaklaşmaya çalışmıyordu. Ya da korkudan tamamen kafayı yemişti. Belki de kafayı yiyen bendim. Hiçbir şeyden emin olamayacak kadar darmadağındım.

Erica ciddi bir ses tonuyla, "Doğru anlamış mıyım bakalım?" dedi. "Sizler birer muhafızsiniz. İnsan görünümündesiniz ama insan değilsiniz. Hepiniz farklı bir ırktan geliyorsunuz. Bazı yetenekleriniz ve ortak bir göreviniz var. Ve hepiniz iyiliğin tarafındasınız."

"Evet, hemen hemen doğru anlamışsın," dedi Sam şaşkınlığını bastırmaya çalışarak.

"Erica, bizler bu görevi yüzyıllardır sürdürüyoruz," diye ben sözü devraldım. "Fakat anlaşmadan bizi yakından ilgilendiren bazı noktalar vardı. Senin de dediğin gibi iyiliğin tarafında olduğumuz ve dengenin bozulmamasını yalnız bizler sağlayacağımız için, kötülüğün temsilcileri bizim saf iyilikle dolu olmamıza izin vermediler. Bunu yin-yang gibi düşünebilirsin. Her karanlığın içinde bir aydınlık ve her aydınlığın içinde bir karanlık olmalıdır. Bu yüzden anlaşmayı yapanlar, yani iyiliğin ve kötülüğün temsilcileri her birimize farklı bir lanet verdi. Önceden gücümüzü özümüzden alırdık. Fakat anlaşmadan sonra gücümüzü sağlamak için beslenmemiz gerekti. Ve bu beslenme gereksinimi hepimizde karanlık bir taraf oluşturdu. Sam insanların korkularıyla, Nelly gözyaşlarıyla, Veronica da mutluluklarıyla besleniyor."

Kendi lanetimi söylemek çok zordu. Ama yapmak zorundaydım.

"Benim lanetimse kadınların güzelliğiyle beslenmek."

Kalbim durdu sanki. Hâlâ sessizce duruyordu. Başını önüne eğdi.

"Bu hepiniz için çok zor olmalı. Sizi anlamaya çalışıyorum. Ancak önce bilmem gereken bir şey var. Benim de sizden biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Bu kadar ani ve içinde en ufak bir korku dahi bulundurmayan soruya hiçbirimiz hazırlıklı değildik.

“Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Neden korktuğunu hissedemiyorum? İnan bana şuradan çığlık atarak kaçsan daha mantıklı olurdu.”

Bunları söyleyenin kim olduğunu anlamam birkaç saniyemi almıştı, çünkü konuşan bendim. Kontrolümü kaybetmiştim.

Aniden ağlamaya başladı. Durdurulması olanaksız gibi görünüyordu ve en kötü kısmıysa ben de aynısını yaşamak zorundaydım. Yanına gidip önünde eğildim. Çenesinden tutup hafifçe kaldırdım. Ve o anda korktuğunu anladım.

Sam içinden, *“Kevin, tek korkusu sana zarar vermek, bundan korkuyor sadece. Bilmediğimiz çok fazla şey var. O da zihninde bunları bir mantığa oturtmaya çalışıyor. Önce onu sakinleştir, sonra devam edelim. Biraz ara vermek fena olmayacak,”* dedi ve birkaç saniye içinde odada yalnız kaldık.

Hâlâ ağlıyordu ve benim bu zamana kadar varlığından bile haberimin olmadığı kalbim acıyordu. Onu kendime doğru çektim, küçücük vücudunu bir bebekmiş gibi kucağıma yerleştirdim ve ona sıkıca sarıldım.

“Çok üzgünüm Erica, çok üzgünüm. Bunları yaşamayı istemezdim. Sana bunu anlatmanın daha kolay bir yolu yok. Seni korkuttuğum için üzgünüm. Çok üzgünüm...”

Kafasını kaldırdı, bana baktı ve gözlerinin derinliklerine çekti beni. Nehir gibiydi gözleri ve ben o nehrin, o gözlerin yeşilinde çoktan boğulmuştum. Elimi aldı ve dudaklarına götürdü. Öptükten sonra yanağına koydu ve bana tekrar baktı.

“Ben sadece sana zarar vermekten çok korkuyorum. O kadar çok ölüm gördüm ki... O kadar...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.ozgeerkin.com>

“Bana zarar vermen mümkün değil,” dedim onu rahatlatmak için.

Ama başaramadım, gözlerini kapadı ve kollarıma yığıldı. Panikle diğerlerine seslendim.

Onu kucaklayıp kanepeye yatırdığımda Sam bana döndü ve “Onu öptün mü?” diye sordu endişeyle.

Öldüm sanki. Bunu asla yapamayacak olmak içimi acıttı. Çünkü ben beslenirken, yani bir kadının güzelliğini emerken bunu dudaklarından yapmak zorundaydım.

“Hayır,” diyebilirdim sadece.

Sam bunu sorduğu için hemen pişman oldu.

“Tabii ki de yapmadın, üzgünüm. Çok üzgünüm,” dedi.

“Önemli değil,” dedim içimden.

“Neden böyle oluyor? Kendini korumak istercesine içine kapanıyor. Sanki katatonik duruma geçiyor,” dedi Veronica.

Nelly biraz korkuyla biraz da çekinerek, “Beslenmediği için,” dedi.

Onu daha fazla böyle görmeye dayanamıyordum. Tekrar yapmam gerekeni yaptım; elini tuttum ve gözlerimi kapadım. Çok geçmeden uyandı. Bana baktı ve elimi bırakmadan doğruldu, sanki sesi çıkmayacakmış gibi boğazını temizledi.

“Bana her şeyi anlatın. Anlatmadıklarınızı da. Ne olduğumu, neden böyle olduğumu, neden Kevin’i hayatım boyunca rüyalarımnda gördüğümü ve neden çevremdeki herkesin teker teker öldüğünü.”

Soft kelimeleri neredeyse fısıldayarak söylemişti.

“Tamam, her şeyi bilmek istiyorsan kim olduğumu anlatacağım,” dedi Sam. Çünkü benim devam edemeyeceğimi biliyordu.

“Bizim varoluşumuzun en büyük sırlarından biri de

sonsuz ve saf aşkla ödüllendirilmiş olmamız. Bizler çift yaratıldık. Özlerimiz birbirine bağlı. Ve ruh eşimiz doğduğunda bu bize müjdeleniyor. Tıpkı Veronica'nın bana müjdelenmesi gibi ve senin Kevin'e müjdelenmen gibi."

Elimi sıkı, bu onu mutlu etmişti.

"Fakat senin doğumun müjdelendiğinde Kevin bunu reddetti."

Sam cümlesini bitirdiğinde Erica hızla elini çekti.

Kalbime bir sürü buz parçacığının saplandığını hissediyordum. Soğuk ve yakıcı. Boşta kalmış elim yumruk olmuştu. Ondan uzaklaşarak, pencerenin yanına gittim ve dışarı baktım. Yanı başımda duran ihtimal tüm çıplaklığıyla bana kendisini gösterdi; Beni istemeyecekti. Ve bunu bilmek... Bunun tarifi yoktu. Yumruk yaptığım elimi cama geçirdim. Cam büyük bir gürültüyle kırılırken diğerleri yanıma geldi.

"Kevin, neden yaptın bunu?"

Elim de camla birlikte kırılmıştı. Canım yanmıyordu ama dikkatimi çeken şey başkaydı. Diğerleri de ne olduğunu o anda anladı. Cam kırıldığında hepsi yanıma gelmişti ama Erica yerinden bile kıpırdamamıştı. Göz göze geldiğimizde ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Gördün mü? Sana zarar vermekten korktuğumu söylemiştim."

Elimi tuttu ve "Az önce bu elini öpmüştüm," dedi.

Bana dokunduğunda kırık kemiklerimin arasında tarifsiz bir sıcaklık dolaşmaya başladı. Sanki gün ışığı gibiydi. Yavaş yavaş kemiklerin yerine oturduğunu, kopan sinirlerin düzeldiğini, kan akışımın normale döndüğünü hissedebiliyordum.

"Elim düzeliyor," dedim içimden

Veronica dediğimi duydu.

"Yanılıyorsun Erica," dedi. "Sen Kevin'e zarar verme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - h

din; tam tersi dokunuşunla iyileşmesini sağladın,” dedi. Erica anlamaz bir ifadeyle bana döndü.

“Kevin’e zarar vermezsin. Çünkü sen bir *Genius*’sun. Yani Koruyucu meleksin...Sen Kevin’in koruyucu meleğisin,” dedi.

Bir anda rahatladım; Veronica bunu tam zamanında ve en güzel şekilde söylemişti. Bir ona bir elime baktım; elim tamamen iyileşmişti.

“Ben senin meleğimin ve sana zarar vermedim, öyle mi?” dedi.

Mutlu olduğu o kadar belliydi ki. Kollarıma atıldığında diğerleri yalnız kalmamız gerektiğini düşünerek bahçeye geçti. Konuşmanın kalanını benim yapmam daha doğru olacaktı. En zorlu kısmı anlatmıştık. Bundan sonrasını tek başıma yapabilirdim. Ama öncesinde kollarımın arasındaki sıcaklığın tadını çıkarmak istiyordum.

“Veronica’nın söylediği her şey gerçek. Bana zarar vereceğini düşünme. Sen benim meleğimsin... Senin doğumun müjdelendiğinde reddettim çünkü...”

“Sus lütfen... Bu benim canımı yakıyor. Anlatma...”

Gerildiğini hissedebiliyordum kollarımın arasında. Onu serbest bıraktım. Yüzünü avuçlarımin arasına aldım.

“Ben bu dünyada gerçek aşkın var olabileceğine hiçbir zaman inanmamıştım. Ve senin gibi birinin var olabileceğine de. Ben aşka inanmazdım. Ama şimdi seni buldum. Ben de senin kadar şaşkınım ve hazırlıksız yakalandım. Ama bu var olan en büyük gerçeği değiştirmiyor: Sen benimsin...”

İnanılmaz güzellikte gülümsedi ve “Seninim,” dedi.

Göz göze olduğumuz o saniyeler boyunca yavaş yavaş onun oluyordum. Tüm benliğimle, her bir parçamla. Başımı hafifçe yana eğip ona gülümsendiğinde tafiye kızaran yanaklarıyla muhteşem gözüküyordu. O an ak-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - h

lından geçenleri merak etsem de zihnine dokunmadım. Onu doyasıya izlemenin keyfine varıyordum ki, bakışlarını gözlerimden ayırdı ve dudaklarına çevirdi. Hemen ardından gözlerini kapayarak dudaklarına yöneldiğinde en büyük kâbusum karanlığın içinde hortladı.

Lanet olsun... Onu kendimden uzaklaştırarak ittirdim. Yaşadığım panik yüzünden bunu sert bir şekilde yapmıştım. Birkaç saniye önceki o güzel gülümseme yok oldu. Sanki onu büyülemiştim de o anda bundan kurtulmuş gibiydi.

“Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylüyorsun,” dedi hem kırılmış hem de kızgın bir sesle.

Ne olduğunu anlamadan arkasını döndü ve kırık olan pencereden bahçeye atlayarak koşmaya başladı.

“Erica, dur!”

Pencereden atlayarak peşinden gittim. Onu yakalamam çok sürmedi. Kollarından tuttum. Deli gibi çırpıyor, bir yandan da küçücük ellerini yumruk yapmış göğsüme vuruyordu.

“Neden? Bana bunu neden yapıyorsun? Herkes gitti. Kimse kalmadı yanımda. Neden çıktın karşıma...”

Onu engellemedim, bana vurmasına izin verdim. Bir şekilde rahatlaması gerekiyordu, kendine değil de bana zarar vermesini tercih ederdim.

Art arda yumruk atıyordu. Hepsi de kollarıma ya da göğsüme isabet ediyordu. Canım acımıyordu. Esas acıyan kalbimdi. Birden elini kaldırdı. Tokat atmaya hazırlanıyordu. Hiç hareket etmedim. Ama yapamadı. Yere çöktü ve tekrar ağlamaya başladı.

“Beni sevmen için her şeyi yapardım,” dedi.

Bu olamazdı. Onu sevmediğimi nasıl düşünürdü? Ben bu haldeyken nasıl inanmazdı sevgime? Bu duygu bizlerin dışındaydı. Bizim dışındaki bir duygu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

gılamak mantıksızdı. Hele ki varlığını yargılamak... Tamamen gereksizdi. Biz ruh eşiydik ve birbirimizin olmak kaderimizde yazılıydı. Bunu ona az önce anlatmamış mıydım? Onu tüm ruhumla seviyordum. Bu bir seçim değildi. Bu tıpkı nefes almak gibi gereklilikti.

Aniden öfkeyle doldum. Korkmaması için elimden geleni yapmış, onu kaçırmaktan ölesiye korkmuştum ama bu kadar sakinlik bana göre değildi. Kim olduğumu anlamamıştı. O zaman en sert biçimde anlatmam gerekecekti. Onu kolundan tutup kaldırdım ve eve doğru sürüklemeye başladım. Sürekli, "Bırak beni," diyordu. "Beni istemiyorsun bile... Bırak..."

Eve girdiğimizde, "Hepiniz buraya gelin," diye bağırdım.

Bütün bu olanlardan sonra ilk kez korktuğunu hissedebiliyordum. Birkaç saniye içinde üçü de karşımızdaydı.

"Veronica, ona nasıl beslendiğimi anlat. Hemen!" dedim. Sesim o kadar yüksekti ki yerinde sıçradı.

"Kevin kadınların güzelliğini dudaklarıyla alıyor Erica," dedi bir çırpıda. "Yani onları öperek. Beslendiğinde de o insanın bedensel güzelliği mutlaka yok oluyor."

Çok şaşırılmıştı. Söyleyecek bir şey bulamadığı her halinden belliydi.

"Ben... bilmiyordum, çok üzgünüm..."

Pişmanlığı sesinden anlaşılıyordu ama kızgınlığım geçmemişti.

"Bilmediğin çok şey var," dedim ve dışarıya çıktım.

O daha gittiğimi bile anlamadan evden uzaklaştım. Bu denli sinirliyken yanında kalmak mantıklı değildi. Kendime hâkim olamazken çevremde olmasına ve ona herhangi bir sözle ya da hareketle zarar vermek ihtimaline bile katlanamazdım. Şu an bununla başa çıkacak gücüm yoktu. Lanetim beni her zaman tiksindirmişti. Ve az önce olanlar ise

onu içimden söküp alma isteğimi ölesiye kamçılıyordu.

Ne kadar süre yürüdüm bilmiyorum. Sürekli konuşulanları ve yaşananları düşünüyordum. Neler olabileceğini kestiremiyordum. Zor olan bir durum, iyice çıkmaza girebilirdi. Bizim gerçeklerimiz zaten zordu. Anlatılması da anlaması da. Daha Erica'nın gerçeklerine gelmemiştik bile. Ne Erica'nın üstün özelliklerini öğrenebilmiştik ne de nasıl beslendiğini. Sürekli bayılmasının nedeni buydu ve buna daha fazla dayanamazdı. Sorularla boğuştuğum saatler boyunca cevap bulamadığım gibi kendimi rahatlatamıyordum da. Birkaç saat sonra gün ağaracaktı. Eve dönmeliydim.

Eve girdiğimde yine rahatsız edici bir sessizlik vardı. Uyuyor muydu acaba? Tekrar kötüleşmiş olabilir miydi? Merak ve endişemi daha fazla bastıramadım ve yukarı çıktım.

Odanın önüne geldiğimde eğer ona herhangi bir şey olduysa kendimi asla affedemeyeceğim gerçeği zihnimdeki her şeyin üstünü örtmüştü. Odaya girdiğimde yataкта yan yatmış ve bir bebek gibi kıvrılmış uyuyor halde buldum onu. Yüzünde acı çeker bir ifade yoktu.

Nelly kanepede uyuya kalmıştı. Geldiğimi hissedince beni yanına çağırdı.

"Tek kelime etmedi Kevin. Hiçbir şey söylemedi. Sen gidince yukarı çıktı ve yattı. Ben de onun uyuduğuna emin olunca buraya gelip başında bekledim. Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum! Artık hiçbir şey bilemiyorum. Onunla ilgilendiğin için sağ ol. Odana git ve dinlen. Sanırım yarın bugünden daha uzun olacak."

"Bir şey olursa haber ver, olur mu?"

Başımı salladım. Ardından kapıyı kapatarak dışarı çıktığında desteğinin bana ne kadar güç verdiğini düşündüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - ht

Başımı iki elimin arasına alarak saçlarımı çekiştirdim. Çok yorgundum. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Yatağın kenarına gidip ona baktım. Tarifi yoktu hissettiklerimin. Ne olursa olsun onsuz yapamayacaktım. O benim bütün ruhumu, benliğimi sarmıştı. Keşke, dedim içimden, keşke seni öpebilseydim. Keşke bunun sana zarar vermeyeceğinden emin olabilseydim.

Onu hissetmeden daha fazla dayanamayacağımı anlayarak yanına uzandım. Arkasından sarıldım. Saçları hâlâ topluydu. Ensesine yüzümü dayadım. Derin derin kokusunu içime çektim. Uykuya teslim olurken tüm yaşananların aksine tek bir gerçek zihnimi meşgul ediyordu; gözlerinin yeşilinde boğulduğum bu kadın artık benim eşimdi.

Masumiyet

Ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum, ama uyandı-
ğımda gördüğüm manzarayı asla unutmayacaktım. Yüz-
lerimiz birbirine dönük yatıyorduk. O kadar yakındık ki,
nefesini hissedebiliyordum.

Sabah güneşi içeriye vuruyordu, tam arkamdan. Dün
gecenin aksine huzurlu görünüyordu.

Usulca kalkmak istedim. Bu şekilde uyanmasını ne-
dense istemiyordum. Ama tam ben kalkacakken gözle-
rini açtı. Bir gün önce annesini üzmüş ve ceza almış bir
çocuk gibi yüzüme baktı. Gülümsemeden edemedim.

“Günaydın,” dedim sakince.

Artık ona sinirli değildim. Bunu anlamasını istiyordum.

“Bütün gece burada, yanımda mıydın?” dedi utanarak.

Yanakları kızarmıştı. Sanki ihtiyacı varmış gibi bu onu
daha da güzelleştirmişti.

“Sayılır. Döndüğümde saat çok geçti.”

“Neden beni uyandırmadın? Ben çok üzgünüm, her
şeyi berbat ettim. İşleri daha da zorlaştırdım.”

Susması için parmaklarımı dudaklarına değdirdim.
Sıcacıktı. Ama o sıcaklığı hiçbir zaman dudaklarımda
hissedemeyecek olmak çok acıydı.

“Geldiğimde çok güzel uyuyordun. Burada yanında
kendimi daha iyi hissettim ve kaldım.”

Bana sokuldu. Başını göğsüme yasladı. Hem mutluy-
du hem de korkuyordu.

İçimden, *Korkma, lütfen benden korkma,*" dedim.

Sakin bir sesle, "Korkmam," dedi.

Artık olanları sorgulamıyordum. Çünkü şu an hissettiklerimden daha önemli değildi, hiçbiri.

Öyle sessizce bir süre daha durduk. Bizi rahatsız etmemek için kimse yanıma gelmemiştir ama artık kalkmalıydık. Geçen her dakika Erica için tehlikeliydi. Bir an önce nasıl beslendiğini bulmalıydık. Bunu yapınca kadar en azından insan besinleriyle gücünü korumak zorundaydık. Aç olmalıydı.

"Hadi, bir şeyler yiyelim," dedim. "Yani kahvaltı için geç oldu ama yine de ben sana bir şeyler hazırlayabilirim," diyerek devam ettim.

Tamam, anlamında başını salladı. Yanına gidip ayağa kaldırdığımda hafifçe sendeledi.

"Lütfen, hasta olmasın yeniden," dedim içimden.

"Hasta değilim. Sadece acıktım," dedi.

Beni duymasına hâlâ alışamamıştım.

Merdivenleri inerken aşağıdan sesler geliyordu. Şans eseri herkes mutfaktaydı. Bizi ilk fark eden Veronica oldu.

"Merhaba, iyi uyuyabildiniz mi? Biz uyandırmadık umarım. Gürültü yapmamaya çalıştık ama?"

"Hayır, siz uyandırmadınız. Bugün için de ekstra güce ihtiyacımız olunca bu saate kadar kaldık."

O kadar rahat konuşuyordu ki, sanki daha dün hayatına girmemiştin. Sanki yıllardır benimleydi.

"Sevindim canım. Hadi oturun, size bir şeyler hazırlayayım."

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu heyecanla.

"Eğer istiyorsan tabii ki yardım edebilirsin. Sormana gerek yok."

"Annem mutfağına girilmesinden hiç hoşlanmazdı. Alışkanlık."

Sesindeki neşenin yerini hüznün aldı.

Onu bu ruh halinden kurtarmak için elimi omuzuna koydum, "Annen yemek yapamadığın için mi mutfağına sokmuyordu seni?" dedim.

Sesimdeki muzipliğe kendim bile şaşıırıyordum.

Ellerini beline koydu. İşe yaramıştı, neşeyle ve biraz da kendini beğenmişlikle, "İzle beni. Bittiğinde yemek için yalvaracaksın. Ama ben sana sadece bir lokma vereceğim," dedi.

Bu meydan okuyuş Sam'in hoşuna gitmişti.

"Daha ilk günden hem de... Yandın dostum," dedi ve ardından patlattığı kahkaha Veronica'nun kaburgalarına indirdiği dirseğiyle yarıda kaldı.

Ne yapmaya çalıştıklarını görüyordum. Mümkün olduğunca doğal ve insani taraflarımızı Erica'ya göstermeye çalışıyorlardı. Bizler canavar değildik. Sadece farklıydık. Bu farklılığın birkaç şeyle sınırlı olduğunu, geri kalanın ise son derece olağan olduğunu göstermek için çabalıyorlardı.

"Teşekkür ederim," dedim içimden Veronica'ya bakarak.

"Önemi yok Kevin, sadece mutlu olmanı istiyoruz."

"Biliyorum," dedim minnettarlıkla.

Burnuma nefis kokular geliyordu. Hiçbir zaman yemek yemeyi sevmemiştim. Bunun özel bir sebebi yoktu. Elbette bir şeyler yiyordum ama sadece yiyordum. Ne kokusu ne tadı benim için önemli değildi. Fiziki enerji verecek bir şeyler yemek yeterliydi benim için.

Merakım arttı. Tahmin edilemeyecek kadar kısa bir zamanda omlet, kızarmış tereyağlı ekmek ve pastırma vardı. Tabağı o kadar güzel yerleştirilmişti ki, izlemek bile yeterdi. Tabağı kendi önüne koydu. Çatalı eline aldı. Omletten bir parça koparıp tam ağzına götürürken durdu ve bir kahkaha attı.

Bana da bir çatal uzatarak, "Sana vermeyeceğim konusunda ciddi değildim," dedi çocukça.

Önümde duran tabağın sanki bir hediyeymiş gibi beni sevindirmesi çok ilginçti. Ayrıca tadı da gerçekten güzeldi. Ama asıl güzel olan şey, karşımda duruyordu.

Çok zarif bir şekilde yemek yiyor, adeta dans ediyor gibiydi. Bu kadar basit ve sıradan bir eylem için çok hoş görünüyordu. Ya da ben cidden aşktan delirmek üzereydim.

Yemek boyunca tek bir kelime bile etmemiştik. Sessizliği Erica bozdu.

"Artık yarım kalan konuşmamızı tamamlama vakti geldi," dedi.

Sam içinden, "Yalnız mı konuşmak istersin yoksa beraber mi?" diye sordu

"Kalın," dedim.

"Bana her şeyi anlatmanızı istiyorum. En ince ayrıntısına kadar, hiçbir şeyi atlamadan. Sanırım dün gece en son Kevin'in beni reddetmesinde kalmıştık," dedi.

Sesinde hâlâ bir kırgınlık vardı.

"Tamam, sana her şeyi anlatacağım. Ama lütfen tamamını dinlemeden tepki verme, olur mu? Yoksa zaman kaybindan başka bir şey elde edemeyiz."

"Tamam," dedi uslu duracağına söz veren bir çocuk gibi.

"Doğumun müjdelendiğinde zor bir dönemdeydik. Veronica aramıza katılalı uzun zaman olmuştu ama güçlerini kontrol etmeyi hâlâ tam olarak bilemiyordu. O yıllarda birçok felaket yaşandı. En kötülerinden biri New Mexico City'de meydana gelen deprem, diğeri ise İsrail'in Tunus'a yaptığı saldırıydı. Veronica doğaya hükmedebilmesine rağmen, bu gibi büyük felaketleri durduramıyor ama yoğun bir enerjiyle etkisini hafifletebiliyor. O zaman bunu yapamadık. Veronica ve Sam, Mexico'ya

evsiz kalanlara yardım etmek için gitti. Ben de Nelly ile birlikte Tunus'a.

Başarısızlıklarımızın çok olduğu bir yıld. Ve ben kendime bile tahammül edemiyordum. Bu yüzden bana müjdeleneni reddettim. Ayrıca sana daha önce de söyledığım gibi, ben böyle hissedebileceğimi hiç tahmin etmemiştim."

Nefes almak için duraksadım. Beni iyice anlaması için gözlerinin içine bakıyordum.

"Seninle ilk karşılaştığımız gün, konsey olağandışı bir çağrıda bulundu. Konseyde bana, senin olması gerektiği gibi uzağımda değil çok yakınımda olduğunu bildirdiler ama bunun müjdeyi reddetmemle alakalı olmadığını da eklediler. Senin bir *Genius* olabileceğini ve beni seçtiğin için bana yakınlaşmış olabileceğini, bu yüzden de seni bulmam gerektiğini söylediler. Nelly bahsedilenin sen olduğunu düşünüyordu. Çünkü seni ilk gördüğümde olağandışı bir şekilde gözümde yaş geldi ve Nelly sende de aynısını gördüğünü söyledi. Seni ararken mucizevi bir şekilde sen bizi buldun."

Dikkatle beni dinliyordu ve yüzünde birçok şeyi anladığını belli eden bir ifade vardı. Tabii ki beraberindeki soru işaretleriyle birlikte.

"Bu seni neden sürekli rüyamda gördüğümü açıklıyor. Daha önceleri yüzün çok net değildi. Ama buraya gelmeden önce, yavaş yavaş belirmeye başlamıştı. Seni gördüğüm anda onun sen olduğunu anlamıştım. Şaşkınlığım bu yüzdendi."

"Evet, önemli kısımlar açığa kavuştu," diye araya girdi Veronica. "Şimdi senden öğrenmemiz gereken bazı şeyler olacak. Bize kendinle ilgili sana garip gelen; yaşadığın, hissettiğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Ufacık şeyler bile çok önemli."

“Yani güçlerim olup olmadığını mı bulacağız?”

“Elbette güçlerin var. Sadece bu zamana kadar ortaya çıkmamış olabilir. Ya da sen bunları fark etmemiş olabilirsin.”

“Kevin ile telepati kurabiliyoruz. Yani onun benimle ilgili aklından geçenleri duyabiliyorum. Hayır, yanlış oldu; içinden bana bir şeyler söylediğinde galiba. O da beni duyuyor.”

“Evet,” dedim.

Duyabiliyordum ve onun da beni duyması artık hoşuma gidiyordu. Bundan faydalanarak, “*İyi düşün Erica; başka şeyleri, benden önce olanları düşün,*” dedim içimden.

“Bazı şeyler görürdüm. Çocukken bile. Tarif edemeyeceğim şeyler.”

“Ne gibi?”

“Mesela, yaşadığım yerde birinin başına bir felaket geldiğinde bunu görürdüm. Başta önceden gördüğümü sanıyordum. Ama sonra olay anında gördüğümü fark ettim.”

Yüzünde tarifi mümkün olmayan bir acı vardı bunu söylediğinde.

“Fakat bu şeyleri yapanları asla göremiyordum. Ve sonunda da bunlar faili meçhul olaylar olarak kalıyordu. Kimin yaptığı asla bulunamıyordu. Çok kötü şeylerdi...”

Nelly, “*Sanırım onları görebiliyor,*” dedi bana bakarak.

Bu olabilir miydi? Diğerlerini görebilmesi mümkün müydü? Bizler insanlar tarafından görülebiliyorduk, ama onlar özellikle görünmemeyi tercih ederlerdi.

Kötülüğün askerleri; Ariel’ler...

“Sonra ailem hasta olduğumu düşünmeye başladı. Ve beni bir kliniğe götürdüler. Aklınıza gelebilecek her türlü testi yaptılar. Doktorlar sürekli benimle ilgileniyordu. Doğru teşhisi koyabilmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama sonra garip bir şey oldu ve daha fazla

benimle ilgilenemeyeceklerini söylediler. Hepsi de çok garipleşmişti. Sonra, o olay oldu...”

Devamını getiremedi. Ailesinin ölümüyle ilgili olduğunu anlamıştım. Çok acı çekiyordu.

“O gece odamdaydım. Saat çok geçti. Rüyamda yine seni görmüştüm; ama bu defa biraz farklıydı. Beni çağırıyordun sanki. Hipnotize edilmiş gibiydim. Hiçbir şeyin farkında değildim. Kendime geldiğimde nehir kenarındaydım. Evimize çok yakındı. Bir sürü sesler geliyordu çevreden. Gökyüzünde garip bir kızılık vardı. Eve doğru koştum. İnsanlar çığlık atıyordu. Evimiz alev topuna dönmüştü. O an öldüğümü ve bu olanları izlediğimi sandım. Sonra onları çıkardılar. Üçü de inanılmaz derecede kötüydü. Cesetleri...”

Sustu, ağladığının farkında değildi. Bana baktığında bunu anladı. Yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. Elimden bir şey gelmiyor olması beni kızdırıyordu.

“Biraz ara verelim istersen,” dedim.

“Hayır, gerek yok. Kötü kısmı anlattım. Aslında anlatacağım pek bir şey kalmadı.”

“Erica, çok zor biliyorum ama biraz daha düşün lütfen; başka bir şeyler olabilir mi, unuttuğun, sana önemsiz gibi gelen?”

“Bilmiyorum Nelly. Gerçekten bilmiyorum ve inanın bunu hepinizden çok istiyorum.”

“Arkadaşlarından falan bahset, sevdiğin ya da sevmediğin şeylerden.”

“Aslında bazı şeyler var ama ne kadar önemli bilmiyorum. İnsanlar hep benim güzel ve iyi yürekli olduğumdan bahseder ve çevrelerinde olmamın onlara şans getirdiğini söylerdi. Ama buna rağmen hiç arkadaşım yoktu. Dikkatlerini çekiyordum ama yine de benden uzak durmaya çalışıyorlardı. Gerçek dışı geliyordum onlara. Akıl-

larından geçenleri anlayabiliyordum çünkü hepsinin aurasını görebiliyordum.”

Derin bir nefes aldı ve kaşları hafifçe çatılırken devam etti.

“Kuşlarla çok vakit geçirirdim. Özellikle serçelerle. Kendimi kötü hissettiğimde etrafımda bir-iki tane olurdu. Hiç ürkmeden omzuma konarlardı. Bir süre sonra onların benimle bir tür iletişim kurduklarını fark ettim. Mesela bir gün, dalgınlıkla yola atlamış karşıya geçmeye çalışırken küçük bir serçenin aniden üzerime gelmesiyle geriye sıçramış ve hızla önümden geçen arabanın altında kalmaktan kurtulmuştum. Bir-iki kere taşınmış olmamıza rağmen her gittiğimiz yerde serçeler beni buluyordu. Ama ailemin ölümünden sonra bir daha serçeleri görmedim. O gün ölmüş olan dışında... Ne kadar anlamlı bilmiyorum ama aklıma gelenler şimdilik bunlar.”

“Hiç olumsuz bir şey yaşamıyor muydun? Yani gariplik anlamında?”

“Aslında...”

Tereddütle sustu.

“Anlat lütfen.”

“Kardeşim doğduğunda çok mutlu olmuştum. Çok yalnızdım ve onunla ilgilenerek yalnızlığımı gidermek istiyordum. Ama onu ne zaman kucağıma alsam ağlamaya başlardı. Sonra diğer çocuklarda da aynı şeyin olduğunu fark ettim.”

Sam’le bakışlarımız birleşti. Ben bir anlam verememiştim ama Sam anlamıştı.

“Sanırım Erica’nın laneti bununla ilgili, yani çocuklarla...” dedi içinden.

“İçinizden ne konuştuğunuzu duymak istiyorum,” dedi sertçe Erica.

“Lanetini bulmaya çalışıyoruz. Senin ne ile beslendi-

ğini bilmemiz çok önemli. Hem senin için hem de...”

Hemen araya girdim. Korkmasını istemiyordum. Eğer bu doğruysa dehşete düşeceği kesindi.

“Hepimiz besleniyoruz Erica. Buna mecburuz. Fakat bu bir lanet. Yani iyi bir sonuç vermiyor, insanlara zarar veriyoruz. Ama besleneceğimiz insanları kötülere yakın olanlardan seçmeye çalışarak kendimizce bir yöntem geliştirdik.”

Nelly araya girdi.

“Mesela ben genellikle mezarlıklarda beslenmeyi tercih ediyorum. Daha doğrusu cenaze törenlerini gözlüyorum. Çünkü gözyaşlarını okuyabiliyorum; yürekten büyük bir acıyla mı dökülüyor yoksa sahte bir gösterişle mi, anlayabiliyorum. Bu sayede sahte olanlara yönelip içinde kötülük potansiyeli olan insanları tercih edebiliyorum. Ben beslendikten sonra, o insan sonsuz bir acıya mahkûm oluyor.”

“Ben de korkularla besleniyorum,” diye sözü aldı Sam. “Avukat olduğum için birçok gerçek suçluyla karşılaşıyorum. İşledikleri suçların pişmanlığını hissetmek yerine, alacakları cezanın korkusunu yaşayanları tercih ediyorum. Beslendiğimde genellikle akıllarını yitiriyorlar,” dedi.

Veronica aramızdaki en zor lanete sahipti. Çünkü mutlulukla besleniyordu ve bu onu çok üzüyordu. Biz seçim yapabiliyorduk. Ama o ne kadar seçim yapsa da hiçbir zaman kolay olmuyordu.

“Peki ya sen? Güzellikle besleniyorum demiştin,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Evet, kadınların güzelliğiyle besleniyorum. Güzelliğiyle övünen ve bunu kibir haline getirmiş kişileri seçiyorum. Beslendiğimde de mutlaka güzel olan bir tarafı yok oluyor. Saçları, teni, vücudu...”

Söylediklerim elbette hoşuna gitmemiştir. Ama yüz ifadesinde daha çok kıskançlık vardı.

Veronica'ya döndü.

Huzursuzluğunu ve bu konudaki mutsuzluğunu görmüş olacak ki, "Sen de mutlulukla besleniyorsun biliyorum, ayrıntılara gerek yok," dedi. "Peki, siz benim lanetimin ne olduğunu düşünüyorsunuz. Anlattıklarımın ne çıkardınız?" diye sordu.

"Masumiyet," dedi Sam hiç tereddütsüz.

Aramızdaki en tecrübeli isim oydu ve nadiren yanıltırdı.

"Anlamadım?"

"Çocuklar ve bebekler bunu açıklıyor Erica; sen masumiyetten besleniyorsun. Çünkü onlarda var olan en yoğun şey bu..."

Büyük bir şokla nefessiz kaldı. Sadece birkaç saniye sonra ise büyük bir panik yaşayarak haykırmaya başladı.

"Hayır... Ben o kadar kötü olamam. Yanılıyorsun, başka bir şey olmalı. Anlattıklarımın bunu çıkartmış olamazsınız."

Deli gibi ağlıyordu. Yanına gidip sakinleştirmek istedim ama beni itip yukarıya çıktı ve çarptığı kapının sesi tüm evde yankılandı.

"Yukarıya çıkıp onu sakinleştir Kevin. Tekrar hasta olabilir."

Veronica'nın sesinde olması gerekenden daha fazla şefkat gizliydi. Çünkü Erica'yı çok iyi anlıyordu. Bütün bunları onunla da yaşamıştık.

Yukarı çıktım. Yatağa yüzüstü uzanmış, ağlıyordu. Gözyaşlarımı sildim ve yanına gittim.

"Ben, asla ona sahip olamayacağım," dedi boğuk bir sesle.

Elini tuttum ve yavaşça kaldırdım.

“Nedir o? Neye sahip olmak istiyorsun?” diye sordum merakla.

Yüzü kızardı. Önce gözlerimin içine baktı, sonra başını eğdi.

“Benim asla bir bebeğim olmayacak,” dedi.

“Ne?”

O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki, ne söyleyeceğimi, ne tepki vereceğimi kestiremiyordum.

“Eğer benim bir bebeğim olursa o da masumiyetle dolu olacak. Tıpkı senin beni öpemediğin gibi ben de... Yani belki...”

Hıçkırıklardan devamını getiremedi.

Ne söylemeliydim? Lanet olsun!

“Sen besleneceğin kişileri seçebilirsin, tıpkı bizim gibi. Bu karşı konulamaz bir şey değil, yani çoğu zaman...” dedim.

Ve bunu söylemenin ne kadar aptalca olduğunu da o anda anladım. Bu mümkün değildi ki; bir bebek... Bu imkânsızdı. İçimi acıtan şeyin tarifi yoktu. Bu taparcasına sevdiğim kadın, Yaratıcının verdiği en büyük hediye-den mahrum kalacaktı. Bizlerin özləri farklıydı ve yarıdılışımızda da büyük bir giz saklıydı. Doğal yollardan üreyebilme özelliği hiçbirimizde mevcut değildi.

“Bu zaten mümkün değil,” dedim, vereceği tepkiden korkarak.

“Nasıl yani?” dedi büyüyen bir acıyla.

“Bir bebeğimizin olması mümkün değil.”

“Bizim mi? Benim mi?” diye sordu, aniden.

Ne sormak istediğini anlamıştım. Hem kızmış hem de kırılmıştım. Belki de ikisi de değildi. Sadece kıskanmıştım. Ona başka birinin dokunduğunu, öptüğünü düşünmek çıldırtıcıydı.

“Kes şunu!” dedi, “Lütfen daha fazla zorlaştırma. Sa-

dece ne olduğumu daha yeni öğrendim. Bu yüzden mi diye...”

Devamını getirmedi. Aklımdan geçenleri duymuştu. Ona sarıldım. Sıkıca sarıldım.

“Üzgünüm. Bunun tam olarak hangimizden kaynaklandığını söyleyebilmem mümkün değil. Ben bir safkanım ve bizlerin yaradılışı farklıdır. Bu... Acıtıyor biliyorum...”

Daha nasıl anlatabilirdim ki yaşadığım acıyı. Hangi kelime, hangi cümle yeterdi ki bunu anlatmaya.

“Ben... Uyumak istiyorum,” dedi, bitkin bir sesle.

“Tamam,” dedim.

Tam kalkacaktım ki, “Kal,” dedi.

Tek kelime ama anlam yüklüydü söylediği. Yatağa oturur vaziyette uzandım. Göğsüme başını dayadı, sıkıca sarıldı ve uykuya daldı.

Erica uykunun koynunda dinginliğe kavuşurken zihnimde büyük bir fırtına kopuyordu. Sonsuz ve saf aşkın bize mutluluk getirmesi gerekmiyor muydu? Yani aşk böyle bir şey değil miydi? Neden sadece acı vardı o zaman? Onun hayatına girdiğimden beri ona mutsuzluktan başka bir şey yaşatmamıştım. Ama biliyordum, geçecekti. Çünkü onu o kadar çok seviyordum ki, mutlaka Sam ile Veronica’nın yakaladığı o uyuma biz de sahip olacaktık. Sadece biraz daha zamana ve sabıra ihtiyacımız vardı.

Derin uykuya daldığında usulca onu yatırdım ve odadan ayrıldım. Aşaağıya indim. Sanki hiç gitmemişim gibi hepsi oldukları yerde duruyordu.

“O nasıl Kevin? İyi olması için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Nelly.

Yüzümdeki acının farkındaydılar.

“Ona, bir bebeği olamayacağını açıklamak zorunda kaldım,” dedim.

“Tanrım... Bu çok zor...”

“Korktuğu, bir bebeği olduğunda ondan beslenmekti. Şimdi ise ona asla sahip olamayacağını biliyor,” dedim güçlkle.

“Bu çok acıtmıştır,” dedi Veronica, aynı acıyla. Ve Sam’in yüzünde de kendi acımı gördüm.

“Ben... Gitmeliyim...” dedim kendimden nefret edercesine.

Beslenmem gerektiğini anlayan Nelly, “Ben de seninle geliyorum,” dedi.

İtiraz dolu cümlelerimi ardı ardına sıralayacaktım ki engel oldu.

“Seni yalnız bırakmayacağım! Bu gece olmaz.”

Her zaman yalnız beslenirdik. Doğamıza aykırı olan bu duruma başkalarını tanık etmek tercih ettiğimiz bir durum değildi. Ama bu sefer ben de yalnız olmak istemi-yordum. Tamam, diyerek Veronica’ya döndüm.

“Ben ilgilenirim. Endişelenme,” dedi ben bir şey söylemeden.

Arabaya bindik. Birçok fahişenin müşteri beklediği bulvara doğru sürdüm arabayı. Benim kolay yöntemimdi bu. Yola yaklaştığımda yavaşladım. Hepsini taradım ve kibir potansiyeli fazla olanın yanına yaklaştım.

Camı açıp parmağımın ucundaki banknotu uzatarak, “100 dolar,” dedim

Kadın arabanın içine göz attıktan sonra Nelly’yi gördü. Tam bir şey söyleyecekti ki, cama yasladığı eline dokundum ve itaat etmesini sağladım. Kadın eğildi, elimi ensesine attım ve hırsla dudaklarına yapıştım. Sertliğimin açlığımla alakası yoktu. Tek sebebi yaşadığım durumdu. Sevdiğim kadını öpememişken, tanımadığım bu kadını öpmek beni hiddetlendiriyordu. Saçından tuttum ve hızla itip uzaklaştım. Nelly hissettiğim her şeyin farkındaydı.

“O’nu öpebilirsin Kevin. Neden öpemeyeceğini düşünüyorsun?”

“Çünkü o aynı zamanda çok güzel ve ben bir anlık hata yaparsam onun güzelliğini yok edebilirim.”

Beslenirken bir tek ben ten teması kuruyordum. Diğerlerinde sadece göz teması yeterli oluyordu. Bu yüzden benim durumum biraz karıştı. Bu farklılığın sebebini hiçbir zaman öğrenememiştim. Ve bu ten temasının kontrolümün kaybolmasına sebep olacağını düşünüyordum. Bunu test etme imkânım olmadığı için de nasıl bir yol izlemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Erica’yı öpebilirdim. Onun güzelliğini yok etmezdim belki ama bu riske girme cesaretini gösteremiyordum.

“Bence bir şey olmaz,” dedi Nelly yine.

Beni rahatlatmaya mı çalışıyordu, kışkırtmaya mı, anlamadım.

“Ben sadece korkmadan doyasıya yaşamayı istiyorum,” dedi, yaşadığım ikilemi hissetmişçesine.

“Biliyorum,” dedim.

Ama umutsuzdum. Bu konuda çaresiz ve umutsuzdum.

Okuyucu

Eve döndüğümüzde Veronica ile birlikte arka bahçede oturuyordu. Üzerine bir battaniye almış, ayaklarını altında toplamıştı. İfadesi karışık. Ne konuştuklarını bilmiyordum ama önemli olduğu belliydi. Bir an yanlarına gidip gitmemek konusunda kararsız kaldım. Ama ben karar verinceye kadar beni gördü ve yanına çağırdı.

“Gel lütfen, Veronica’nın bir fikri var. Senin de duymanı istiyorum,” dedi.

Ses tonundan anladığım kadarıyla pek sevimli bir konu değildi.

“Nedir bu fikir?”

“Erica’nın beslenmesi konusunda ona yardımcı olabilecek bir çözüm buldum sayılır. Tabii bu ne kadar iyi bir fikir, bilmiyorum.”

“Şu masumiyet konusu beni oldukça endişelendiriyor. Beslenmem gerektiğini anlıyorum. Bunu belki defalarca yaptım bilmeden. Belki de çok kötü durumlara sebep oldum. Bunu katlanılabilir hale getirmeliyim. Sizin gibi seçme şansım olmadığını düşünüyordum ama Veronica bir çözüm yolu buldu. Kimsesiz ve hasta çocukların olduğu bakımevi veya hastanelere gidebileceğimi ve orada durumu gerçekten kötü olanlarla beslenebileceğimi düşünüyor.”

Son cümleleri söylerken o kadar zorlanmıştı ki, ne olursa olsun ona destek olduğumu göstermeliydim.

“Bu iyi bir fikir bence. Durumu ümitsiz olan ya da komaya girmiş çocukları bulabiliriz. Sonuçlarını bilemiyoruz. Bunun çok bir önemi yok, ne yazık ki. Bu bir mecburiyet ve bununla yaşamaya alışman gerekiyor. Tıpkı bizim gibi. Bizim için de kolay değil.”

“Haklısın. Yapacak bir şey yok. Ama ben yine de bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Genelde göz temasıyla yapılıyor. Kevin hariç hepimiz bu şekilde besleniyoruz,” derken Veronica yardım etmeye çalışıyordu ama Erica’yı, kendi lanetinden çok benimkisi sinirlendiriyordu.

Bunu görebiliyordum. Yani durum tam tersi olsaydı, o bir erkeği dudaklarından öperek beslenseydi ben neler hissederdim ki? İçimde kopan fırtınayı yok etmeye çalıştım. Şimdi bunu düşünmek gereksiz ve yersizdi.

“Bu mümkün. Yani daha önce bilinçsizce beslendiğine göre, herhangi özel bir şey yapmıyordun herhalde.”

Erica’nın yüzünde garip bir ifade oluştu.

“Ben genelde bir bebek ya da çocuk gördüğümde kucağıma alır ve ona şarkı söylerdim. Ama huysuzlanıp ağlamaya başlardı. Bu yüzden her seferinde annem benimle dalga geçer ve ‘O kadar da kötü bir sesin yok ama şarkını beğenmedi herhalde,’ derdi. Bu olabilir mi? Yani...”

“Olabilir. Ama bunu anlamanın tek bir yolu var, o da en kısa zamanda beslenmen.”

“Tamam ama beslensem bile doğru yöntemin bu olduğunu nasıl anlayacağım ki? Ya da bunu başarabildiğimi?”

İşte cevaplamaı zor bir soru daha. Veronica bana döndü ve söylemek zorunda olduğumu hatırlattı bakışlarıyla.

“Beslendiğimizde kısa bir süreliğine kalp atışlarımız duruyor. Fiziki aktivitelerimizi tamamen yerine getirebi-

liyoruz. Bu konu herhangi bir problem yaratmıyor, kalp atışımızın durması beslenmeyi gerçekleştirdiğimizi kanıtlıyor.”

Kocaman gözlerini daha da açarak, “Yani ölüyor muyuz?” diye sordu.

“Bu mümkün değil. Bizler ölümsüzlüğe yakın varlıklarız. Bizim ölebilmemiz için bundan daha farklı bir şey olması gerekiyor. Bu yüzden bunu ölmek olarak algılama lütfen.”

“Ama bu mümkün değil ki... Eğer ben daha önce beslenmiş olsaydım, kalbim birçok defa durmuş olacaktı. Bunu mutlaka fark ederdim, öyle değil mi?”

“Bunu farkında olarak yapmadın. Ama açlığının etkisiyle ve seçerek beslenseydin hissedebilirdin.”

Mümkün olduğunca basit anlatmaya çalışıyordum. Ama o benim anlattıklarımın çok daha fazlasını anlıyordu kendi içinde.

“Şimdi anlıyorum. Tanrım, demek bu yüzdendi. Bütün o doktorlar bu yüzden benimle ilgilenmeyi reddettiler. Size anlatmıştım; ailem beni birçok doktora götürdü ve bir yığın test yapıldı. Ben o zamanlar gittiğim yerdeki akli dengesi yerinde olmayan çocuklarla vakit geçirmeye çalışırdım. Bu pek mümkün olmazdı ama seyrek de olsa onlarla bir araya geldim. Anlaşılan farkında olmadan besleniyordum. Ve yapılan testlerde de bende gariplik gözüküyordu. Hem konuşup hareket edebiliyorken hem de kalbimin atmadığını görünce bir anlam veremediler ve benimle ilgilenmeyi o yüzden reddettiler. Şimdi anlıyorum. Benden korktular, imkânsız olan bu duruma tanık olunca benden korktular.”

Erica taşları yerine oturtmayı başarmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde hayatı iki gün içinde tamamen değişen biri için fena gitmiyordu.

“Erica, geç oldu bence artık dinlenmelisin. Belki farkında değilsin ama çok yorgun görünüyorsun. Mümkün olduğunca normal düzene dönmeniz gerekiyor. Her ikinizin de. Yarın okula gidin ve lütfen normal bir gün geçirin. Küçük bir mola, yaşıadığınız yoğunluğun da yorgunluğun da hafiflemesini sağlayabilir.”

Veronica da tıpkı benim gibi yardımcı olmaya çalışıyordu. Ne olduğunu öğrenmişti ama yavaş gitmemiz gerekiyordu. Önümüzde iki önemli aşıama vardı: İlki beslenmesiydi ve bu acil olan kısımdı, diğeri ise eğitim süreciydi. Bir an önce başlamalı ve gleriyle birlikte kendisini savunmayı ğrenmeliydi.

Veronica için de bir eğitim programı uygulamıştık. Ve bu program birkaç gnle sınırlanacak kadar basit değildi. Bu yüzden de tüm yaşıanan ve olası yaşıanacak tuhaflıkların yanına bir-iki normallik katmak fena olmayacaktı. Rutin düzeni ne kadar çabuk sağlarsak, yaşıayacakları onu daha az yıpratıcaktı. En azından ben öyle umuyordum. “Veronica haklı, dinlenmelisin.”

“Tamam. Her şey için teşıekkr ederim Veronica. İyi geceler.”

“İyi geceler Erica. Biraz zaman ver kendine, her şey yoluna girecek.”

O kadar içten söylemişti ki, Erica küçük bir gülümsemeyle karşılik verdi. Bugünün güzel bitmesini istiyordum. Yanına gittim ve kalkmasına fırsat vermeden onu kucağıma aldım, tıpkı bir bebek gibi. Küçük bir çığlık attı.

Utangaç bir tavırla, “Kevin, bırak beni, ne yapıyorsun? Lütfen,” derken gülümsediğini hissedebiliyordum.

“Seni yatağına götürüyorum,” dedim sanki her gece yaptığım basit bir eyleymiş gibi.

Veronica’nın kahkahası onu daha da utandırdı ve istemsiz olarak yüzünü boynuma gömerek saklanmaya

çalıştı. Odaya geldiğimizde onu orada bırakacağımı düşündüğüne emindim.

“Yine yanımda kalacaksın değil mi?” dedi kızarak.

“Eğer istersen sonsuza kadar yanımda kalırım.”

“O zaman sonsuza kadar yanımdasın” dedi ve bana daha sıkı sarıldı.

Sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki... Yavaşça yatağa bıraktım. Işığı açmak için yanından ayrılacakken, “Gitme,” dedi.

“Buradayım, sadece ışığı yakacaktım. Karanlıktan hoşlanmadığını biliyorum.”

“O sen yokken geçerliydi. Şimdi yanımdasın. Hiçbir şeyden korkmama gerek yok.”

Sesindeki güvenin gerçekliğine sonuna kadar inanıyordum.

“Haklısın, ben varken hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Hadi, uyu artık.”

“*Küçük bir iyi geceler öpücüğü fena olmazdı,*” diye geçirdi içinden.

Onun beni duyduğu gibi benim de onu duyabildiğimi unutmuştu. Ama hatırlaması uzun sürmedi. İncindiğimi düşünüyordu. İncinmemiştim ama bunu yapamamak beni sandığından daha çok üzüyordu.

“Üzgünüm...” dedi düşündüklerinin pişmanlığıyla.

Bugünün güzel bitmesi konusunda kararlıyım. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve o yemyeşil gözlerine küçük birer öpücük kondurdum. Belki aynı şey değildi ama şimdilik elimden gelen ve en zararsız olanı buydu.

“Seni seviyorum... Seni, doğduğum günden beri seviyorum. Senin için doğduğum günden beri seviyorum,” diye fısıldadığında duyduğum her kelime, her harf yüreğime kazındı.

Bu tarifi imkânsız bir histi. Tam olarak bize vaat edilen

ödölün yansımasıydı. Zafer kazanmak gibiydi ve hissettirdiği muhteşem duyguların yanında büyük bir gurur ve gücü de beraberinde getiriyordu. Onu biraz daha kendime çekerek sarıldım ve kısa süre içinde bir bebek gibi uykuya daldı. Tüm kokusunu içime çekerek uyumaya çalıştım. Elimi bırakmıyordu ve ben de bıraksın istemiyordum. O muhteşem kokusunun bende yarattığı sarhoşlukla uykuya daldım.

Sabahın erken bir saatiydi uyandığımda. Yanımdaki muhteşem yaratığın gerçekliği uyku sersemliğini çabuk atlatmamı sağladı. Sonsuza kadar izleyebilirdim onu. O güzel yüzünü. Uyurken bile bir başka ifade vardı yüzünde. Anlam veremeyeceğim ve belki de nedenini asla çözemeyeceğim bir şey. Sadece ona has. Onda var olanları tam olarak kestirmek şu an için mümkün değildi. Ama tahmin ettiğimden çok daha fazlası olduğuna emindim.

Onu izlerken gün iyice aydınlanmaya başlamıştı. Bugün okula gitme konusunda anlaşılmıştı. Erken kalkmak iyi olacaktı. Son birkaç gün oldukça zorlu olmuştu onun için, bugünün normal olması için elimden geleni yapacaktım. Dikkatlice kapalı olan gözlerine ufak birer öpücük kondurdum. Uykuya dalarken yaptığım gibi aynı şekilde uyansın istiyordum. Gözlerini açmadan önce gülümsedi.

"Rüya görmüyorumumdur umarım," diye geçirdi içinden.

"Hayır, rüya görmüyorsun," dedim.

Hemen gözlerini açtı. O yemyeşil gözleri doğan güneşten daha çok aydınlattı sanki odayı.

"Bir daha öper misin?" dedi fısıldayarak.

Nasıl hayır diyebilirdim ki? Uzandım ve tekrar öptüm gözlerinden.

"Günaydın."

"Rahat uyudun mu?"

“En iyi uyukum olduğunu söyleyebilirim. Yanımda bir melek vardı,” dedim.

Yalan da değildi... Bana tekrar o muhteşem gülümsemesini armağan etti.

“Kalksak iyi olacak. Okula gideceğiz, diye anlaştık. Bu yüzden özenli hazırlanmak lazım, değil mi?”

Kızmış gibi yaptım.

“Neden ki? Okula gitmemizin sebebini biliyorsun. Özel hazırlık yapmanı gerektirecek ne var? Yeni insanlarla tanışmak mı?”

“Hayır, sadece yanındayken herkesin bize bakıp, ne kadar yakışıyorlar, demesini istiyorum.”

Bunca yıl boyunca normal bir insan gibi yaşamış birinin bize hemen uyum sağlamasını beklemenin saçma olduğunu biliyordum. Kadınca bir içgüdüyle hareket ediyordu. Madem normal bir gün olacaktı, ona ayak uydurabilirdim.

“Güzelliğın yeteri kadar dikkat çekici. Ekstra çabaya gerek yok.”

“Sen öyle diyorsan şimdi kalkacağım, üzerime eskimiş bir jean ve rengi solmuş bir tişört giyeceğim. Olur, değil mi?”

“Olur tabii, benim için bir sakıncası yok,” dedim ciddiyetimi bozmadan.

Kısacık bir an dalga geçmediğimi düşündü ki, “Şey... Ama yanımda hiç kıyafet yok. Senin tişörtlerinden birini giysem,” diye sordu ciddi ciddi.

Daha fazla içimde tutamadan kocaman bir kahkaha attım.

“Saçmalama lütfen. Seni kıskanacak kadar genç değilim...”

Esriyle söylediğim bu cümle hoşuna gitmemiştı.

“Yani sen beni kıskanmıyor musun? Ya da hiç kıskanmayacak mısın?”

Ciddi bir cevabı hak ediyordu.

“Hayır, seni giyeceğin kıyafetlerden kıskanmayacağım. Sadece kıyafetlerden,” dedim üzerine bastırarak.

“Anladım... Ama ben hiç kıyafetim olmadığı konusunda ciddi dim.”

“Endişelenme. Eşyaların dolabında. Özenle yerleştirildi.”

Nelly bu işi benim için halletmişti. Erica’nın kaldığı otele gidip eşyalarını toplamış ve buraya getirmişti. Zaten artık orada kalmasına imkân yoktu.

“Nelly’ye bir teşekkür borçluyum sanırım.”

“Doğru tahmin. Ben çıkıyorum, sen de rahatça hazırlan. Duş almak istersen banyo merdivenlerin solunda.”

“Tamam.”

Odadan çıktım. Benim de temiz bir şeyler giymeye ihtiyacım vardı, tıraş olmalıydım. Bunun için alt kattaki banyoya indim. Erica duş alırken rahat etmesini istiyordum. Hızlı bir duşun ardından tıraş oldum, temiz giysilerimi giydim ve tam çıkacakken aynadaki yansımamı görünce ilk randevusuna hazırlanan biri gibi ne kadar titiz davrandığımı fark ettim. Bu kendi kendime gülme neden oldu.

Merdivenlere yöneldim ve yukarı çıkmaya başladım. Son iki basamak kalmıştı ki banyonun kapısı açıldı. Erica üzerinde bir havluyla karşımdaydı. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atmaya başladı. İlk kez saçlarını açık görüyordum. Islaktı ve büyük bir kısmı omuzlarına yapışmıştı. Onu öpebilmeyi hiç bu kadar arzulamamıştım. Bu durum tahminimden daha çok huzursuz ediyordu beni. Ama o kadar güzeldi ki bütün negatif düşüncelerimi dağıttı. Kalan iki basamağı da çıktığımda yanakları utançtan kızarmıştı ve yerinden kıpırdıyamıyordu. Ona yaklaştım ve küçük bir su damlasının asılı kaldığı köp-

r c k kemiğine dudaklarımı değdirerek su damlasını dağıttım.

"Giyinsen iyi olur, hemen!" dedim sesimdeki erkeksi heyecanı bastırmaya çalışarak ama başarılı olamamıştım ki yanakları olduğundan daha fazla kızardı.

"Ben... Ben hemen hazırlanırım..." dedi.

Tam odaya girecekken, "Erica," diye seslendim.

Erica, yine aynı heyecanla, "Evet?" dedi.

"Saçlarını toplama..."

Gülümsedi ve tamam, dedi. Odama girdim. Kalp atışlarım hâlâ yavaşlamamıştı. Daha önce hiç normal bir erkek gibi hissetmemiştim. Sürekli güzel kadınları öpen biri için garipti belki ama doğrusu buydu. Ve az önce hissettiğim çok farklı ve yakıcıydı.

Veronica ve Sam tam anlamıyla karı kocaydılar. Bunu biliyordum ama bunun tanımını kendim için hiç yapmamıştım. Bu çok farklıydı. Bu benim bilinmezliğime dair ilk yolculuğumdu. Bu kadar heyecan verici olması cezbedici ve ne yazık ki çok tehlikeliydi.

Üzerimdeki bu alışılmadık garip durumu bir an önce yok etmeliydim. Aşağıya indiğimde Veronica her zaman ki gibi bahçede ydi.

"Günaydın Veronica."

"Günaydın Kevin. Nasılsın, Erica uyandı mı?"

"Evet, birazdan hazır olur."

"Yiyecek bir şeyler hazırlamıştım."

"Nelly nerede?"

"Garajda, arabayı çıkaracaktı."

"Herkes ne kadar heyecanlı şu okul konusunda."

"Gidin ve bilgilerle donanın," dedi alaycı bir şekilde.

"Bilmediğimiz tek bir şey söylesene..."

"Günaydın Veronica."

Erica'nın güzel sesini duyunca arkamı döndüm. Ve

gördüğüm şey kesinlikle bir insan olamazdı. Ona bir kere bakmak bile bunu fark etmeye yeterdi.

Uçuk pembe bir bluz giymişti. Çok sadeydi. Saçları dalgalar halinde omuzlarından aşağıya dökülmüştü. Sürekli toplu olduğu için saçlarının uzunluğunu daha önce fark etmemiştim ama açık halinin bu kadar etkileyici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu uzun ve sessiz duruşum ikisinin de dikkatini çekmişti ama umurumda değildi. Gözlerimin önündeki sanat eserinden gözlerimi ayıramıyordum ve geçip giden saniyelerin hiçbir önemi yoktu.

“Uygun giyinmemiş miyim?” diye sordu Erica, beni etkisi altına alan büyüden kurtararak.

“Çok güzel görünüyorsun. Sadece odada söylediklerimin ne kadar doğru olduğunu daha iyi anladım.”

Anlamaz bir ifadeyle baktı.

“Kıyafetlerin konusunda kıskanç olmayacağımı söylemişim. Ne giyersen giy, güzelliğinin fark edilmemesine imkân yok.”

“Teşekkür ederim.”

Söylediklerimin gururunu okşadığı çok belliydi.

“Harika görünüyorsun Erica. Saçlarının bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Bence daha sık açık bırakmalısın.”

“Gerçekten mi? Çok tercih ettiğim bir şey değil ama önerini dinleyeceğim,” dedi bana bakarak.

Aslında bunu benim için yapmıştı ve benim için yapmaya devam edecekti. Güzel olduğu için değil.

“Herkesе günaydın. Erica, harika görünüyorsun. Kevin, Erica bugün tüm bakışları üstüne çekecek.”

İşte bu kıskanacağım tarzda bir şeydi. Duygularımı kontrol etmeyi başarmalıyım. Kıskançlık güçlü bir duygu olmalıydı. Bunu daha önce tam olarak yaşama-

mış olsam da şu kadarcık deneyimim bile bana bir fikir vermişti.

“Gidelim mi artık?”

“Erica, alışverişe gideceğim. İhtiyacın olan bir şey varsa alabilirim.”

“Teşekkür ederim Veronica, şimdilik bir şey yok.”

“İyi şanslar hepinize...”

İkisinin de heyecanlı olduğu çok belliydi. Nedenini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Kadınlara özgü bir şeydi herhalde. Garip bir şekilde yeni ortam heyecanlanmalarına sebep oluyordu. Aklımdakileri ve asıl görevimizi tekrar hatırlatarak heyecanlarını söndürmemeye karar verdim. Onlar bugünü doyasıya yaşayabilirlerdi, bu benim odaklanmama engel olmayacaktı. Algılarımın açık olması için zihnimi dinginleştirmeye çalıştım.

Kampüs bahçesi yine kalabalıktı. Bu yaş grubu hem kötülüğe hem de iyiliğe çok açıktı. Bu nedenle her iki tarafın da açık hedefi gençlerdi. Ben daha çok kötülüğe eğilimlileri keşfetmeye çalışıyordum. Nelly ise iyiliğe... Onun içindeki pozitif enerji bunu kolaylaştırıyordu.

Keşifteki gizlilik çok önemliydi. Çünkü en ufak bir dikkatsizlik, geri dönüşü olmayacak şeylere sebep olabilirdi. Deşifre olmamak ana kuraldı. Her zaman çok dikkatliydik ama artık şartlar değişmişti. Erica’nın güçlerini tam olarak bilmiyorduk ve bilinmeyen güç, kontrolsüz güç demekti.

Ana binaya doğru yürürken burasıyla ilgili hiçbir ayrıntının benim için önemli olmadığını bir kez daha anladım. Gereksiz insan kalabalığı benim için büyük sorundu. Görünmezlik gücünü kullanmayı tercih ederdim. Ama bu enerjimi yoğun kullanmama sebep olacaktı ve ben sürekli beslenmek zorunda kalmak istemiyordum. Tüm bu saçmalığa katlanacaktım.

Havadaki ani enerji dalgalanması dikkatimi dağıttı. İleride kalabalığın olduğu yerde bir yoğunluk vardı. Ne olduğunu anlayamıyordum ama asıl görevimi yapmak bugünü benim için katlanılır hale getirebilirdi.

Diğerlerinin farkında olmamasından memnun bir şekilde, "Ben programı alayım, siz de bahçede oturun, sizi bulurum," diyerek yanlarından ayrıldım.

Onları yalnız bırakmak huzursuz etmişti beni. Kalabalığa doğru yöneldim. Tüm algılarım açılmıştı. Dikkat çekmemek için diğerlerinin arasına karıştım. Olağandışı herhangi bir durum yok gibi gözüküyordu ama bu enerjinin neden kaynaklandığını bulmalıyđım. Diğer tarafa yöneldiğimde biriyle çarpıştım. Simsiyah gözleri öfkeyle bana doğru döndü. Uzun boylu ve yapılydı.

"Üzgünüm," dedim gözlerimi ayırmadan.

"Sorun değil," dediğinde sesi hiç de arkadaşı canlısı gibi gelmiyordu. Sanırım ilk potansiyelimi bulmuştum.

Bir süre daha kalabalığı inceledikten sonra, gördüğüm birkaç broşür ve kâğıdı rastgele alarak geri döndüm. Gözlerim Nelly aradı. Dikkatli olmasını söyleyecektim ki Erica'yı gördüm. Arkası bana dönüktü. Hareketlerinden karşısındakine bir şeyler anlattığını anlayabiliyordum ama kiminle konuştüğünü göremiyordum. Adımlarımı hızlandırıp yakınlaştığımda konuştğı kişinin Nelly olmadığını fark ettim. Az önce çarpıştığım adamdı. Neden Erica'yla konuşuyordu ve bu beni neden bu kadar sinirlendiriyordu?

Erica beni görünce gülümsedi. Yanına gittim ve kolumu beline doladım.

"Kevin, bu Stephan Armand."

"Biraz önce tanışma fırsatımız olmadı; Kevin Adonis," diyerek elimi uzattım.

"Adonis; Afrodit'in âşığı, baharı getiren ve ölülerin

yeraltı dünyasına mahkûm olan kusursuz güzellikteki delikanlı. İlginç bir soy isim," dedi elimi sertçe sıkarak.

"Armand; soylu asker... seninki de ilginçmiş."

"Az önce olanlar için üzgünüm, biraz sinirliydim."

"Sorun değil."

Erica'ya baktım, ben gelmeden ne konuştuklarını merak ediyordum.

"Sadece merhaba dedi ve adını söyledi o kadar, sonra da sen geldin," dedi telepati gücünü kullanarak.

Bu durum hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Siz ikiniz yakınsınız galiba?" diye sordu Armand.

Tam onu ilgilendirmeyeceğini söyleyecektim ki, "Evet, yakınız. Hem de tahmin edebileceğinden daha fazla," dedi Erica büyük bir zafer kazanan bir komutanmış gibi.

Fakat Armand yenilmiş görünmüyordu.

"Ne o, ruh eşi misiniz?"

Olduğum yerde çakılı kaldım. Karşımdakinin ne olduğunu anlamam kalbimin sıkışmasına sebep oldu. O bir "Okuyucuydu". Ve okuyucular karanlık tarafa yakın olurlardı. Sadece ufak bir dokunuşla zihninizdeki bütün sırları ele geçirebilirdi. Böylece ortaya çıkması normal değildi.

"Neden öyle düşündün ki?" dedi Erica karşıdaki-nin ne olduğundan habersiz.

Tam o anda Stephan Erica'nın koluna dokundu.

"Ben böyle şeyleri iyi tahmin ederim," dedi, bakışlarını Erica'dan ayırmadan.

"Dikkat et Erica, O farklı," dedim.

İçimdeki çılgılığı bastırmaya çalışmak da duruma müdahale etmemek de çok zordu. Çünkü halka açık ve kalabalık bir alandaydık.

"Nelly'yi bulmalıyız, gidelim," diyerek uzaklaşmayı denedim.

Erica'nın sessizliği rahatsız ediciydi. Garip bir ifa-

desi vardı. Fırtına öncesi durgunlaşan bir su gibiydi ve olacakları önceden tahmin etmeme imkân yoktu. Erica, Stephan'ın uzattığı eli tuttu ve diğer eliyle de yüzüne dokundu. Okuyucunun ifadesinden hem korktuğu hem de birazdan yaşayacaklarını bildiği belli oluyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. İnsanlar, uçuşan yapraklar, havuzdan akan su, esen rüzgâr; her şey durdu. Zaman dururken şaşkınlığım tüm vücudumu ele geçirdi. Herhangi bir tepki gösteremediğim gibi gözlerimi bir an olsun ikisinden ayıramıyordum.

Okuyucunun acı içinde kıvranaşı ve gözlerinde gördüklerim neler olduğunu anlamama neden olurken, üzerindeki şok büyük bir güçle içimden söküldü. Sonunun ne olacağını düşünmeden Erica'nun elini tuttum ve temasının kesilmesini sağladım.

"Erica, dur!"

Hızla başını bana çevirdiğinde hipnotize olmuş gibiydi. Bana odaklanması rahatlamasına sebep olurken, okuyucuyla temasını kesti. Aynı anda her şey eski haline döndü. Zaman tekrar akmaya başlarken bir anlık endişeyle etraftakilere göz attım. Hiç kimsenin dikkatini çekmediğimizi görmek rahatlatıcıydı.

"Kimsin sen? Beni kör ettin, içindekileri okuyamıyorum. Lanet olsun, bana ne yaptın?"

Duyduklarım yanılmadığımı kanıtlıyordu. Ama az sonra duyacaklarıma hazırlıklı değildim.

"Sen bir daha hiç kimseyi okuyamayacaksın ve o hizmet ettiklerin de bundan yararlanamayacaklar. Şimdi daha kötüsü olmadan buradan uzaklaş. Seni bir daha görmek istemiyorum. Git, hemen!"

Okuyucu arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. Zihnimdaki girdap birçok gerçeği ve ihtimali birbirine katarken huzursuzca Erica'ya döndüm.

“Bunu nasıl yaptın?”

“Güçlerimi keşfediyorum sanırım,” dediğinde yüzünde korku vardı. “Ben... nasıl oldu, bilmiyorum. O sanki bütün anılarımı, seni, ailemi, o geceyi hepsini görüyordu. Zihnimin derinliklerine sızmış gibiydi. Onun kötü olduğunu hissettim. Sanki bir virüs gibiydi. Sonrası hakkında hiçbir fikrim yok. Parmaklarımın ucunda garip bir his oluştu. Ona dokunmam gerektiğini hissettim.”

Bir an duraklayarak bana sarıldı. Korkunun yerini endişe almıştı.

“Onun içindeki kötülüğü, o karanlığı gördüm Kevin. Bir şey yapmam gerekiyordu. Çünkü peşinde olduğu ben değildim, o senin peşindeydi. Amacı sana zarar vermekti.”

Tüm yaşananların nedenini tam olarak anlayabiliyordum. Erica sadece benim ruh eşim değildi; o benim *Genius*’umdu. Koruyucum. Doğası gereği tehdidi sezmiş ve müdahale etmişti.

Kollarımın arasında tuttuğum narin bedenini titrediğini hissettiğimde hafifçe kendimden uzaklaştırdım. Yüzünün rengi değişiyor, bakışları donuklaşıyordu.

“Kendimi iyi hissetmiyorum Kevin, ben sanki...”

Devamını getiremedi. Kollarıma yığılmak üzereyken onu sıkıca sardım. Bayılmasını istemiyordum. Gücünün son damlasına dahi ihtiyacım vardı.

“Dayan lütfen, seni götüreceğim.”

Tamam, dedi ve benden aldığı destekle ayakta durmaya çalıştı. Onu böyle görmek beni mahvediyordu. Az önce yaşananlar tüm enerjisini kullanmasına sebep olmuş ve artık sonuna gelmişti. Uzun zamandır beslenmediğinden emindim. Arabaya bindiğimizde aklımdakini yapabilmek için yola koyuldum. Evin tam tersi istikame-

te doğru gittiğimizi fark eden Erica şaşkınca bana doğru döndü.

“Nereye gidiyoruz? Ben eve gideceğimizi...”

Birden sustu. Nereye gittiğimizi anlamıştı.

“Kevin, lütfen! Yapamam. Buna hazır değilim. Tüm o çocuklar... Dur, lütfen, lanet olsun!”

Hırsla direksiyonu kırıp fren yaptım. Sabrımın sonuna geldiğimi hissediyordum.

“Evet! Bu bir lanet! Bunu yok sayamazsın. Niye zorlaştırıyorsun? Seni bu halde görmek benim için o kadar zor ki. En son ne zaman beslendiğini bile bilmiyoruz ve her geçen gün içindeki gücün tükendiğini ve sona yaklaştığını görebiliyorum. Bunun çocuklarla ilgili olması seni dehşete düşürüyor olabilir ama gerçek bu; sen masumiyetle besleniyorsun. Sadece senin için mi zor sanıyorsun? Ben daha seni bile öpememişken tanımadığım kadınları öpmek kolay mı sanıyorsun, onların çirkinleştğini görmek? Bu çok mu hafif bir şey sence? Masumiyetten daha mı önemsiz? Eğer böyle düşünüyorsan söyle. Söyle ki seni öpmemek için çektiğim işkenceye artık bir son vereyim...”

Neler söylediğimin tam olarak farkında değildim. Fazla tepki göstermiş olabilirdim ama kaçınılmazı daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu. Bu zamana bırakılacak bir durum değildi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırdı ve bana baktı.

“Benim için güzelliğimin hiç önemi yok. Hem de hiç! Kendini zorlamana gerek yok.”

Bunu beklemiyordum. Böylesi bir teslimiyet ruhumu okşasa da ne bunu konuşmanın yeri idi ne de önceliğimiz buydu.

“Konumuz bu değil Erica. Önemli olan senin gücünü tekrar kazanman. Daha fazla dayanamazsın. Lütfen, ya-

nında olacağım, söz veriyorum. Şimdi güçlü ol ve yapman gerekeni yap.”

“Sadece bir şartla yaparım. Ben de seninle geleceğim. Seni beslenirken görmek istiyorum.”

“Hayır, kesinlikle hayır! Bunun ikimize de bir faydası yok.”

Keskin ve ani bir tepki vermiştim. Ama bu çılgınlıktı. Ben başka birini öperken Erica’nın yanımda olması, bunu görmesi... Bu mümkün değildi. Acı çekmesinden başka hiçbir şeye yaramayacaktı.

“Öyleyse istediğini yapmıyorum. Eve geri dön!”

“Kahretsin Erica! Neden zorlaştırıyorsun? Ne kadar acı verici olacak, hiç düşündün mü? Ne faydası olacak sana ya da bize? Beni buna mecbur edemezsin.”

“Ben şartımı söyledim. Eğer kabul etmeyeceksen, beslenmemek beni artık öldürür mü süründürür mü bilmiyorum, her ne halt olacaksam bunu yaşayıp göreceğiz.”

Kararlılığını görmemek imkânsızdı. Kabul etmekten başka bir çarem yoktu. Aynen söylediği gibi beslenmek onu öldürmeyecekti ama ölmekten, hatta sürünmekten beter bir hale getirecekti. Ve bunu ne o ne de ben kaldırıabilirdim.

“Bu hiç adil değil. Lütfen...”

Erica’nın kararlılığı, benim gösterdiğim direnci darmadağın etmişti.

“Anlaştığımıza göre nereye gitmemiz gerekiyorsa gidebiliriz. Kendimi hâlâ iyi hissetmiyorum.”

Bunu yaşamanın ne kadar zor olacağını fark etmemesi beni kızdıırıyordu ama kazanan taraf belliydi.

“Tamam, çocuk hastanesine gidiyoruz. İçeri gireceğiz ve uygun bir anda ikimizin de görünmez olmasını sağlayacağım. Bitkisel hayatta olan bir çocuğun odasına girmemiz yeterli. Çok uzun sürmeyecek. Daha önce

söylediğim gibi kalbinin durduğunu hissedeceksin. Korkma, sakin ol ve nefes almayı bırakma. Şoka girmeni istemiyorum. İlk kez yaşayacağın için psikolojik olarak ölüyormuşsun gibi hissedebilirsin. Ama bunun mümkün olamayacağını aklından çıkarma. Sadece bana odaklanmanı istiyorum, tamam mı, sadece bana! Başka bir şey düşünme ve asla gözlerini açma. Ona bakmayacaksın Erica. Beni iyice anladın mı?”

“Tamam. Panik yapmayacağım. Ama anlamadığım bir şey var; beni nasıl görünmez yapacaksın? Moleküllerimize falan ayrılmayacağız, değil mi?”

Gözüme o kadar komik gözükmüştü ki gülümsemeden edemedim. Tüm yaşananlardan sonra içindeki çocuğu görmek beni anlık da olsa neşelendirmişti.

“Elbette molekülere ayrılmıyoruz: bu sadece basit bir yanılsama. Düşünce gücüyle insanların beynindeki görüntümüzü yok ediyorum. Yani filmlerdeki gibi değil.”

“Ben bunu nasıl yapacağım?”

“Senin bir şey yapmana gerek yok. Ben yeteri kadar hükmedebiliyorum.”

“Bir sorun çıkmayacağına emin misin?”

“Bir sorun çıkmayacak Erica. Endişelenme.”

“Hastaneye nasıl gireceğiz? Onu nasıl seçeceğiz?”

Konuştukça panik geri geliyordu.

“Lütfen, sakin ol! Soğukkanlılığını kaybetmeni istemiyorum. Tüm bu ayrıntıları bana bırak ve sadece seni yönlendirmeme izin ver. Panikleme ikimizin de işini zorlaştırır.”

“Ona ne olacak? Yani ben beslenince...”

“Erica, bunun bir önemi yok. O zaten ya bitkisel hayata girmiş ya da kısa bir süre sonra hayatını kaybedecek biri olacak. Sonrasını düşünmenin bir yararı yok.”

Başını çevirerek camdan dışarı bakmaya başladı. Onun

için de benim için de çok zordu. Tek korkum bunu çabuk atlatamama ihtimaliydi. Ama buna alışmak zorundaydı. Ne yazık ki sonsuz yaşamı boyunca bunu defalarca yapacaktı. Hepimizde olduğu gibi ilk seferler her zaman zor ve izi asla silinmeyecek bir keder olarak yerleşirdi yüreğimize.

İlk Yüdümler

Hastaneye vardığımızda alelade bir çift gibi içeri girdik. Danuşmanın olduğu kısımda kimsenin olmaması işimizi kolaylaştırdı. Böylece önümde yığınla duran dosyalara hemen bir göz atıp bitkisel hayatta olanların kaldığı bölümü öğrendim. Kimseye açıklama yapmak zorunda kalmamıştık ve bu bize zaman kazandırmıştı.

“Gidelim, ikinci kata çıkacağız. Elimi tut ve sessiz ol.”

“Hemen şimdi mi görünmez olacağız? Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?”

Senin sessiz olmaktan başka yapman gereken bir şey yok. Hazır mısın?”

Elimi tuttu. Yoğun bir konsantrasyona ihtiyacım vardı. Kendi bedenimi yok etmek benim için çok kolaydı ama başka birini görünmez yapmak dikkat istiyordu. Erica için zor olan bu durumu daha da zorlaştırmamak için tüm gücümle konsantre oldum. Elimi göğsüme koydum ve tüm enerjimi çevreye yaymaya başladım. Birkaç saniye içinde etkisini hissederek Erica’yı merdivenlere doğru yönlendirdim. İçinde kopan fırtına ve yaşadığı bu belirsizlik Erica’nın adımlarını olumsuz etkileyebilir düşüncesiyle onu merdivenlerden çıkarken adeta taşırcasına hızlı hareket ediyordum.

Kata geldiğimizde gideceğimiz oda tam merdivenlerin çaprazında kalıyordu. Koridora bir göz attıktan sonra odanın önüne doğru ilerledim ve kapıdaki yuvarlak

camdan içeriye bir göz attım. Bugün şans benden yana olmalıydı; odada kimse yoktu.

İçeri girmeden önce Erica'ya gözlerini kapamasını söyledim. Zihnindeki telkinim o kadar keskindi ki, itiraz bile etmeden söylediğimi yaptı. Kapıyı geçebileceğimiz kadar aralayıp içeri girdik. Onu yatağa doğru yönlendirdim, odanın içinde kalp monitöründen çıkan ses dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Yüzüne baktım. Tahmini dokuz-on yaşlarındaydı. Sağlıklı olsaydı, eminim çok güzel bir kız olurdu. Menenjit sonrası beyin ölümü gerçekleşmişti. Bu kaçınılmaz durum için en iyi seçenek olarak görünüyordu.

İçimden, *"Gözlerini kapalı tutmaya devam et Erica ve ona dokun. Sonra da her zaman söylediğin şarkıyı söyle, sessizce. Lütfen korkma, yanımdayım, elini bırakmayacağım. Uzun sürmeyecek, bana güven,"* dedim.

Hiçbir şey söylemedi, eli bir süre havada kaldı. Çok geçmeden küçük kızın elini buldu ve hafifçe tuttu. Derin bir nefes aldı ve sessizce şarkıyı söylemeye başladı. Bir çocuk şarkısıydı söylediği. Gökkuşağından bahsediyordu. Sesi o kadar muhteşemdi ki tam bir melek gibiydi. Ama maalesef yaptığıyla o kadar büyük bir tezat oluştuyordu ki...

Sesi beni adeta büyüledi. Ağladığını fark etmem ise büyüü bozup derin bir acı yerleştirdi yüreğime. Yaklaşık bir dakika sonra hızla elini çekti. Kalp atışlarındaki değişikliği fark etmiş olmalıydı. Paniklemeden onu çıkarmalıydım. Hızla koridora yöneldim ve geldiğimiz yolu takip ederek dışarı çıktık.

Arabaya bindiğimizde hâlâ ağlıyor ve elini kalbinin üzerinde tutuyordu. Acısını hafifletmek için elimden gelen tek şey ona sarılmaktı. Sıkıca sarıldım. Bu yaşadığı acıya ortak olduğumu hissetmesini istiyordum.

“Sakin ol, geçti. Geçti...”

Dakikalarca o şekilde kaldık ve sürekli geçtiğini tekrarlayarak rahatlamasını sağlamaya çalıştım. Hafifçe beni iterek uzaklaştı ve yüzüme baktı.

“Kız mıydı, erkek mi?”

“Bunun bir önemi yok sevgilim. Sırf bu yüzden gözlerini kapamanı istedim. Bu yaşadığın hafızandan hiç silinmeyecek. Yüzünü görseydin, inan daha da zor olacaktı. Lütfen, senin için de benim için de kolay değil. Seni çok iyi anlıyorum ama bundan daha fazla bahsetmeyelim, olur mu?”

“Senin için de bu kadar zor mu? Yani sen beslenirken de...”

Zor... Zor kelimesi benim hissettiklerim yanında hafif kalırdı. Belki karşıdan çok basit bir eylem olarak gözüktüyordu ama benim için tek bir tarifi vardı bunun; her defasında kalbime bir kurşun saplanıyordu. Aşka dair en güzel, en masum ve vazgeçilmez ten temasını, ne yazık ki tanımadığım kadınlarla ve aşkın yakınından bile geçmeyecek duygularla yaşamak zorunda kalıyordum.

“Beni öpersen tüm güzelliğim kaybolur mu?”

Diğer soruya vereceğim cevap bu kadar zorken buna nasıl cevap verecektim ki? Ama cevapsız bıraktıkça sormaktan asla vazgeçmeyecekti, biliyorum.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim; ben bunu başkasına yaptığında bütün güzelliği değil, tek bir güzelliği yok oluyor. Genelde süre olarak çok kısa tutuyorum. Belki de bu yüzden. Bilmiyorum Erica, gerçekten bunu yapabilir miyiz, bilmiyorum?”

“Öğrenmenin tek bir yolu var; öp beni.”

“Ne? Hayır Erica, lütfen ben yapam...”

“Bu benim kararım. Güzellik benim için önemli değil. Şimdi öp beni!”

“Senin kararın mı? Buna tek başına karar verebileceğini mi sanıyorsun? Sen benimsin Erica. Ben nasıl tüm ruhumla ve tüm bedenimle sana aitse, sen de benimsin. Tenin, ruhun, güzelliğin... Hepsi benim. Buna sen karar veremezsin, anladın mı! Son kez söylüyorum, bu asla olmayacak. Asla!”

Çok kızgındım. Öyle ki kızgınlığım sesime yansımış, her bir kelime onu yerinden sıçratmaya yetmişti. Beni buna zorlamasına inanamıyordum. Bana çektiirdiğı bu acı... Bu dayanılmaz bir şeydi.

“Cevap ver Erica, anladın mı?”

“Özür dilerim... Ben sadece seni çok sevi...”

“Yeter! Beni buna zorlamanın hiçbir bahanesi yok. Konu kapandı!”

“Ama ben...”

Telefonumun çalmasıyla cümlesi yarıda kesildi. Konunun uzamayacak olması rahatlamamı sağlamıştı. Arayan her kimse zamanlama için ona minnettardım.

“Evet?..”

“Kevin, neredesiniz? Sizi aramadığım yer kalmadı. Erica yanında, değil mi? Her şey yolunda mı? Çok endişelendim.”

“Sorun yok Nelly. Eve dönüyoruz. Sonra konuşalım.”

“Sorun olmadığına emin misin Kevin?”

“Evet, görüşürüz.”

Telefonu kapattım ve arabayı çalıştırdım. Evden çok uzakta olmadığımız için şanslıydım. Önemli bir adım atmıştık ve önümüzdeki en büyük engeli kaldırmıştık.

Ama odaklanmamız gereken başka bir şey vardı; okuyucu neden benim peşimdeydi? Eğer benim kim olduğumu biliyorsa diğerlerini de biliyor olabilirdi. En kötü kısım ise Erica’nın sahip olduğu gücü görmüş olmasıydı ve bunu diğerlerine anlatması kaçınılmazdı. Bu durum bizi her an büyük bir tehlikenin kucağına atabilirdi.

Erica'nun gücü tahmin ettiğimizden de fazlaydı. Bugün yaşananların sadece buz dağının görünen kısmı olduğundan emindim. Tüm özelliklerini zaman kaybetmeden keşfetmeli ve en iyi şekilde kontrol etmesini öğretmeliydik.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır, konu kapandı, demiştim. Başka bir şey düşünüyorum."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi, ürkekçe.

Onu fazla korkuttuğumu anladım. Benden çekinmeye başlıyordu ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

"Elbette sorabilirsin. Artık bizden birisin ve her şeyi bilmeye hakkın var. Eğitimine daha başlamamış olabiliriz ama sen artık bir muhafızsın. Bunu sakın unutma, olur mu?"

"Anladım. Şimdi ne düşündüğünü söyler misin?"

"Okuyucuyu..." dedim, endişemi gizlemeye gerek duymadan.

"Neden endişelisin? Ben onun gücünü yok ettim. Artık bize zarar veremez, öyle değil mi?"

"Gücünü yok etmen onu tehlikesiz hale getirmiyor. Çünkü o diğerlerine hizmet eden biri. Bundan önce benim peşimde olsa bile şimdi şartlar değişti. Hem senin ruh eşim olduğunu keşfetti hem de gücünü gördü. Bunu diğerlerine mutlaka rapor edecektir. Tedbirli olmalıyız."

Eve vardığımızda herkes bizi bekliyordu. Nelly bir terslik olduğunu anlatmış olacak ki endişe içindeydiler.

"Neredeydiniz, çok endişelendim."

"Olağanüstü bir durumdu Nelly, üzgünüm."

"Erica, çok iyi gözüküyorsun."

Nelly aslında bunu şaşkınlıkla sormuştu.

"Beslendim. Bu yüzden iyi gözüküyorum sanırım," dedi, canlılığını gölgeleyen bir ses tonuyla.

“Yalnız değildin umarım. Bak, hepimiz yanındayız ve her zamanda yanında olacağız. Zamanla alışacaksın. Benim için de kolay değil ama alıştım artık,” dedi Veronica tüm içtenliğiyle.

“Biliyorum Veronica, teşekkür ederim ama esas konu bu değil. Kampüste biriyle daha doğrusu bir şeyle karşılaştık.”

Sam endişeyle, “*Ariel*’ler mi?” diye sordu.

“Köle askerlerden biri değildi Sam. Bir okuyucuydu. Neden olduğunu bilmiyorum ama benim peşimdeydi. Erica bunu fark etti ve ona daha önce tanık olmadığı bir şey yaptı. Bütün gücünü alarak onu kör etti. Artık kimseyi okuyamayacak.”

“Bu nasıl olur? Baştan başla. Sizi nasıl buldu?”

“Kevin yanımızdan ayrılmıştı, Nelly de içecek bir şeyler almaya gitmişti.”

“Çok üzgünüm Erica, seni yalnız bırakmamalıydım.”

“Sorun yok Nelly, lütfen üzülme. O yanıma geldi, öğrenci olduğunu söyledi. Çok geçmeden Kevin yanıma geldi. Sonra bizim ruh eşi olup olmadığımızı sordu. O an bir sürü şey gördüm. Bizi, ilk tanıştığımız anı, ailemi; her şeyi biliyordu. Etrafındaki karanlık enerjiyi görebiliyordum. Ve aklındakini; tek düşündüğü Kevin’di. Ona zarar vermek istediğini anladığımda, ne yapmam gerekiyorsa onu yaptım. Nasıl yaptım, bilmiyorum. Sanki bedenimi olağanüstü bir güç ele geçirmiş gibiydi.”

“Onun bir okuyucu olduğunu anladım ama Erica’nın bunu fark etmesini beklemiyordum. Bulunduğumuz yer kalabalıktı. Deşifre olmadan ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken birden zaman durdu. Sadece birkaç saniye, ama o sırada Erica ona dokunmuş ve nasıl yaptıysa bütün gücünü yok etmişti. O da bunun farkındaydı ve ne kadar korktuğu yüzünden belli oluyordu.

Erica onu bıraktığında acı içindeydi; artık içimizdekileri okuyamadığını söyledi. Gitmesine izin vermek zorunda kaldım.”

Sessizlik odayı sardı, herkes şaşkındı. Açıklaması bizim için bile çok güçlü. Kafamızdaki tüm soru işaretlerini yok edecek cevap Sam’deydi ama duyacaklarıma hazır değildim.

“Bu, durumu biraz karmaşıktırıyor. Güçleri sadece onlar yok edebilir; yaratıcılar...”

Şaşkınlığımı gizlemem çok güçlü. Erica bir yaratıcı olabilir miydi?

“Erica, doğum kaydın var mı?”

“Anlamadım. Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Kafasının karıştığı belliydi.

“Doğal yollarla dünyaya gelmiş olmana imkân yok. Eğer doğum kaydın yoksa bu birçok şeyi açıklığa kavuşturur. Konsey’in senin için olağanüstü toplanması, reddedilmene rağmen Kevin’ı bulman... Çünkü yaratıcıların hepsi özel bir seremoniyle konseye kabul edilirler. Öncesinde hepsi birer muhafızdı. Ama özlerindeki bir farklılık nedeniyle yaratıcılar oluştu. Yani eğer bir yaratıcıysan –ki bunun için elimizde yeterli bilgi yok– ama eğer öyleysen...”

İçimin buz tuttuğunu hissettim. Sam’in anlatmak istediğini şimdi anlamıştım. Eğer Erica bir yaratıcı ise konseye katılmak zorundaydı ve bu durumda bir eşi olmasına imkân yoktu. Bu bizim sonumuz demekti. Onu bulduğum anda kaybedeceğim anlamına geliyordu. Yani ölmek gibi bir şeydi. Yok olmak gibi.

“Eğer öyleysem ne... Sam lütfen belirsizliği kaldıracabileceğimi hiç sanmıyorum. Ne söylersen söyle, bundan daha kötü olamaz...”

“Erica eğer bir yaratıcıysan...”

“Sam yapma...”

Yalvarmaktan başka çarem yoktu. Bunu bilmesini istemiyordum. Şimdi olmamalıydı. Bu kadar çabuk...

“Kevin, üzgünüm, bilmek zorunda.”

“Sam, devam et lütfen.”

“Yapma...”

“Sam devam et diyorum..”

Üçümüz arasında süren bu sözlü düelloyu kazanan Erica oldu.

“Eğer bir yaratıcıysan konseye katılmak zorundasın.”

“Konseye mi? Onlardan bahsetmiştiniz. Aydınlığın tarafındaydılar, öyle değil mi? Bunda ne sorun var ki?”

“Erica, konsey üyeleri bizim bilmediğimiz ve hiç tanık olmadığımız bir şekilde yaşarlar. Yani senin konsey üyesi olman demek...”

Sam de en az benim kadar zorlanıyordu ama yapması gerekeni yaptı.

“Bu, bir eşin olamayacağı anlamına geliyor!”

Erica bana döndü hızla. Ona bakmaya cesaretim yoktu. Çünkü olması gereken bir âşık gibi, gözlerinin içine bakıp “bizi kimse ayıramaz” demek gibi bir şansım yoktu. Bu bir sondu ve ne yazık ki kaçınılmazdı.

Zihnimdaki her şey sanki camdan yapılmış gibi tuz buz olarak etrafa dağılıyordu. Bana verilen ödül, bu saf aşk, vaat edildiği gibi sonsuza kadar sürmeyecekti.

“Hayır, bu doğru değil. Benim bir *Genius* olduğumu söylemiştiniz. Ben bir koruyucu meleğim. Kevin’ın koruyucu meleğiyim. Onun ruh eşiyim.”

“Bu senin türünle ilgili değil Erica. Bu senin seçilmiş olduğunu gösteriyor. Konsey’e katılmak zorundasın. Seremoni gerçekleşmeli...”

Sam bir an duraksayarak bana çevirdi gözlerini. Zihnimin içine girdiği anda Erica’nun bizi duymaması için

sadece görülerle bana olacakları gösterdiğinde tam anlamıyla dehşete düşmüştüm. Bu seremonide daha önce bulunmuştum. Heaven konseye katıldığında eğitmenim Alekto seremoniyi yönetmişti. Kürenin ötesinde gerçekleşen bu ritüelin ayrıntıları üzerinde durmamıştım.

Ama Sam'in bana tekrar gösterdiği her sahne kanımın çekilmesine sebep oluyordu. Erica eğer bir yaratıcıysa konseye katılımı geleneksel yoldan olacaktı. Yaratıcıların tamamen ölümsüz olmaları için atan kalpleri yerinden çıkarılarak kutsal ateşe atılırdı. Onun kalbinin çıkarılışını görmek... Ateşe atıldığını izlemek...

Sam zihnimden ayrıldığında kulaklarımda çıldırtıcı bir uğultu vardı. Kalbim öylesine delice atıyordu ki bedenimin sarsıldığını hissedebiliyordum. Gerçek tüm acımasızlığıyla ruhumu ele geçirirken Erica'nın bende değişimi fark etmediğini hissedebiliyordum. Güç içimden çekiliyordu.

"Lanet olsun! Bana bunu neden yapıyorsunuz? Neden? Benim tek istediğim onunla olmak. Tek isteğim bu..."

Erica yere diz çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Hıçkırıkları odanın içinde yankılanırken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Nefes alamadığımı hissediyordum. Başım dönüyor ve çaresizlik yüreğimi parçalarcasına sıkıştırıyordu. Beynimin içinde binlerce dinamit patlıyordu sanki. İçimde dönüp duran bir anafor vardı ve beni ben yapan her şeyi içine alıp birbirine katarak benden uzaklara sürüklüyordu. Birden yanaklarımda hissettiğim ılıklıkla vücudumda ve zihnimde olan biten her şey bıçak gibi kesildi. Sonrasında alabildiğine bir boşluk vardı; sessizlik ve hissizlik.

"Kevin! Aman Tanrım, sen!"

Veronica'nın dehşet içindeki sesi herkesin dikkatini üzerime çekmişti. Hepsinin yüzünde aynı şey vardı ve

bana ne olduğunu çok iyi biliyordum. İçimdeki boşluk ve hissizlik ne ile karşı karşıya olduğumu tüm acımasızlığıyla yüzüme vuruyordu. Sakinliğimi korumaya ve yüz ifademi olabildiğince normal tutmaya çalışıyordum. Ama Erica'nın yüzündeki ifade her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

"Kevin, gözyaşların... Sen kan ağlıyorsun..." dedi Nelly.

Bunun ne anlama geldiğini sadece Erica bilmiyordu. Hızla yanıma geldiğinde panik içindeydi.

"Neler oluyor? Yaralandın mı? Biri bir şey söylesin!"

"Bizi yalnız bırakın lütfen!" dedim, sesimin güçlü çıkmasını başarak.

Hiçbir şey söylemeden uzaklaştılar ve bizi odada yalnız bıraktılar. Erica gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. İçindeki karmaşa olduğu gibi yüzüne yansımıştı. Acı çekiyordu ama benim çektiğim acının yanında hiç kalırdı.

"Otur lütfen."

Hemen bir köşeye geçip oturdu. Karşısına geçip diz çöktüm. Duyacakları hoşuna gitmeyecekti. Cesaretimi topladım. Ne olduğunu ve bundan sonra ne olacağını anlatmak zorundaydım.

"Bizler derin hisler taşıyabilen varlıklar değiliz. Yaşadığımız sonsuz aşk içimizde var olan bir şey. Bizim bir parçamız. Hem senin hem de benim. Bu duygu bizim için normal ama aşktan daha yoğun bir duygu hissettiğimizde bu bir şekilde kendini belli ediyor. Daha doğrusu bizi o duygunun tutsağı yapıyor."

Bir an duraklayarak derin bir nefes aldım. Bilmek başkaydı, bunu itiraf etmek çok başka. Her bir cümlede yaşadığım bu kahredici durumun farkındalığını daha çok hissediyordum.

“Erica, bu kanlı gözyaşları benim sonsuz ıstırabın tutsağı olduğumu gösteriyor. Çektiğim acının büyüklüğünü gösteriyor. Senin doğumun müjdelendiğinde kabul etmemin sebebi bu kadar güzel ve vazgeçilmez bir şey yaşayacağımı bilmememdi. Ama seni ilk gördüğüm andan beri bu aşk benim özümü, ruhumu ele geçirdi. Ama şimdi... Seni kaybedeceğimi bilmek... bu... Bunun tarifi yok. Bu, geri dönüşü imkânsız bir durum. Ben artık bir tutsağım.”

“Bu ne demek? Yani tutsaklık?”

Cümle kurmakta zorlanıyordu. Bir gün için o kadar fazlaydı ki yaşadıkları.

“Bu, benim artık hiçbir gücümü kullanamayacağım anlamına geliyor Erica; yani ben, güçleri olmayan, basit, sıradan bir ölümlüyüm artık. Tutsaklık varlığımdaki tüm gücümü aldı ve geriye sadece laneti bıraktı. Ölmek için beslenmek zorundayım.”

Gücümü sonuna kadar kullanmış ve hepsini söylemiştim. Büyüyen gözleri, beyazlayan suratı ve titreyen bedeniyle artık daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum. Ve tahmin ettiğim gibi Erica çıldırmış, her şeyi yıkıp dökmeye başlamıştı. Deli gibi bağılıyor ve eline geçirdiği her şeyi sağa sola fırlatıyordu. Bir gün içinde birbirine zıt o kadar şey yaşamıştı ki...

Diğerleri Erica'yı sakinleştirmek için hemen yanına gitti. Ama bunu başaramayacakları çok açıktı.

“Lanet olsun! Sizin bir bok bildiğiniz yok. Daha benim ne olduğumu bile bilmiyorsunuz. İki gün önce onun koruyucu meleği olduğumu söylemiştiniz. Şimdi ise... Lanet olsun hepinize. Onsuz hiçbir anlamı yok. Ve ben buna bir son vereceğim...”

Neden bahsettiğini anlamam uzun sürmemiştir. Erica parçaladığı şeylerin arasından bir cam parçası buldu ve boğazına götürdü. Bana baktı.

“Seni seviyorum,” dedi.

Ama bu yaptığının onu değil de beni öldüreceğini bilmiyordu.

Nelly, “Erica, bunu yaparsan sana bir şey olmayacak ama onu öldüreceksin!” dediğinde bunu engellememiş olmasını diliyordum.

Zaten bir ölüden farksız olacaktım. Eğer tutsak olduğum diğerleri tarafından öğrenilirse açık hedef haline gelecektim ve ölüm benim için kaçınılmaz olacaktı. Yüzlerce yıllık varlığım karşımda duran ve gözlerinden cehennem ateşleri saçan kadının aşkı için yok olacaktı. Ve ben, en ufak bir pişmanlık dahi duymuyordum.

Erica yaratıcı olduğunda varlığını ebediyete kadar sürdürebilecekti. Karanlık taraftan hiç kimse ona zarar veremeyecekti. Tüm bu olanları ve varlığımın sona ermesini sükûnetle kabul etmemin en önemli nedeni buydu. Sonsuz aşkı tatmış bir adam olarak ölecektim. Ve bunun şu an sevdiğim kadının elleriyle olmasında benim için hiçbir sakınca yoktu. Tercih ettiğim bir ölüm şekliydi benim için.

Bir *Ariel* tarafından öldürülmektense sevdiğim kadının elinde can vermeye razıydım ve boğazımda hissettiğim acı bunun gerçekleştiğini gösteriyordu. Bacaklarım beni daha fazla taşımadı ve olduğum yere yığıldım. Tek duyduğum şey Erica’nın sesiydi. Ölmek üzere olan biri için hediye gibiydi sesi.

“Hayır... Ben yapmadım... Yapmadım. Ölemez. Buna izin vermem...”

Sesindeki inanç gülümsememe neden oldu. Elinin sıcaklığını boynumda hissettim. Çektiğim bu sonsuz kederin içinde göz kamaştıran ve huzur veren bir ışık gibiydi dokunuşu. Ruhumu teslim etmeye hazırdım ama anlam veremediğim bir şekilde acım azalmaya başlıyordu. Par-

maklarının dokunduğu her yer alev alev yanıyordu.

Gözlerimi araladım. Diğerleri başımda dehşet içinde dururken, o sessizce gözlerini benden ayırmıyor, tüm gücüyle beni iyileştirmeye çalışıyordu. Daha önce elim kırıldığında yaptığı gibi. Acı tamamen yok olduğunda elini çekti.

Gözlerinde parıldayan umutla, "Lütfen sevgilim, bunu bana yapma. İyi olduğunu söyle, bir şey söyle, ne olur..." dedi.

Söylemek istediğim çok şey vardı ama tüm gücümü tüketmiştim. Nelly Veronica'ya sarılmış, korkudan titriyor ve Sam daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

"İyiyim," diyebilirdim sadece.

Erica büyük bir rahatlamayla ağlayarak boynuma sarıldı. Artık onunla ağlayamamak beni kahrediyordu.

Geri çekildi ve gözyaşları içinde yüzüme baktı. Ağlayamadığımı gördüğünde durumun ciddiyetini daha iyi anlamıştı. Gözlerinde büyük bir inanç ve kararlılık vardı. Ne olursa olsun beni bırakmayacaktı. Bedeli ne olursa olsun. Bunu kanıtlamak istercesine eğildi ve gözlerimin üzerine birer öpücük kondurdu. İçimdeki acının daha da büyüdüğünü fark edemeyecek kadar acemiymiş ve bunu düşünemeyecek kadar âşık.

"Kevin, iyi misin?" dedi Sam.

Soğukkanlılığını koruyan tek kişi olarak gücümü toplamam gerektiğini bana hatırlatıyordu.

"Beslenmen lazım yoksa toparlanamazsın. Seni götürüyüm mi?"

"Ben götürürüm," dedi, Erica, ben daha bir şey söyleyemeden.

İtiraz edecek bile gücüm yoktu. Sanırım bu yaşadığım en zor geceydi ve daha bitmemişti.

“Nelly, sen arabayı getir, biz de onu dışarıya çıkaralım.”

“Erica, gerçekten bunu görmek istediğine emin misin?”

“Tek istediğim Kevin’in gücünü topladığını görmek Sam. Böyle bir durumda, aptal bir kıskançlığın Kevin’i yalnız bırakmamı sağlayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun demektir.”

Bu cevap karşısında kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Sam beni yavaşça yerimden kaldırırken Erica hemen belime sarıldı ve beni dışarı çıkarttılar. Birden yüzüme vuran temiz hava anlık da olsa kendimi iyi hissetmemi sağladı ama bu yeterli değildi. Yapmak istediğim en son şey için arabaya bindim.

“Onu Claiborne caddesine götür. Orada çok sayıda şey var... Neyse, orada halledersiniz.”

Nelly benim yapmam gereken yönlendirmeyi yaparak beni bu işkenceden kurtarmıştı.

Arabaya bindi ve hareket ettik. Gecenin karanlığında yol alırken yüreğimdeki karanlık her geçen saniye içimi daha çok kaplıyordu. Ne söyleyecek tek bir sözüm ne de gücüm vardı. Tek düşündüğüm her şeyin ne kadar çabuk değiştiği ve güzel başlayan şeyin nasıl acıyla son bulduğuydu.

Erica bir şeyler söylemek istiyordu, bunu hissedebiliyordum. Ama ya söyleyecek cesareti yoktu ya da duyacaklarından korkuyordu. Güçlü olmak için o kadar çaba gösteriyordu ki... Yenilmek istemiyordu. Bunun için ölesiye savaşıcağının farkındaydım ama ben tamamen yenilmiş ve bu yenilginin kucağına bırakmıştım bile kendimi.

Caddeye varınca bir köşeye çekti ve bir süre sessiz kaldıktan sonra bana baktı. Onu yönlendirmemi bekliyordu. Ama ben biraz sonra yaşayacaklarım ve yaşatacaklarım için yeteri kadar gergindim.

“Birini seç. Ben de gidip konuşayım,” dediğinde tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

Bu tamamen saçmalıktı. Bunun gerçekleştiğine inanmıyordum. Güçlerim olmadığı için dokunarak itaat etmelerini sağlayamazdım. Bu lanetten başka hiçbir şey yoktu elimde. Üstelik gücümü fazlasıyla yitirdiğim için süreyi de uzun tutmalıyım.

“Hayır. Arabayla yanlarına yaklaş ve sessiz kal. İstediyinin yanında durabilirsin, benim için bir önemi yok,” dedim.

Tamam, diyerek başını salladı ve arabayı çalıştırıp kaldırıma yakın bir mesafede yavaşça ilerlemeye başladı. Birinin önünde durdu. Kaldırımında duran kadınlar arasında en güzel olanı seçmişti ve bu çok aşağılayıcıydı. Camı açtım.

“Merhaba, bir konuda yardımına ihtiyacım var,” dedim.

Sesimin normal çıkması için olabildiğince çaba gösteriyordum.

“Söyle tatlım...”

“Karımla iddiaya girdik. O seni öpemeyeceğimi düşünüyor. Yanıldığını kanıtlamama yardım eder misin?”

Cümlemi bitirdiğimde elimdeki banknotu yavaşça dışarı uzattım.

“Emin misin?” diye sordu Erica’ya bakarak.

Kendimden iğrenmeye başlamıştım. Erica’nın cevap vermediğini görünce camdan içeri eğildi.

“Sen bilirsin tatlım,” diyerek dudaklarıma yapıştı.

Her zamankinden uzundu ama bana sanki sonsuzluk gibi gelmişti ve bunun sonunda güzelliğinden geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Durmak istememe rağmen yakın zamanda tekrar bunu yaşamamak için devam ettim. Bittiğinde ise teşekkür ederek onu bıraktım. Kendimi iğrenç hissediyordum

Erica hızla hareket etti ve oradan uzaklaştı. Bir yandan gözyaşlarını silmeye çalışırken ağlıyor, bir yandan da bana bakmamak için müthiş bir çaba harcıyordu. Değil ona dokunmak konuşmaya bile çekiniyordum. Ama sakinleşmesi için bunu yapmak zorundaydım. Direksiyonu sıkıca kavradığı eline dokundum ve "Kenara çek," dedim sakince.

Aniden durdu ve bana baktı. Gözlerinde gördüklerimi tarif edebileceğimi sanmıyorum. Büyük bir acı içindeydi ve ben bunu yok edebilecek güce sahip değildim. Ona verebileceğim tek şey teselliydi. Kollarımın arasına aldığımda hıçkırıklarının şiddetinden ikimiz de sarsılıyorduk. Dakikalarca o şekilde kaldık, hiç bitmeyecek gibiydi. Bu beni, tutsağı olduğum sonsuz ıstıraba daha da çok sürüklüyordu.

"Çok üzgünüm sevgilim, bunu sana yaşattığım için, tüm yaşananlar için çok üzgünüm."

Adeta yalvarıyordu. Tüm bunları benim ona söylemem gerekirken onun bana söylemesi büyük bir yanlıştı.

"Üzülme. Sana duyduğum aşk o kadar büyük ki, bu ıstırabın tutsağı olmama değer, emin ol. Sen her şeye değersin. Sen benim sahip olduğum en güzel şeysin."

Ona hâlâ sahiptim. Ne olursa olsun, bir gün birbirimizden ayrılısak bile kalbi daima benim olacaktı. Yaşadığımız ya da yaşayacağımız hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecekti.

İçimdeki Kuş

Yüzüme vuran gün ışığı, en huzurlu olduğum zaman olan uykudan çekip aldı beni. Dün gecenin yoğunluğunu hâlâ atamamış olduğumu hissetsem de artık daha iyiydim. Erica'nın arkamdan bana sarılmasıyla aydınlanan gün daha da güzelleşti. Erica'nın benden vazgeçmemesi çaresizlikle dolu bilincime umudu hatırlatıyordu.

Nefesini ensemde hissediyordum. Sıcacıktı, huzur dolu. Bir süre kıpırdamadan sıcaklığının tadını çıkardım ve uyandırmamaya dikkat ederek yanından ayrıldım. Sam ile konuşmalıydım ve bunu yalnız yapmak istiyordum.

Sam'i çalışma odasındaki eski yazıtların kopyalarını karıştırırken buldum. Geldiğimi fark edince bana baktı ve hafifçe gülümsedi.

"Seni iyi gördüğüme sevindim."

"Teşekkür ederim Sam. Erica uyanmadan seninle konuşmak istiyorum."

"Elbette, otur lütfen," diyerek deri koltuğu işaret etti.

Çalışma masasından kalktı ve karşımdaki diğer koltuğa geçti.

"Dün çok şey oldu. Hepimiz için de çok zordu. Seni öyle görmek... Tek söyleyebileceğim, her zaman yanındayım. Konu her ne olursa olsun, bunu sakın unutma."

"Teşekkür ederim Sam. Bunu duymak çok rahatlatıcı. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu, zor zamanların ise yaklaşmakta olduğunun farkındayım. Ama tam ola-

rak önümü göremiyorum. Erica'nın bir yaratıcı olmama ihtimali var mı? Güçleri bizlere oranla daha yüksek bir safkan olamaz mı? Bu sorular cevaplanmadan hiçbir şey yoluna girmeyecek."

"Dün bütün gece araştırma yaptım. Erica'nın yaratıcı olma ihtimali çok yüksek. Çünkü güçleri yok edebilme yeteneği sadece onlarda var. Ama başka bir ihtimal beni düşündürüyor. Erica'nın bir *Genius* olduğunu düşünüyorduk; senin koruyucu meleğin olduğunu. Dün okuyucunun sana zarar vermek için geldiğini söylemiştin ve Erica bunu hissedip ona göre hareket etmişti. Belki de koruyucun olduğu için onun güçlerini yok etmiş olabilir."

Söyledikleri çok mantıklıydı. Erica'nın koruyuculuğunun bir sınırı olup olmadığını bilmiyorduk.

"Ama bu sadece bir ihtimal, bunu öğrenmenin ise tek bir yolu var: *Konsey*."

Bunu başından beri biliyordum. Ama *Konsey*'le görüşmemize üç ay vardı ve bu süre benim için çok uzundu. Onca zaman yeteneklerim olmadan nasıl devam edecektim?

"Bunu biliyorum Sam ama aklıma takılan bir şey var: Eğer Erica bir yaratıcı olsaydı, konsey en başından itibaren onu getirmemizi istemez miydi? Bunu nasıl atlayabilirler ki? Erica'nın bir *Genius* olduğunu onlar söyledi. Hem bana doğumunun müjdelenmemesi gerekmez miydi?"

"Bu konuda haklısın. Ama yaratıcılar sonradan ortaya çıkabiliyorlar. Konsey Erica'nın bir *Genius* olabileceğini söylemişti ama bazı farklılıklar olduğunu da eklemişti. Küre yaratıcıları gösteremiyor olabilir. Erica'nın güç potansiyelinin yüksekliğine dikkat çekmiştir. Üstelik sana doğumu müjdelendiğinde bunu reddetmene rağmen eşin olacağını kürenin göstermesi, *Genius* olma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşündürmüştür. Elbette

bunların hepsi birer ihtimal. Beni endişelendiren başka bir şey var aslında.”

“Nedir o?”

“Tutsaklığın. Bu konuda ne yapacağımıza dair hiçbir şey bulamadım. Bu durum beni çok endişelendiriyor. Tehlikelere çok açık olacaksın. *Ariel*’lerin neden senin peşinde olduğunu bilmiyor olabiliriz ama okuyucunun senin ve Erica’nın bu kadar yakınına gelmesi tehlikenin boyutunu gösteriyor. İkiniz de potansiyel hedef halinde-siniz. Sizi nasıl koruyacağımızı bulmalıyız.”

“Lanet olsun!”

Bu beni oldukça sinirlendirmişti. Yüzlerce yıldır hiçbir şeyi sorgulamadan, bir *Ankaar* olarak üzerime düşeni yapıyordum. Ne istenirse, ne yapılması gerekiyorsa... Daha önce tanık olmadığım tutsaklıkla ilgili bildiklerim yüzeysel şeylerdi ve sadece işaretlere göre bunu anlayabiliyordum. Eğer gözlerimden kan damlamasaydı, sonsuz ıstı-rabın tutsağı olduğumu bile anlayamayabilir ve ben daha farkına bile varamadan yaşamım sona erebilirdi.

“Biliyorum Kevin, tüm bu olanlar ikiniz için de çok zor ve anlaşılmaz. Bir yol daha var ama bunu düşünmek bile beni endişelendiriyor.”

“Emin ol, ne kadar tehlikeli olursa olsun her şeye açığım. Ufacık bir ihtimal bile benim için çok önemli.”

“Bu en sona saklamayı planladığım bir seçenek. Bundan bahsetmeyelim, sana hiç söylememeliydim.”

Yüzündeki ikilem o kadar yoğundu ki, altında yatanı merak ediyordum.

“Benden herhangi bir şey saklayabileceğin bir konum-da değiliz Sam!”

Sesimdeki vurgu ona kim olduğumu ve ne olduğumu hatırlatırken sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

“Biliyorum. Tamam, sana anlatacağım. Ama Konsey’e

çağrıda bulundum, cevap gelene kadar hiçbir şey yapmayacaksın. Bana söz ver."

"Anlat, hemen!"

"Kâhin'e gitmek bütün soru işaretlerini çözmemizi sağlayabilir."

"Kâhin'e mi? Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onu bulmak zor değil ama..."

"Ama ne? Neden bekleyelim ki?"

"Kevin, beni dinlemiyorsun. Kâhin karanlık tarafa ait."

Bu beklemediğim bir cevaptı ve içimdeki tüm umudu yok etmişti. Karanlık olanlara ulaşmak, onlardan yardım istemek bizim için imkânsız değildi ama mutlaka bir bedeli olurdu ve bu bedeli düşünmek bile istemiyordum.

"O burada, New Orleans'ta. Ama ondan yardım istemek hem senin şu anki durumunun açığa çıkmasına neden olacak hem de karşılığında isteyeceği bedel her şeyi daha da kötü bir hale getirecek. Bu almak isteyeceğimiz türden bir risk değil."

Bunu çok iyi biliyordum. Çaresizliğim cesaretimi alevlendiriyordu. Aptalca olmasını önemsemeyecek kadar çıkmazdaydım.

"Konseyden haber gelene kadar beklemekten yanayım. Okula gitmenizi istemiyorum. Nelly tek başına halledebilir. Bu arada sen de Erica'nın eğitimine başlayabilirsin. Düşünmeden atacağın adımlar hepimizin sonu olabilir Kevin."

Sam haklıydı. Kendimle birlikte onları da tehlikeye atıyordum.

"Haklısın. Erica ile konuşurum. Okula gitme konusunda ısrar edeceğini sanmıyorum. Ama eğitim konusunda emin değilim. Güçlerim olmadan ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Tek muhafız sen değilsin. Benim olmadığım zaman-

larda Veronica sana yardım edecektir. Bunu tek başına yapmana gerek yok. Hepimiz yanındayız.”

“Biliyorum Sam. Ne kadar minnettar olduğumu tahmin bile edemezsin.”

“Biz bir aileyiz, bunu sakın unutma. Artık gitsek iyi olur. Elinde bazı eski yazıtlar olduğunu söyleyen biriyle görüşmeliyim. Umarım işimize yarayacak bir şeyler bulabilirim.”

“Sağ ol Sam. Her şey için...”

Tam kapıdan çıkacakken, “Kevin, bir şey daha var!” dedi Sam. “Kâhin konusunda benden habersiz hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Çok ciddiyim.”

Tamam, diyerek odadan çıktığımda ev hâlâ çok sessizdi. Veronica her zamanki gibi bahçedeydi, Nelly ortalarda görünmüyordu.

Yukarı çıktım ve sessizce odaya girdim, Erica hâlâ uyuyordu. Tüm bu yaşananlar onu da en az benim kadar yormuştu. Yanına uzandım. Yastığa dağılmış saçlarını okşadım. İpek gibiydi. Keşke, diye düşündüm, keşke seni bir kez bile olsa öpebilsem.

“Keşke,” dedi gözlerini açmadan.

Uyuyor numarası yaparak beni kandırmıştı. Hafifçe gülümsediğini gördüğümde içimdeki karanlığa gömülmeğe üzere olan umut tekrar canlandı. Ondan vazgeçmek istemiyordum.

“Daha önce de söyledim; bunu denemeden bilemeyiz,” dedi yine gözlerini açmadan.

İnatçı.

“Günaydın. Neden gözlerini açıp günümü aydınlatmıyorsun?”

“Çünkü yapman gerekeni hâlâ yapmadın?”

Ne söylemek istediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Gülümsedim ve yavaşça gözlerinden öptüm. Göz kapak-

ları aynı yavaşlıkla açılırken ardında gördüklerim durgun nehirler gibi berrak ve yemyeşildi.

“Günaydın sevgilim.”

Elini uzattı ve boynumdaki dün gecedен kalan yara izine dokununca gözleri doldu. Dün yaşananları unutmuş değildi ama bu yara üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin unutulmamasını sağlayacaktı. Elini tutarak kalbimin üzerine koydum.

“Senin dokunman gereken tek yer burası. Başka hiçbir iz buradakinden önemli değil.”

Gülümsedi.

“İyi misin?”

“İyiyim. Benim için endişelenme.”

“Saat kaç oldu? Umarım çok ama çok geçtir, çünkü okula gitmek istemiyorum.”

“Endişelenme, okulun güvenliğimiz açısından uygun olmadığına karar verdik. Hem bu arada senin eğitiminle ilgilenebiliriz. Nelly şimdilik okulda yapmamız gerekenleri tek başına halledebilir.”

“Benim için önemli olan tek şey seninle birlikte olmak.”

“Biliyorum...”

“Nerden başlayacağız, eğitime yani?”

“Öğrenmen gereken bazı ayrıntılar var.”

“Yine mi? Daha bilmediğim ne kaldı ki?”

“Güçlerini kullanmayı öğrenmeden önce muhafızları öğrenmelisin. Ayrıntıları bilmek seni daha güçlü yapacak.”

“Ne zaman başlayacağız?”

“Sen kendini hazır hissettiğinde.”

“Bugün olmasın. Bugün farklı bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Ne gibi şeyler?”

“Normal olan ne varsa onu yapmak istiyorum. Yürüyüşe çıkabiliriz. Tüm bu yaşadıklarımız dışında şeyler konuşabiliriz. Beni yemeğe götürebilirsin mesela. Normal bir randevu istemem çok mu garip olur?”

Bir kahkaha patlattım. Haklıydı; o kadar çok şey olmuştu ki ve biz o kadar yoğun duyguların içine bir anda dalmıştık ki, bir randevuyu kesinlikle hak ediyorduk.

“Öyle olsun, bu gece benimle bir randevunuz var hanımefendi.”

“Beni nereye davet ettiğini bilmem gerek.”

“Şık bir restoranda akşam yemeği uygun olur mu senin için?”

“Kesinlikle.”

“Akşam planı belli olduğuna göre, şimdi ne yapmak istersin?”

“Yürüyüş yapalım, ıslak çimlere basmak istiyorum.”

“Harika bir yer biliyorum.”

İkimizin de yüzünde aynı gülümseme vardı. Hüzün dolu... Çünkü Erica bu randevuyu kafamın dağılması için istiyordu, ben ise Erica’nın normal bir gün geçirmesi için. Yüzümüze birer maske takarak çaresizliğimizi ve mutlak son için endişemizi ardına gizlemekten başka bir şey yapmıyorduk. Şartlar ne olursa olsun, ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyordum. Ölümcül bir hastalığı olan ve günlerini sayan birinden farksızdım. Kim son günlerini güzel yaşamak isteyen birine “Nedendiye sorabilirdi ki?”

Palmer Park’a gitmek için hızlıca hazırlandık ve evden çıktık. Her zaman yalnız kalmak ve düşünmek için buraya gelirdim. Sığınağım gibiydi. Ve sığınağımı onunla paylaşmak istiyordum.

Bir ağacın dibine oturduk. Çevrede çok insan yoktu: köpeğini dolaştıran yaşlı bir kadın, spor yapan genç bir

kız ve küçük çocuğuyla etrafta kahkahayla koşturan bir çift... Ne kadar güzel ve ulaşılmaz gözüküyorlardı. Biz de bir aileydik. Ama karşımdaki insanlara özgü basit gibi görünen tablo bizler için imkânsızdı.

“Normal bir insan olmayı ister miydin?”

Ben onun düşüncelerini duyamasam da onun beni duyabileceğini unutmuştum.

“Hem evet, hem hayır...”

“Neden evet, neden hayır?”

“Evet, çünkü seninle bir ailem olsun isterdim. Tam anlamıyla eşim olmanı ve sana tam anlamıyla eş olmayı, çocuklarımızın olmasını belki...”

Bir an durakladım. Ona acı vermek istemiyordum.

“Diğerine gelince hayır; çünkü iyilik adına çok şey yapabildim. İnsanlığa yardım etmek var oluşumu katlanılır ve değerli hale getirdi benim için. Bir *Ankaar* olduğumu sonradan öğrenmedim. Ben bir safkanım ve her zaman bir *Ankaar* olarak yetiştirildim. Yaradılışımdan şu zamana kadar hep bununla yaşadım. Başarısızlıklarım da oldu ama iyiliğin ışığını hep canlı tutmayı başardım.”

“Daha önce nerede yaşıyordunuz? Hep burada mıydınız yoksa?”

“Hayır. Buraya 2005'teki Katrina kasırgası zamanında geldik. Savaşın ve çatışmanın yol açtığı karışıklığı ve karanlığı ortadan kaldırmak ya da en kötü haliyle hafifletmek için...”

Afganistan'a, gerilla savaşlarının olduğu Afrika ülkelerine gittik. Bundan önce de Irak'taydık. Savaş başlamıştı ve engel olmak için hepimiz oraya gitmiştik. Ama diğerlerinin çok güçlü olduğu bir yer orası. Elimizden hiçbir şey gelmedi. Küçük şeyler yaptık bir süre. Sonra Veronica, Katrina kasırgasını hissetti. Yıkımın fazla olacağını biliyorduk. Fakat Irak'ta olanlar... Her neyse,

sonuç olarak Veronica toprağın yeniden canlanması, doğanın kendini toparlaması için çok çalıştı. Nelly, sel sularının çekilmesi için tüm gücünü kullandı. Sam insanların yaşadığı korkuları ve bu felaketin çocuklar üzerindeki etkilerini yok etmekle uğraştı.

Daha sonra Londra'daki terör saldırısı için İngiltere'ye gittik. Çapı çok daha büyük olacak saldırının şiddetine engel olduk ve daha az kayıp verilmesini sağladık. Kötülüğün gölgesi o kadar geniş ki, hepsine yetebilme şansımız olamıyordu. Farklı farklı bölgelere bölünüp başarı oranımızı azaltmak yerine biz burayı seçtik. Daha önce söylediğim gibi, suç oranı çok yüksekti ve bizim için en iyi tercihti."

"Tüm bu anlattıkların; savaş, kasırga, terör, açlık, deprem... Bunların hepsini engellemek mi göreviniz? Ama bu mümkün değil ki..."

"Elbette mümkün değil. Evet bizler insan değiliz ve birçok gücümüz olabilir ama Tanrı da değiliz. Olacağı durdurmak gibi bir yetiye sahip değiliz. Yapabilirsek eğer, sadece etkilerini hafifletmeye ya da geride kalanlara yardım etmeye çalışıyoruz. 19. yüzyıldan sonra kötülük açık ara öne geçmeye başladı ama bunu diğerleri görmezden geliyor. Eğer dengenin bozulduğuna dair bir karar ortaya çıkarsa gireceğimiz savaş her türlü doğal felaketten ya da insanoğlunun sürdürdüğü savaşlardan çok daha yıkıcı olacak ve yaraları sarmak imkânsızlaşacak."

"Anlamadığım bir şey var: dünya çok büyük ve siz sadece 4 kişisiniz..."

"Beş."

"Tamam, beş kişiyiz. Peki tüm dünyaya nasıl yetişeceğiz? Sadece biz mi varız?"

"Elbette başkaları da var. Yaklaşık iki yüz yıl önce biz gruplaşmaya ve dünyanın belli yerlerine dağılmaya ka-

rar verdik. Belli zamanlarda da dikkat çekmemek için yer değişikliği yaptık. O sıralar beş gruptuk. Şimdi ise dört grup kaldı.”

“Diğer gruba ne oldu ki?

Bunu cevaplamak oldukça zordu benim için.

“Bu biraz karışık. Bizler gibi, karanlık tarafın da birçok gücü var biliyorsun. Bazen onların içinden tıpkı senin gibi özel yetenekleri olanlar çıkıyor. İşte onlardan bazıları gruba saldırdı. Üç muhafızı öldürdüler. Diğerlerinin de güçlerini elinden alıp akıllarını kaybetmelerini sağladılar. Saldırıya uğrayan grubun içinde benim eğitimcim Alekto da vardı.”

Aslında bu konuşma planladığım gibi olmamıştı. Farklı bir gün geçirmek istemişti ama merak ettiği o kadar çok şey vardı ki...

“Ben ölmediğinizi sanıyordum.”

“Biz, insanlar gibi klasik yöntemlerle ölmüyoruz.”

“Nasıl öldürüyor ya da öldürülüyorsunuz?”

Ölümden bahsetmek istemiyordum ama bu kendisini koruması için bilmesi gereken en önemli ayrıntılardan biriydi. Farkında olmadan eğitimine başlamıştık bile.

“Hepimizin zayıf bir noktası var: gözlerimiz. Sadece bizim gibiler tarafından gözlerimizden alacağımız şiddetli bir darbe ölmemize neden olabilir. Çünkü gücümüzün ana noktalarından biri gözler. Muhafızların gözleriyle beslenmesi, ilk karşılaştığımızda aynı anda ağlamamız, tutsak olduğumda akan kanlı yaşlar. Hepsinin ortak noktası gözler.”

“Anladım. Ama neden ben boğazımı kesmeye çalışırken sen...”

Kelimeleri seçerek kullanmaya çalışıyordu ama bunu başaramıyordu.

“Sen kendini öldüremezsin Erica. Ama bu yaptığın,

güçlerimi kaybettiğim ve senin eşin olduğum için beni öldürür."

"Yani sen şu an..."

"Evet, ölümsüz değilim. Aslında sohbetimizin en başındaki gibi normal bir insan sayılabilirim. Ne yazık ki sadece lanetim benimle birlikte."

Erica'nın gözleri kocaman açılırken onu daha çok korkuttuğumun ve var olan endişelerini çoğalttığının farkındaydım. Ama içinde bulunduğumuz durumu tüm çıplaklığıyla anlamalıydı. Tamamen savunmasız ve etkisizdim. Şu an bir saldırıya uğrasak yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ne kendimi koruyabilirdim ne de Erica'yı. Bu onun kadar beni de korkutuyordu.

"Tamam, bu kadar yeter. Normallik istiyordun ama sorduğun sorularla bunu yapmıyoruz. Başka şeylerden konuşalım. Mesela şu an en çok istediğin şeyi sorsam bana vereceğin cevap ne olurdu?" diye sordum hızlıca konuyu değiştirmek için ama Erica'nın son derece etkileyici ve kadınsı bakışından yanlış anladığını fark ettim.

"Zararsız olacak bir şeyden bahsediyorum tabii ki," dedim, hafifçe kıkırdadı.

"Tamam, tamam... Ne istediğimi söyleyeyim; dans etmek istiyorum."

Kısa süreli bir şaşkınlık yaşasam da gülümsemeden edemedim. Sürekli beni şaşırtmayı başarıyordu ve bu yanını çok seviyordum.

"Şimdi, burada mı?"

"Evet, neden olmasın?"

"Uzman sayılmam ama bunu için müzik gerekmiyor mu?"

"Müziğimiz olmadığını nereden çıkardın? Herkesin içinde hiç susmayan, sürekli şarkı söyleyen bir kuş vardır. Onu dinlemen yeterli."

Hevesle ayağa kalkarken neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Elini uzattı ve beni dansa davet etti. O kadar mutlu gözüküyordu ki... Hafifçe belinden kavradım ve elini avucumun içine aldım. İlk olarak onun başlaması için hareketsiz kaldım. Bahsettiği küçük kuş benim içimde yoktu. Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim. Ama Erica gözlerimin içine baktı ve hayatım boyunca unutmayacağım bir şey yaparak içinden şarkı söylemeye başladı. O kadar güzel ve o kadar muhteşemdi ki... Nerede olduğumu, kim olduğumu unutturmaya yeterdi. İçimde hiç var olmayan o kuş, Erica'nın yüreğinden benim yüreğime konmuştu sanki. Bir yandan hafifçe sallanıyor bir yandan da gözlerimin içine bakarak devam ediyordu şarkı söylemeye. Ne dudakları kıpırdıyor ne de gözlerini kırpyordu. Bu anın bitmemesi için ruhumu bile şeytana satardım, hem de bir an bile düşünmeden.

Randevu

Hiç bitmesini istemediğim bir gündü. Güzel başlamıştı ve güzel devam edeceğini umuyordum. Büyü gibi bir şeydi ve ben bu büyü'nün bozulmasını hiç istemiyordum.

Eve döndüğümüzde Erica kadınsı bir heyecanla yalnız kalmak istediğini ve ilk randevumuza hazırlanması gerektiğini söyledi. Sanki ihtiyacı varmış gibi güzelleşmek için saatler harcayacaktı. Veronica da işin içine dahil olmuştu ve bu durumdan hiç şikâyetçi gözükmiyordu. Onları bu zevkli uğraşlarıyla baş başa bıraktım.

Yalnız kalmanın verdiği rahatlıkla çalışma odasına gittim. Araştırma yapmak istiyordum. Kendimize ait, oldukça kapsamlı bir kitaplığımız vardı. Çağlar öncesinden kalan birçok yazıtın, kitapların, el yazmalarının olduğu devasa bir arşiv...

Kâhin'le ilgili kaynak bulmayı umuyordum. Her ne kadar Sam'e onunla konuşmadan bir şey yapmayacağıma söz versem de bilmem gereken başka şeyler var gibi geliyordu. Ya Sam bunları atlamıştı ya da bana söylemenin doğru olmadığını düşünmüştü. Bir cevaba ihtiyacım vardı ve onu bulmadan rahat etmeyecektim.

Nereden başlamam gerektiğini bilmesem de raflara bir göz attım. Farklı dillerde, kimisi binlerce yıl öncesine dayanan kaynakların arasında birden gözüme bir şey çarptı; İnanna Yazıtları. İnanna Mezopotamya'nın aşk ve savaş tanrıçasıydı. Bu yazıtlar birçok şeyi içerebilirdi. Kâhin'le

ilgili olmasa da belki tutsaklığım ile ilgili olabilir.

Dakikalarca sayfaları karıştırdım. İşime yarayacak hiçbir şey yoktu. Umutsuzca kitabı kapatacakken bir paragraf dikkatimi çekti:

"Aşk ile savaş siyah ve kırmızı gibidir. Ne birbirlerine zıt ne de eş. Aşka sahip olan kişi sonsuz bir savaşın içine girmeyi göze almak zorundadır. Aşk, uğruna savaş verilecek en değerli hazinedir. Ama savaşlar her zaman adil değildir. Fedakârlık ise bu savaşta en büyük kalkan olacaktır. Onurlu bir âşık, yeri geldiğinde âşığı için kalkanını indirip oku göğsüne yiyebilir.

Fedakârlık, zırhını kendi üzerine giymek değildir. Aşk; fedakârlık zırhını sevdiğinin gölgesine dahi giydirenindir. Sonsuz aşkla ödüllendirilen kişi ise savaşların en büyüğüne girmiş demektir. Elindeki kılıcı sudan, üzerindeki zırhı ise camdandır. Ve sonsuz aşkın sahibi her zaman suyun yıkıcılığını camın da keskinliğini bilir."

Her bir kelime beynimde dolanıyordu. Aynı anlatılan gibi bir savaşın içine girmiştim. Sonsuz aşka sahip olduğumu biliyordum ama ne cam gibi beni çepeçevre saran bir zırhım ne de su gibi yıkıcı bir kılıcım vardı. Fedakârlıksa eğer söz konusu olan, yapmaya hazırdım. Ama beni engelleyen tek şey sonunu göremediğim dipsiz bir kuyu gibi önümdeydi. Aşk için savaşmaya hazır olmak şartları değiştirmiyordu. Bu savaş, daha başından kaybedilmişti. Erica kimliğini reddedemezdi ve benim de sonsuz ıstıraptan kurtulabilme ihtimalim düşüktü. Benim kılıcım çoktan buhara dönüşmüş, zırhım ise kırılıp binlerce parçaya ayrılmıştı.

Sam'in sesiyle kendime geldim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Elimdeki kitabı kapatarak yerine koydum.

“Hiçbir şey, sadece eski kitapları karıştırıyordum.”

“Bana yalan söyleyemeyeceğini bilecek kadar uzun süredir birlikteyiz. Ne arıyorsun?”

Haklıydı, ona nasıl yalan söyleyebilirdim ki? Beni yüzyıllardır tanıyordu ama beni gerçekten tanıyorsa bu işin peşini bırakmayacağımı ve eğer istemezsem tek kelime etmeyeceğimi de bilmeliydi.

Dikkatimi dağıtmak için, “Erica’yla bir randevunuz yok mu sizin?” diye sordu.

“Sen nasıl öğrendin?”

“Veronica bahsetmişti. Saat dokuza geliyor. Bu şekilde gitmeyi düşünmüyorsun herhalde.”

Veronica saatlerdir Erica’nın hazırlanmasına yardım ediyordu. Ben ise burada kitapların arasında kendimi unutmuştum. Normal bir çiftin yaşayacağı gibi bir randevu vaat etmiştim, buna uygun şekilde gözükmek zorundaydım.

“Hemen hazırlansam iyi olacak.”

Tam kapıdan çıkarken, “Kevin daha önce söylediklerimi sakın unutma,” dedi.

Tek bir kelime etmeden arkamı döndüm ve hızla yukarı çıktım. Erica’nın odasının kapısı aralıktı. Fısıltılarını duyabiliyordum. Garip bir şekilde heyecanlanmışım. Bedenen normal bir ölümlüye dönüşmüş olsam da zihnen hâlâ bir *Ankaar*’dım. Normal olmak bana garip geliyordu. Daha önce bilmediğim tüm duyguların zihnime dolmasının ve ruhumun buna ihtiyacı varmış gibi hepsine kucak açmasının başka bir anlamı olamazdı.

Bu aşktı; insan ya da muhafız... Kim olduğunu, ne olduğunu önemi yoktu. Ruhumla birlikte zihnimi de ele geçiriyor ve olmam gerekenin ötesine taşıyordu beni. Güçlerime ait elimde hiçbir şey olmamasına rağmen en büyük gücü elimde tuttuğumu daha yeni fark ediyordum.

Aşk benimleydi. Ve bu aşkı ne kadar zamanım kaldığını önemsemeden doyasıya yaşayacak ve yaşatacaktım.

Banyoya giderek hızlı bir duş aldım ve temiz kıyafetlerimi giydim. Aynada gördüğüm yüz çoğu kişinin olağanüstü diyebileceği erkeksi bir güzelliğe sahipti. Tüm muhafızlar için geçerliydi bu. Ama bu bir tür silahtı. Güzellik birçok kapıyı açardı, kadın ya da erkek fark etmiyordu. Bu güzelliğin bende daha yoğun ve dikkat çekici olmasının sebebi ne yazık ki beslenme şeklim yüzündendi. Çaldığım her bir güzellik benim varlığıma ekleniyordu.

Aynada son bir kez kendime baktım ve aşağıya indim.

"Vay canına, harika gözüküyorsun Kevin. Seni ilk kez böyle görüyorum," dedi Nelly boynuma doğru atılarak.

"Kıskanıyorum. Beni hiç böyle şık bir şekilde yemeğe götürmedin."

"Sen de bizimle gel?"

Dalga geçiyordum ama çok ciddi çıkmıştı sesim.

"Saçmalama aptal. Bu ilk randevunuz."

"Ciddi değildim."

Nelly biraz olsun heyecanımı bastırmama yardımcı olmuştu.

Ama bir anda beni çevirdi.

"Sakın arkanı dönme, Erica geliyor ve onu hemen görmeni istemiyorum. Çünkü kalbin buna dayanamayabilir. Kendini hazırlamalısın."

O kadar hızlı ve heyecanla konuşuyordu ki, daha da heyecanlanmama sebep olmuştu ama yine de dediğini yaptım. Merdivenden gelen ayak sesleri yaklaştıkça kalp atışım hızlanıyordu.

"Nelly, rahat bırak sevgilimi. Onu bilmem ama ben yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum," dediği anda hızla arkamı döndüm.

Gördüğüm şeyin rüya olup olmadığından emin değildim. Beyazlar içinde mutlu sonu olan bir masaldan fırlamış gibiydi. Ben olduğum yerde, yüzümde gülümsemeyle dona kalmıştım; o ise yavaş yavaş bana doğru geliyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

“O kadar yakışıklı olmuşsun ki kadınlar gözlerini senden alamayacak.”

Tam olarak aynı şeyleri düşünüyordum ki kıskançlık büyük bir volkan gibi içimde kaynamaya başlamıştı.

“Ben daha önce bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.”

Sözlerimi duyunca gözlerinin içi gülmüştü adeta.

“Sadece sana ait,” diyerek gülümsedi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Makyaj yapmıştı. Tüm uğraşlarını mahvetmemek için yavaşça ve belli belirsiz birer öpücük kondurdum gözlerine. Ne yazık ki sadece gözlerine.

“Sen, sahip olunamayacak kadar güzelsin.”

Burada sonsuza kadar bu şekilde kalabilirdim. Taşa dönüşsek bile umurumda olmazdı. Kollarımda olması, bana bakıyor olması yeterdi.

Artık gidelim mi?” dedim sessizce.

“Gidelim.”

Nelly iyi eğlenceler dileyerek yanımızdan ayrılırken küçük elini tutarak dışarıya çıkardım. Arabaya bindiğimizde hâlâ büyüsünden kurtulmuş değildim.

Yunan tanrıçalarına benzemişti. Beyaz ipek bir elbise giymişti. Uzundu. Saçlarını kıvrımış ve hafifçe toplamıştı. Beline kadar iniyordu. Çok hafif makyaj yapmıştı. Doğru tercihti, çünkü onu daha da güzelleştirecek bir şey olduğunu sanmuyordum. Direksiyondaki elimi tuttu. Onu hissetmenin verdiği hazzı sonuna kadar yaşıyordum. Çünkü ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

Bunu düşünmek istemiyordum. Aklımdakileri bir köşeye fırlattım ve o ana odaklandım.

Gecenin içinde hızla kaybolurken seçtiğim restorani beğeneceğini umut ediyordum. Arnould's fazla resmi olmayan ama şık bir yerdi. İçeri girerken hâlâ eleleydik.

Bizi karşılayan genç adam, "Hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mıydı efendim?" diye sordu kibarca.

"Evet, Kevin Adonis."

"Bu taraftan lütfen Bay Adonis. Masanıza kadar eşlik edeyim. İstedığınız gibi en güzel masamızı hazırladık sizin için. Hemen sizinle ilgilenmesi için birini yolluyorum. Güzel bir gece geçirmenizi dilerim."

"Teşekkürler."

Erica görevlinin hafifçe çektiği sandalyesine otururken etrafı inceliyordu.

"Beğenmediysen başka bir yere gidebiliriz," dedim endişeyle.

"Sakin ol lütfen. Bulduğumuz yerin hiçbir önemi yok. Tek istediğim yanımda olman."

Haklıydı. Bulduğumuz yerin bir önemi yoktu. Karşımda duran bu göz alıcı yaratıktan daha önemli hiçbir şey yoktu. Mum ışığının yarattığı o mistik etki Erica'nın gizemli gözlerinde pırıldıyordu. Çevremizdeki birçok kişinin dikkatini çektiğimizizin farkındaydım. Birçoğu yemek yemeyi bırakmış bize bakıyordu. Birbirimize duyduğumuz aşk herkes tarafından görülüyor olmalıydı ki, yan tarafta oturan yaşlı bir çift masalarında bulunan çiçekten birini alıp bize uzattı.

"Birbirinize hep böyle bakın. Aşkın sırrı budur. Her şey gözlerde başlar ve devamı da gözlerde sürer. Zamanın kıymetini bilin, çünkü hayat denen iksir, küçücük bir şişede ve çok çabuk bitiyor," dedi yaşlı adam tüm içtenliğiyle.

"Teşekkürler, çok nazıksınız."

Yaşlı adamın söyledikleri Erica'nın çok hoşuna gitmişti. Gülümseyerek elimi tuttu ve hafifçe sıktı. Garson masamıza gelip ne içmek istediğimizi sorduğunda, Erica'nın nelerden hoşlandığını bilmediğimi fark ettim. Bu yüzden sessiz kalıp onun seçim yapmasını bekledim.

"Şarap lütfen. Cabernet Sauvignon olsun. Kırmızı."

"Derhal hanımefendi. Sizin tercihiniz de aynı mı?"

"Evet, aynısından olsun."

Garson yanımdan ayrılırken Erica masaya doğru eğildi, fısıldayarak, "Şarap sever misin?" diye sordu.

"Önemi yok. Bu gece sadece seninle ilgilenmeyi planlıyorum."

"Bana kızacaksın ama bir şey sormak istiyorum?"

"Elbette, sorabilirsin"

"Şu konsey, türüm hakkında bilgiyi onlardan mı alacağız?"

Konuşmayı tercih etmediğim bir konuydu ama aklındaki soruyu cevaplamazsam tüm gece aramızda gölge gibi duracaktı.

"Evet. Sam bir çağrıda bulundu, cevap bekliyoruz. Genelde hep aynı tarihlerde toplanılır. Bu olağanüstü bir durum olduğu için çağrı yaptık. Umarım bir an önce bizi kabul ederler."

"Eğer bir yaratıcıysam bunu seçmeme şansım var mı?"

"Bilmiyorum Erica. Bu konu daha önce karşılaşmadığım bir durum. Bu yüzden ne olacağını en az senin kadar merak ediyorum."

"Ben bunu istemiyorum. Her ne isem, bu beni senden ayıracaksa kabul etmeyeceğim."

Yüzünün asılmasını istemiyordum. Avucumun içindeki elini hafifçe sıktım.

"Endişelenme, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Senden vazgeçmeye niyetim yok."

“Seni seviyorum Kevin. Sensiz olmak istemiyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Artık düşünme lütfen.”

Uzun bir süre hiç konuşmadan yemeğimizi yedik. Erica’nın seçmiş olduğu şarap nefisti. Gece bitmesin istiyordum ama zaman bana inat hızla ilerliyordu. Saat epey geç olmuştu. Gitme vakti geldiğinde sanki ondan ayrılacakmışım gibi hüznlenmeye başladım. Halbuki gece daha bitmemişti ve biz sadece eve dönecektik.

Erica’nın güzelliği şarabın etkisini bastırmıştı ve ben yol boyunca bu sarhoşluğun tadını çıkarıyordum. Bunca anormalliğin içinde normalden daha iyi sayılabilecek bir randevu olmuştu. Birden Erica gülmeye başladı.

“Ne oldu?”

“Hiç, sadece o yaşlı çifti düşünüyordum. Kadın da adam da buruş buruştu neredeyse. Bir an bizi öyle hayal ettim. Çok komik geldi gözüme.”

Benimse gözüme imkânsız ve acıklı geliyordu. Eğer normal birer insan olsaydık, bu gecenin sonunda cebimden küçük kadife bir kutu çıkarır, daha önce anlaştığım kemancılar eşliğinde Erica’ya evlenme teklifi ederdim. Ama ben bunları düşünürken, Erica’nın düşündüklerimi duyduğunu tamamen unutmuştum:

“Zümrüt.”

“Anlamadım?”

“En sevdiğim taş zümrüttür. Pırlanta yerine zümrüdü tercih ederim. Siyah kadife bir kutuda. Kemancılar iyi fikir ama yalnız olmak daha güzel.”

Şaşkınlığımı gizlememe imkân yoktu.

“Bir gün bana evlenme teklif edeceksin, değil mi? Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Sen... Benimle evlenmek ister miydin?”

“İster miydin, değil. Doğru soru, benimle evlenir misin olmalı ve evet, seninle evlenmek isterdim. Farklı ol-

duğumuzu biliyorum ama bu kısa bir zaman önce öğrendiğim bir gerçek. Tüm bu yaşananlardan önce ben de her genç kız gibi pembe hayaller kurdum. Elimde bir buket beyaz gül, zarif bir gelinliğin içinde, sana doğru yürüyüp sonsuz yaşamımızın sonuna kadar senin olmaya yemin etmek... Bu çok mu ulaşılmaz bir hayal? Bizler için böyle bir tören yok mu?"

Hâlâ şokun etkisindeydim. Sam ve Veronica'ya tam olarak bu şekilde olmasa da küçük bir tören yapmıştık. Ama bizim için böyle bir fikir hiç aklıma gelmemişti.

"Ne yani, ben mi sana evlenme teklifi edeyim? O kadar sessiz kaldın ki, dayanamayıp ben edeceğim," dedi küçük bir kahkaha eşliğinde.

Eve gelmiştik. Arabayı durdum. Tam kapıdan çıkacakken bileğinden tuttum ve kendime çektim. Yüz yüzeydik. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. İçimde onu öpmek için yanıp tutuşan bir şey vardı ve o neredeyse beni alt etmek üzereydi.

Dudaklarımızın değmesine çok az kalmıştı ki kendimi büyüünün etkisinden kurtararak geri çekildim. Yavaşça başımı eğdim ve boynuna masumiyetten uzak bir öpücük kondurdum. Kollarımın arasındaydı ve titriyordu. Bu çok garip bir çekimdi... Karşı koymanın zor olduğu bir durumdu ve normalden daha çok çaba harcamam gerekiyordu. Başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım.

"Seni seviyorum," dedim.

"Bende seni seviyorum."

"Artık eve gidelim lütfen, çünkü dayanma gücümün sonuna geldim..."

"Tamam! Bu sefer seni kışkırtmayacağım."

Erica tedbirli olmaya çalışıyordu ama ben çoktan kışkırtılmışım.

"Bekle!"

“Bu gece beni öpmeyi çok arzuladığımı biliyorum. Ama daha fazla acı çekmene izin vermeyeceğim. Sen bunu yapmanın doğru olduğuna karar verene kadar bir daha seni zorlamayacağım,” dedi, kendinden emin bir şekilde.

“Söylemek istediğim o değildi. Sen gerçekten evlenmek istiyor musun?”

“Hmmm... şu mesele... Bunun cevabını bana evlenme teklif ettiğinde veririm,” dedi ve göz kırptı.

Hafifçe gülümsedim. Sorduğum sorunun mantıksız olduğunu biliyordum, çünkü Erica zaten fikrini açıkça söylemişti. Güzel başlayan geceyi güzel sonlandırmanın hazzıyla gülümseyerek içeri girdik. Evi saran sessizliği bozmamak için parmak ucunda yukarı çıktık. Odaya girdiğimizde, üzerini değiştirmesi için onu yalnız bırakmam gerektiğini düşünerek arkamı döndüm.

Tam odadan çıkacakken, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu heyecarla.

“Hemen döneceğim. Hem sen de rahatça üzerini değiştirirsin.”

“Senin yanında rahat olmadığımı kim söyledi?”

Bu davetkâr konuşmanın gidişatı beni hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Dolabın yanında yüz yıllar öncesinden kalma ve Nelly’nin en sevdiği antikalardan biri olan ahşap paravanın arkasına geçti. Camdan içeri vuran ay ışığı tüm silüetini belli ediyordu. Büyüleyiciydi. Çıldırtıcı bir yavaşlıkla elbisesini çıkardı ve sınırlarımı zorlayan bir şort takımla yanıma geldi.

Muzip bir şekilde, “Gördün mü, gitmene gerek yok,” dedi.

Kahkaha attım. Bu yaptığının işkenceden bir farkı yoktu. Ama oynadığı bu oyun ikimizi de neşelendirmişti.

“Çok uykum var. Sanırım şarap beni fena çarptı. Uyumak istiyorum.”

“Sen yat, hemen geliyorum.”

Gidip üzerimi değiştirdim. Döndüğümde gözlerinin kenarında parıldayan gözyaşları vardı. Korkuyla yanına gittim.

“Erica, ne oldu? Sorun ne?”

“Hiçbir şey. Çok güzel bir geceydi. Ve ben...”

Ağlıyordu. Daha çok mutluluktan gibi gözüküyordu ama tam olarak ne olduğunu çözemedim.

“Sen her kadının sahip olmak isteyeceği bir erkeksin. Ve ben seni o kadar çok seviyorum ki. Daha önce kimse bana senin gibi bakmamıştı. Kimse senin gibi dokunmamıştı. Ben sadece çok mutluyum ve çok şanslıyım.”

Bunlar duymak istediğim ve asla unutamayacağım sözlerdi.

Yanına uzandım. Kollarımın arasındaki yerini alırken, yavaşça gözyaşlarını sildim. O tapılası yüzünde dolaştırdım parmaklarımı. Yüzünün her bir köşesini ezberlemeye çalışıyordum. Bir gün ondan tamamen ayrılmam gerekecekti ve ben hiçbir noktasını unutmak istemiyordum. Ona duyduğum aşk küçük bir kartopundan büyük bir çağa dönüşüyor ve her geçen gün, her geçen dakika tüm varlığımı kendine katarak darmadağın ediyordu.

“Uyu sevgilim,” diye fısıldadım kulağının ucunda.

Gözlerini kapattı ve uykuya daldı. Onu hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum, bunu bir türlü çözemedim. Bu, yüce yaratıcının bana verdiği en büyük şanstı. Nasıl bu kadar güzel olabilirdi? Bu kadar naif ve kırılgan... Ama aynı zamanda güçlü ve kararlı... Hepsini aynı anda içinde barındırması onu daha da vazgeçilmez yapıyordu.

Madalyonun diğer tarafı aklıma geldiğinde tüm bedenim gerildi. Bu his aklımın alabileceğinden çok fazlaydı. Nasıl devam edecektim o olmadan? Her güzel şeyin sonu acıyı da beraberinde getiriyordu. Onu kaybetme

ihhtimali bile beni bir tutsağı dönüştürmüştü. Gerçekten kaybettiğimde ne hale geleceğimi biliyordum. Ölüm benim için kaçınılmaz olacaktı. Peki ya O? Sonsuzluğun sonuna kadar bu acıyı taşıyacaktı. Onun için yapmayacağım fedakârlık yoktu. Eğer Kâhin bu durumu çözecekse yapmam gereken ne olmalıydı? Bir bedel gerekiyorsa bunu ödemeye hazırdım ama bu bedel sandığım gibi olmayabilir ve beni tamamen Erica'dan ayırabilirdi.

Bu göze alabileceğim bir risk değildi. Konsey çağrıyla cevap vermemiştii. Eğer bir süre daha vermezlerse, bu belirsizlikle devam edebileceğimden emin değildim. Sanki çıkmaz bir sokağı girmiş ve geri dönüş yolu bile kapatılmış gibi hissediyordum. Bu durum hayatımda yaşadığım en güzel gecenin üzerini kara bir örtü gibi örtüyordu. Ben acının tutsağı olmuşken Erica'yı da acıya mahkûm etmek istemiyordum.

Bu, karanlık gecede daha karanlık bir yöne yöneltiyordu beni. Önümde iki seçenek vardı: Kâhin'i bulup her şeyi öğrenecek ve istediğı bedeli sunacaktım. Erica'nın yaratıcı olduğı kesinleşirse kendimi bedel olarak sunabilirdim. *Ariel*'ler için başına ödül konulan hedeflerden biriydim. Bu bedel onları tatmin edecekti. Böylece Erica'yı işin içine katamayacaklardı. Ama sonuç düşündüğüm gibi çıkmazsa vereceğim bedel ne olabilirdi? Bu durumda Erica her zaman yanımda olacaktı ama ödeyeceğim bedel kendimden daha ağır olabilirdi. Teklif edebileceğim bir gücüm de yoktu.

Diğer bir seçenek ise kalbimi sıkıştırırsa da en doğrusu gibi geliyordu; gitmeliydim. Ertelemeden ve risk almadan gitmeliydim. Erica burada her zaman güvende olacaktı. Eğer yaratıcıysa Konsey'e katılarak ölümsüz olacak ve *Ariel*'ler için bir hedef olmaktan çıkacaktı. Yaratıcı değilse de onunla birlikte olacak bir aile bırakacaktım geride. Sam

onu eğitecek, diğerleri de her zaman yanında olacaklardı.

Karşıdan bakıldığında tehlikesi az ve berrak bir resim gibi gözüküyordu. Beklemek ve her geçen gün onu tehlikeye atmak istemiyordum. Bu güzel geceyi son hatıra olarak bırakabilirdim. Bunu hemen yapabilirdim.

“Hayır gitme! Dur! Dur diyorum!”

Kahretsin! Düşündüklerimi nasıl duyabilirdi? Saatlerdir uyuyordu. Beni duyması için bilincinin açık olması gerekiyordu.

“Nereye gidiyorsun, beni nasıl bırakırsın? Sen...”

Erica yataktan fırlamış, diğerlerini uyandırmamak için sessiz ama son derece güçlü ve sinirli bir şekilde konuşuyordu. Delirmiş gibi gözüküyordu. Çenesi gerilmişti, göğsü hızla inip kalkıyordu. Her bir kelimeyi söyleyişinde saçları savruluyor, sesindeki hiddet tüm vücuduna yansıyor. Sakinleştirmek için bir şeyler söylemeliydim.

“Erica, lütfen, ben sadece...”

“Sadece ne Kevin? Kaçacaksın ha! Sen buna aşk mı diyorsun? Ben seninle savaşmayı seçtim, sen de bana öyle demiştin? Bundan sonra sana nasıl inanırım? Nasıl? Bana senden vazgeçmemem için bir şeyler söyle. Hemen şimdi... Yoksa...”

Bu olamazdı, olmamalıydı. Lanet olsun! Bunu aklımdan bile geçirmemeliydim. Erica ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Ve kendimi savunabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama o anda dikkatim dağıldı.

“Sen benim düşündüklerimi nasıl duydun?” diye sordum merakla.

Eğer duymuş olsaydı Kâhin'i ve bedel olarak kendimi sunma düşüncemi de duyardı ki ona vereceği tepkinin şimdikinden daha şiddetli olacağı kesindi. Hem son sözlerinin hedefini değiştirmeye hem de bunu nasıl duyduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Benim bir şey duyduğum yok. Gittiğini gördüm. Ve sonra kendimi...”

Devamını getirmedi ama bu bile birçok şeyi anlamamı sağladı. Gitmem onu mahvedecekti. Çaresizce bulduğum bu yol Erica’nın bana duyduğu güveni yerle bir etmişti. Sonsuza kadar onunla kalacağımı söylemiştim. Ama bilmediği şeyler vardı ve bunları ben bile kaldıramıyordum. Beni gitme noktasına getiren de buydu. Ayrıntılar zihnime üşüştüğünde bir şeyler olmasını ve onda yok olmayı istedim. Günlerdir zihnimin en derinliklerine öteleyerek yok saymaya çalışıyor, var olan zor durumu daha da zorlaştırmamak için çabalıyordum. Seremoniyi düşündükçe varlığımı kendi ellerimle sonlandırmamak için büyük çaba harcıyordum.

“Bir şey söyle Kevin! Susma!”

“Sakin ol, lütfen!”

“Bak, ben... tahmin ettiğinden çok daha kızgınım. Eğer hemen bir açıklama yapmazsan giden ben olacağım.”

“Tamam, otur lütfen!”

“Hayır!”

“Sana açıklayacağım...”

Derin bir nefes aldım ve ağzımdan çıkacak her bir kelimeyi özenle seçmeye çalıştım.

“Ben gitmeyi düşündüm, çünkü ayrılırken daha fazla üzülmeni istemedim. Böyle bir geceden sonra gidersem benimle ilgili en son hatıran bu gece olacaktı. Güzel bir şekilde hatırlayacaktın beni. Bunun saçma olduğunu biliyorum ve yanlış bir düşünceye kapıldım, farkındayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Özür dilerim. Sadece ben çok çaresizim ve bu yapmak istemediğim şeyler düşündürüyor bana. Ama bunun saçma bir fikir olduğunu anladım. Erica lütfen, gerçekten üzgünüm.”

“Bu yeterli değil. Bu seni affetmem için yeterli bir

açıklama değil Kevin. Sana duyduğum sonsuz aşkı hak etmiyorsun sen!”

İçimde bir şeylerin buza dönüşüp kırıldığını hissettim bir anda. Erica kızmakta haklıydı ama sinirle söylediği sözler çok acımasızdı.

Yanaklarımdan akan ılıklığı hissettiğimde Erica’nın yüzünün aldığı ifadeden ne olduğunu anlamak zor değildi. Kan ağlamaya başlamıştım yine. Bu da ne kadar ıstırap çektiğimin en büyük kanıtıydı. Onun aşkını hak etmediğimi biliyordum. Ama bunu ondan duymak yok olmaktan betardi.

“Öyle demek istemedim. Sadece korkuyorum ve sana çok kızgınım... Öyle demek istemedim.”

Yüzümdekileri sildim. Elim kan içinde kalmıştı. O an yaşadığım acı daha öncekinden binlerce kat yoğundu.

“Haklısın, ben seni hak etmiyorum. Çok üzgünüm.”

“Bak, ikimiz de kızgın ve kırgınız. İstemediğimiz şeyler söylemeye başladık. Lütfen sevgilim, daha fazla böyle şeyler düşünmeni istemiyorum. Benim tek istediğim sensin. Sadece seninle olmak istiyorum.”

“İşte aramızdaki fark bu; sen beni istiyorsun, ben ise senin mutlu olmanı. Yanımda olduğun sürece bu ıstırapın etkileri sana da bulaşacak. Acı çektiğini görmeye dayanamam, anlasana.”

“Sen ne konuştuğunu bilmiyorsun. Bu konu daha da saçma bir yöne gitmeden bence sus ve gitme konusunu bir daha asla aklına getirmeyeceğine söz ver.”

“Beni anlamıyorsun.”

“Asıl sen beni anlamıyorsun. Seni bırakmayacağım. Her ne olursa olsun, her ne isem bu olmayacak!”

“Bunu reddedemezsin. Hem tam anlamıyla ölümsüz olacaksın. Tüm acılardan uzak, tüm tehlikelerden uzak...”

“Ama senden de uzak olacağım. Ne olacağım benim için hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Buna gerçekten inanıyor musun? Bana ne olduğunun farkında değil misin Erica? Ben tamamen güçsüzüm, seni koruyamam bile.”

“Bunun bir önemi yok. Benim gücüm olduğuna göre ben kendimi koruyabilirim. Hem kendimi hem de seni.”

“Anlamıyorsun...”

“Lanet olsun Kevin! Sadece en kötüsünü düşünerek beni de kendini de karanlığa sürüklüyorsun. Seni bırakmayacağım! Sen ne dersen de, ne yaparsan yap bırakmayacağım. Senin ne düşündüğün önemli değil artık, çünkü seni aklının alamayacağı kadar seviyorum. Bunun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Beni fazla hafife alıyorsun; eğer fikrini değiştirmezsen, diğerlerini bulur, onlara meydan okur ve beni yok etmelerini sağlarım, beni anlıyor musun? Bunu yaparım.”

Söylediklerinin ciddiyetinin farkına vardığımda adeta kanım dondu. Onu herhangi bir *Ariel*'le karşı karşıya hayal ettim. Bu en büyük kâbusumdu. Kesinlikle onun bir yaratıcı olmasını tercih ederdim. Ona yapabilecekleri işkenceleri ve aklın alamayacağı tüm o şeyleri düşündüğümde acı içinde kıvrandım. Buna cesaret edebilirdi. Onları bulup kışkırtabilirdi. Yaptığı tehdit işe yaramıştı. Bunu göze alamazdım.

“Bunu bana yapamazsın. Seni kaybedemem. O şekilde olmaz.”

Yanuma geldi ve elimi dudaklarına götürdü. Gözyaşları avuçlarıma damladı.

“Lütfen sevgilim. Pes etme. Birlikte olursak her şeyin üstesinden gelebiliriz. Bana güvenmek zorundasın.”

Haklı olduğunu biliyordum ama onun içindeki güç ne yazık ki artık ben de yoktu. Savaşmak için yeterli ce-

saret sahip değildim ama Erica'nın inancı beni de ayağa kaldırıyordu. En azından varlığımla ona destek olmak zorundaydım. Yaptığı tehditle beni kendime getirmişti ama içimde sessizliğini koruyan bir şeyler vardı. Sanki bir anda ortaya çıkacakmış gibi hissediyordum. Atladığım, hesaba katmadığım bir şey vardı ve ben bunun ne olduğunu çok yakında öğrenecektim.

Kader

İçinde bulunduğum çaresizlik ve belirsizlikle haftalar geçmişti. Konseyden hâlâ haber yoktu ve ben bu durumun içinde sıkışmıştım. Veronica'nın yardımıyla Erica'nın eğitimini sürdürüyorduk. Nelly ise okulda yapılması gereken gözlemi gerçekleştiriyordu. Ne zaman Sam ile konuşmak istesem bir yolunu bulup geçiştiriyordu. Kâhin konusunu açmamam için sürekli benden kaçıyordu. Ben ise o böyle yaptıkça Kâhin fikrine daha çok yöneliyordum.

"Kevin, beni duyuyor musun?"

"Üzgünüm dalmışım."

"Ben beslenmeliyim..."

"Tamam, gidelim."

"Veronica benimle gelecek, sen kal."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Hem belki sen de..."

"Hayır, ihtiyacım yok."

Tamam, dedi ve bana uzaktan bir öpücük atarak uzaklaştı. Güçlerimi kaybettiğimden beri çok az besleniyordum. Fazladan enerjiye ihtiyacım yoktu. İkisi gittikten sonra çalışma odasına gittim. Evde yalnız olmamızın verdiği rahatlıkla Sam'i sıkıştırmayı düşünüyordum. Artık konuşmanın zamanı gelmişti. Bu sefer geçiştirmesine izin vermeyecektim. Kapıyı açarak başımı uzattım.

"Gelebilir miyim?"

"Elbette, bir sorun mu var?"

"Konuşmalıyız," diyerek içeriye girdim.

Gözlerini kaçırmaması benden kaçabileceği anlamına gelmiyordu. İstediğim cevapları bugün alacaktım.

"Konu nedir?"

"Konseyden bir haber yok, değil mi?"

"Hayır."

"Bu belirsizlikle devam edebileceğimden emin değilim. Gün geçtikçe tükendiğimi hissediyorum. Artık diğer seçeneği düşünsek iyi olacak."

"Hayır! Bunun tehlikeli olduğunu konuştuk. Şimdilik her şey yolunda. Biraz zamana bıraksan."

"Zamana mı bırakayım? Bir an için kendini benim yerime koymayı dene ve Veronica'yı sonsuza kadar kaybedeceğini düşün!"

"Bak, kolay olacağını söylemedim hiçbir zaman. Ama dayanmak zorundasın. Kâhin'i bulmak her şeyi düzeltecek mi sanıyorsun? O sadece Erica'nın ne olduğunu söyleyecek. Ya ödeyeceğin bedel? Buna hazır mısın? Her şey daha kötü olursa bu yükün altından kalkabilecek misin?"

"Bu belirsizlikten daha iyidir."

"Gerçekten seni anlayamıyorum. Bencilce hareket ediyorsun. Erica şu an yanında, daha ne istiyorsun?"

"Yani sen bana -nasıl olsa öleceksin, son günlerini mutlu geçir- diyorsun, öyle mi? Bu ne kadar zor biliyor musun? Ben âşığım Sam. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar âşığım. Tüm hücrelerimde tüm varlığımda yaşıyorum aşkı. Ve âşık olduğum kadını kaybetme düşüncesi beni çıldırıyor."

"Bu yüzden bir bedel ödedin ve tutsak oldun. Hiçbir gücün yok. Kâhin'e gittiğinde bedel olarak ne vereceksin?"

"Bilmiyorum ama bundan başka bir çıkış yolu bulamıyorum."

“Sen anlamıyorsun... ”

“Neyi anlamıyorum Sam? Bana söylemediğin ne var?”

“Kâhin’le görüşeceğin zaman Erica’yı da götürmek zorundasın. Onu görmeden, ona dokunmadan ne olduğunu söyleyemez. Bedel olarak senin verecek bir şeyin olmadığına göre onu isterse ne yapacaksın?”

Bir anda yüksek bir yerden düşmüş ve parçalara ayrılmıştım. Bu ihtimal tüm hücrelerimi yakarcasına acıtıyordu.

“Buna cesaret edemez. Eğer Erica bir yaratıcıysa ona yaklaşamayacağını bilir.”

“Ya değilse?”

Haklıydı. Erica’nın yaratıcı olup olmadığını kesin olarak bilmiyorduk.

“Bunu sanmıyorum.”

“Doğru düşünemediğinin farkındayım ve bu kadar kör olduğuna inanamıyorum. Erica’nın yaratıcı olduğunu düşünüyorsan, neden uğraşıyorsun ki? Neden riske atıyorsun kendini? Eğer yaratıcıysa o bir daha bizimle olamayacak. O zaman Kâhin’e neden ihtiyacın olsun ki?”

“İçimden bir ses Kâhin’i bulmam gerektiğini söylüyor. Bu tarif edebileceğim bir şey değil. Gidip onu görmeliyim. Bana yerini söylemelisin. ”

“Hayır, buna gerek olmadığını söyledim. Bekleyeceğiz.”

“Lanet olsun Sam, yerini söyle bana hemen! Beni başka yollardan bulmaya zorlama. Çünkü sen söylemezsen bunu yapacağım. Eninde sonunda onu bulacağım.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Önemi yok. Beni buna zorlayamazsın.”

“Evet zorlarım. Söylemezsen eğer gidip kendim bulacağım. Bulduğumda da bedel olarak kendimi sunacağım; gözlerimi.”

Cümlemi bitirdiğimde Sam'ın yüzü bembeyaz oldu. Bunu yapabileceğimi biliyordu. Boşuna kürek çekiyordu. Ama artık kaybedecek vaktim yoktu.

Sam son bir ümitle, "Hayır, buna cesaret edemezsin," dedi sesindeki titremeyi gizleyemeden.

"Sen öyle san. Nasıl olsa kaybedecek bir şeyim olmayacak. İntihar etmekten farklı değil, inan bana. Bu Erica'nun yaratıcı oluşunu görmekten daha kolay."

Sam dehşetle irileşen gözleri ve abartılı tepkisi dikkatimden kaçmadı.

"Yaradılış Seremonisi."

"Evet. Bunun benim için nasıl bir azap olacağının farkında değil misin? Onun kalbinin çıkarılışını görmek... Buna nasıl dayanırım. Ya bunu yapmak zorunda kalırsam?"

Sam'ın rengi daha da beyazlaştı.

"Bunu konuşmayalım..."

Bana söylemediği başka şeyler vardı, korkuyordu ve bu onun gibi biri için hiç normal değildi.

"Sam, bilmediğim bir şey mi var? Ben daha önce Heaven'ın seremonisinde bulunmuştum. Ama olanları izlemedim. Daha çok diğer muhafızlarla ilgilenmiştim. Bunu yapan Alekto'ydu. O da bundan hiç bahsetmedi. Heaven'ın ruh eşiydi biliyorsun..."

Sam korkuyla yüzüme baktı. Zihnindekileri okuyamasam da yüz ifadesinden saklamaya çalıştığı şeyin ne olduğunu anlamıştım ve bu beni derinden sarsmaya yetecek kadar dehşet vericiydi. Önümdeki koltuğa tutundum. Bayılacakmış gibi hissediyordum. Etrafımdaki her şey dönüyor, toprağın yarılp beni içine çektiğini ve nefesimi kestiğini hissediyordum. Kalbim adeta patlayacakmış gibi atıyor, göğüs kafesimi acıyordu.

"Kevin, lütfen sakın ol!"

"Bu ayini hangi muhafızlar yapıyor?"

“Bil... bilmiyorum...”

“Sam!”

“Kevin, bak. Ben bilmiyorum. Sadece...”

“Bana hemen cevap ver!!!”

Sam’in kıvranışından cevabı anlamak zor değildi. Parmaklarını ovuşturuyor ve bana bakmamaya özen gösteriyordu.

Bana döndü ve gözlerime bakmadan, “Eğer yaratıcının ruh eşi varsa o yapmak zorunda,” dedi bir çırpıda. “Eğer yoksa bunu ancak bir Ankaar yapabilir; yani sonsuz yaşama ve her şeye hükmeden muhafız... Kevin ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum...”

Söylenecek ne vardı ki? Sevdığım kadının kalbini yerinden çıkartacak olan bendim. Eşi olsam da olmasam da bunu yapacak tek kişiydim. Bu nasıl bir kader olabilir. Lanete karşılık bana vaat edilen sonsuz aşkın tamamen bir trajediye dönüşmesi nasıl bir büyük bir çelişkiydi? Aklımı yitirmeye çok yakındım. Delilik bıçak gibi keskin, yanı başımda duruyordu ve ben tüm gücümle üzerine gidiyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Hem de hiçbir şey... İçimde koca bir boşluk oluşmuştu sanki; beni içine çeken ve yavaş yavaş yok eden bir boşluk... Varlığımın amacı bu muydu? Yüzyıllardır süren yaşamım, tüm çabalarım, türüme olan büyük bağlılığım bir anda hepsi koca bir hiçe dönüşmüştü.

“Kevin, lütfen kendini topla, birazdan burada olurlar. Bunu Erica’nın duymasını istemezsin. Lütfen, yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İnan, Kâhin’i bulman bir işe yaramayacak.”

Kâhin... Evet biliyordum, ne yapacağımı biliyordum.

“Bana Kâhin’in yerini söyle, hemen!”

“Kevin, bunun bir anlamı...”

Yumruk yaptığım elim, Sam’in tam arkasında duran

kitaplığın camında patladı. Savurduğum yumruk adeta onu yalayarak geçmişti.

“Hemen, dedim!”

“Kevin...”

“Söyle!”

“Veterans Bulvarı’nda küçük bir aktarda... Kevin, çılgınca bir şey yapma.”

“Yapacaklarım, Erica’ya yapmak zorunda kalacağım şey kadar çılgınca olmayacak, bundan emin olabilirsiniz. Sonuç ne olursa olsun ona bunu yapan ben olmayacağım.”

“Sen ne demek istiyorsun? Kevin bekle, beni dinle...”

Hızla odadan dışarı çıktım. Yukarıya çıkarak banyoya girdim ve elimdeki karı yıkadım. Bu sefer kırılmamıştı. Açıklama yapmam kolay olacaktı.. Artık bir ölümlüye dönüştüğüm için acı öncekinden daha sert ve şiddetliydi. Ama içimde yükselen hiddet, acı duymamı engelliyordu.

Aşağıdan gelen seslere kulak kabarttım; gelmişlerdi. Derin bir nefes alarak aşağıya indim. Kâhin’e bugün gitmeyecektim, ondan önce yapmam gereken bir şey vardı. Erica’yı görmeliydim.

Merdivenlere yöneldiğimde buğulu gözleri benimle buluştu. Elimini arkama gizleyip sakın gözükmeğe çalıştım.

“Selam.”

“Selam, ben de çıkmak üzereydim.”

“Neden? Bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Biraz işim var. Döndüğümde seni bir yere götüreceğim.”

Duygularımı perdelemek için muzip bir şekilde göz kırptım. İstedğim etkiyi hemen yaratmıştım.

“Tamam. Görüşürüz,” dediğinde ona doğru yaklaştım, dudaklarımı kulağına dayadım.

"Ben gelene kadar hazırlanmanı istiyorum. Saçlarını o geceki gibi yap olur mu?"

Geri çekildiğimde gözlerinin heyecan ve merakla parladığını görebiliyordum.

"Bana ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Yavaşça başımı aşağıya indirip dudaklarımı boynuna değdirdim.

"Hayır."

Sonra da boynuna bir öpücük kondurdum. Onu heyecan içinde orada bırakarak dışarı çıktım.

Arabaya bindiğimde birkaç saniye gözlerimi kapatıp derin nefes aldım. Tüm o konuşmaları bir kenara ittim, çünkü yapacaklarıma odaklanmam gerekiyordu. Nelly'nin yardımına ihtiyacım olacaktı.

Okula vardığımda Nelly beni bekliyordu. Merakla arabaya bindiğinde sorularıyla beni bunaltacağını düşünmüştüm ama yanıldım. Sessizce oturuyor ve ondan beklenmeyecek bir sabır gösteriyordu. Ama sabrının da bir sınırı vardı.

"Kevin, neler oluyor?"

"Yardımına ihtiyacım var. "

"Elbette, ne ile ilgili, Erica mı?"

"Soru sormayı kesersen anlayacaksın; önce mücevher satın alabileceğimiz bir yere gitmeliyiz. Hani senin şu antika mücevherler sattığını söylediğin biri vardı. Zümrüt bir yüzük almak istiyorum. Nadide ve şık olmalı. Sonra da bir butiğe gitmen gerekiyor."

"Dur bir dakika... Doğru mu anladım? Erica'ya hediye mi alacaksın?"

Olanları anlamaya çalışırken yüzünün aldığı karışık ifade bir anda yumuşadı ve adeta çığlıklar atarak, "Erica'ya evlenme mi teklif edeceksin?" diye sorduğunda bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır, onunla bu gece

evleneceğim," diye cevap verdim.

"Ne...ah evet evet!!! Çok romantik. Tamam. Hangi butiğe gideceğimizi biliyorum. Doğru insandan yardım istedin, Erica'nın bedenini biliyorum. Zorlanmayacağız. Bir tören olacak değil mi?"

"Elbette. Sam ve Veronica'ya yaptığımız gibi kendi aramızda bir tören düzenleyebiliriz. Sam yönetir. Onu bilgilendirirsin."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

"Nedir?"

"Erica bu yaşına kadar Hristiyan inancıyla yetiştirilmiş. Bana birçok soru sordu bu konuda. Bir dine inanıp inanmadığımız gibi şeyler. Bir rahip onu daha çok mutlu edecektir, ne dersin?"

"Benim için bir önemi yok. Ayarlayabileceğine inanıyorsan sana bırakıyorum. Onun mutlu olması için ne gerekiyorsa yapacağım. Töreni yapacağımız yeri göstereceğim. Şu düğünleri organize eden şirketlerden biriyle anlaş. Ayrıntıları sana bırakıyorum. Bu gece saat ona kadar her şey hazır olmalı. Zamanında yetişmesi için ne gerekiyorsa yap. Anlaşıldı mı?"

"Kesinlikle... Çok güzel olacak; her yerde mumlar, çiçekler... Gözümde canlandırabiliyorum."

"Tamam, tüm kontrol sende. Veronica'yı uyar, hiçbir şey belli etmesin. Erica çok zorlarsa bir davete gideceğimizi söylesin."

"Tamam. Hadi gidelim o zaman. Yapacak çok şey var ve neredeyse öğlen oldu."

Nelly her şeyden habersiz ve doğal olarak da heyecanlıydı. İster istemez bu heyecanını bana da bulaştırıyordu. Bir an mutlu hissettim kendimi ama sadece bir an.

Bahsettiği mücevher dükkânından içeri girdiğimizde istediğim gibi bir şey bulamayacağım konusunda endi-

şelenmeye başlamıştım. Dışı da en az içi kadar eski gözüküyordu.

“Burası olduğuna emin misin Nelly? Burası çok şey... gözüküyor...”

“Merak etme, tüm şehri dolaşsan buradakilerden daha güzel bir parça bulamazsın. Hadi gel ve kendin gör.”

Bu kadar ısrar ettiğine göre bir bildiği vardı muhakkak.

“Merhaba Mösyö Pierre.”

“Merhaba matmazel. Sizi tekrar görmek ne kadar güzel.”

“Teşekkür ederim, sizi de öyle. Yardımaınıza ihtiyacımız var mösyö...”

“Nasıl isterseniz.”

“Kevin Adonis, kuzenim. Biz, çok özel bir hanımefendiye kendi gibi çok özel bir yüzük almak istiyoruz. Bir evlilik yüzüğü.”

“Klasik bir elmas ya da pırlanta mı olacak? Kesimi nasıl olsun?”

“Bir zümrüt istiyorum. Kesimi önemli değil. Özel bir parça olmalı.”

“Hemen döneceğim, mösyö,” diyerek, arkasındaki ahşap, kırık sayılabilecek küçük kapıyı açtı ve içeriye girdi.

“Kevin, şunlara bak, ne kadar muhteşem. Erica’ya düğün hediyesi olarak alsam, bizim adımıza. Ailenden bir hediye.”

“Sen nasıl istersen. Sana bırakıyorum.”

Verdiğim cevap onu hem şaşırtmış hem sevindirmişti.

“Bu çok kolay oldu. Alışık değilim bu haline.”

“Yoruldum seninle uğraşmaktan.”

“Boşuna uğraşma, beni sevdiğini biliyorum. Ahh... Şuna bak, bu tek kelimeyle muhteşem... Erica’nın üzerinde onu hayal edebiliyorum.”

Neden bahsettiğini görebilmek için onu takip ettim.

Vitrinde cam bir küpün içinde duruyordu. Gerçekten de olağanüstü bir parçaydı. İlk baktığımda bir saç tokası olduğunu anlamamı tım bile.  zeri parlak taşlarla kaplı melek kanatlarının bir ucundan damla şeklinde inciler iniyordu. Nelly haklıydı. Erica'nın simsiyah saçlarının arasında harika duracaktı.

"Bunu almalıyız," dedim, hayranlıkla.

"Hey, onu önce ben gördüm."

Çocuksu tavrına gülerek tamam, dedim ve arkamdan gelen sese yöneldim.

" ok bekletmedim umarım. En nadide par amı size vermeden önce vedala mak ve matmazel için hazır hale getirmek istedim."

Mösyö Pierre yanına gitmemiz için işaret etti. Meraklanmaya ba lamı tım.

"Size güveniyorum mösyö."

"G veninizin bo a  ıkmayaca ını göreceksiniz."

Sabırsızlanmaya ba lamı tım. Mösyö Pierre elindeki siyah saten kaplı kutuyu tezgâhın üzerine koydu ve ka a ını açtı.

G rd   m şey muhte emdi. Kar tanesi şeklinde bir y z kt  ve ortasında gözleri gibi yemyeşil oval bir ta  duruyordu. Onun gibi benzersiz biri için harika bir seçimdi. Nelly gözleri parlayarak bana doğru döndü.

" ok güzel," dedim.

"Mösyö Pierre'den ba kasında bulamayaca ımızı biliyordum. Çok teşekkür ederiz, mösyö. Bunu alıyoruz, bir de  u vitrindeki sa  tokasını."

" ok zevkli bir seçim matmazel, her zamanki gibi."

"Be endin, değil mi?"

"Evet Nelly, kesinlikle çok beğendim."

"Mösyö Adonis, umarım hayatınız boyunca   inize ve size u ur getirir. Bu y z      imle tanı madan bir gün

önce yapmıştım. Ertesi gün onu gördüm ve âşık oldum. Bu yüzük bana uğur getirdi. Ve aslında satmaya kıyamadığım bir parça. Ama sizin gözlerinizde de bir zamanlar bende olan o ışığı görüyorum. Aşkınızı okuyabiliyorum. O yüzden içim rahat olarak size veriyorum bu yüzüğü.”

“Çok teşekkür ederim.”

Dükkândan çıktığımızda aradığım şeyi bulmanın mutluluğunu yaşıyordum. Bu gece unutulmaz olmalıydı.

“Şimdi butiğe gitmeliyiz ama senin görmeni istemiyorum. Bu yüzden arabada bekleyeceksin. Anlaştık mı?

“Tamam, sana güveniyorum. Nerede bu butik?”

“Uzak değil, sana tarif ederim.”

Butiğe vardığımızda, Nelly’nin dediği gibi arabada bekledim. Yaklaşık kırk dakika sonra Nelly elinde kocaman bir paketle dışarıya çıktı.

“Bunun içinde Erica’yı gördüğün zaman dilin tutulacak, aklın başından gidecek,” dedi neşeyle.

“Bundan eminim.”

“Veronica’yı aradım ve planımızı anlattım, çok mutlu oldu. Hiçbir şey belli etmeyecek. Yüzük ve elbise hazır olduğuna göre burada ayrılıyoruz. Kendin için de uygun bir giysi almalısın. Sen hazırlık yaparken ben de organizasyon şirketiyle görüşeyim. Tanıdığım birkaç kişi var, bana yardım edeceklerdir. Ama nerede olacağını hâlâ söylemedin.”

“Palmer Park’ta. Büyük çınarın altında. Hangisi olduğunu anladın, değil mi?”

“Evet, sürekli gittiğin çınar. Tamam, harika seçim. Çiçek almayı unutma, olur mu? Orkide olsun; beyaz ya da pembe olabilir.”

“Tamam, sen arabayı al, oradan eve gidersin; mümkün olduğunca geç gitmeye çalış, olur mu? Her şeyin mükemmel olması lazım. Sana güveniyorum.”

“Endişelenme, her şey kusursuz olacak.”

Arabadan indim ve bir taksi çevirerek Veterans Bulvarı’na gitmek istediğimi söyledim. Kâhin’le bugün görüşmeyecektim ama nerede olduğunu ve Sam’in doğru söyleyip söylemediğini anlamak istiyordum.

“Veterans Bulvarı burası, nerede ineceksiniz?”

Tam karşımda Sam’in bahsettiği aktar duruyordu.

“Burada inebilirim, teşekkür ederim,” diyerek taksi-den indim ve yolun karşısına geçtim.

Şans eseri bir iki dükkân ötede bir çiçekçi vardı. Aktarın önünden geçerken adımlarımı yavaşlattım. İçeriye bir göz attığımda, tezgâhın arkasında çekik gözlü, ufak bir adam olduğunu gördüm. Birden kafasını kaldırıp bana baktı. Sanki tanıyormuş gibiydi. Hemen kafamı çevirdim ve çiçekçiye girdim. Kâhin, o olmalıydı. Gözlerindeki ifadeden bunu anlamak zor değildi. Ben nasıl onu tanıdıysam o da beni tanımıştı.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bir gelin çiçeği istiyorum. Çok şık ama sade bir şey olmalı. Tercihim orkide; beyaz ya da pembe olabilir.”

“Orkide güzel bir seçim. Beyaz çok daha iyi olur, hemen hazırlamamı ister misiniz?”

“Vereceğim adrese göndermenizi rica ediyorum. Akşam saatleri olsun.”

Genç adamın uzattığı kâğıda adresi yazarak dükkândan ayrıldım. Dikkat çekmemek için yolun karşısına geçerek bir taksi çevirdim. Taksiciye beni yakınlardaki bir butiğe götürmesini istedim. Yaklaşık on dakika sonra bir dükkânın önünde durdu ve içeriyi işaret etti. Vitrine baktığımda sadece beylere hitap eden özel bir yer olduğunu görebiliyordum. Teşekkür ederek, beklemesini söyledim.

Dükkândan içeri girdiğimde etrafa bakındım. Beni fark eden görevli hızla yanıma gelerek ne istediğimi sor-

du. Onu başımdan savmak için ne kadar çabalasam da bunu başaramadım. Sürekli önüme birbirine benzeyen takımlar koyuyor ve daha ben bir şey söylemeden, bu size göre değil, diyerek yenisini çıkarıyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda isyan edip, daha ilk girdiğimde gözüme çarpan takımı gösterdim. Tam istediğim gibi sade ve şıktı. Üzerime tam uyması da beni ikinci bir deritten kurtarmıştı. Hazırlık yapılırken görevlinin ikram ettiği viskiyi geri çevirmedi. Saatler geçtikçe heyecanım artıyordu.

Her şey hazır olduğunda teşekkür ederek kaçarcasına dükkândan çıktım ve hâlâ beni beklemekte olan taksiye bindim.

Palmer Park'a gideceğimizi söylediğimde güneş batmak üzereydi. Nelly ile ne zaman ayrıldığımızı tam olarak bilmiyordum ama onu birazcık tanıyorsam birkaç saat içinde harikalar yaratabilirdi.

Törenin yapılacağı yere doğru yürürken aklıma Erica ile buraya geldiğimiz ilk gün geldi. Bana söylediği o güzel şarkıyı düşününce istemeden gülümsedim. Kısa zamanda o kadar güzel anılarımız olmuştu ki... O şarkıyı bulmalarını sağlamalıydım. Bu geceyi Erica için unutulmaz bir geceye dönüştürmek zorundaydım.

Uzaktan da olsa ağacın altındaki koşuşturmayı gördüğümde rahatladım. Nelly dediğini yapmış ve bir dolu insanı oraya toplamıştı. Diğerleri gibi oradan oraya koşturuyor ve komutan edasıyla talimatlar veriyordu. Varlığını hissederek arkasını döndü.

"Kevin... Kevin... Buraya gel!"

"Nelly, bu kadar insanı nereden buldun?"

"İstedikleri ücretlerinin iki katını verince çalışanların da iki katını emrine gönderiyorlar. Bitmek üzere, sadece bir-iki saate ihtiyacımız var."

“Çok güzel gözükyor.”

“Biliyorum, her şey harika olacak. Burada zaman kaybetmene gerek yok. Eve git ve elindekileri garaja sakla. Ben geldiğimde hallederim.”

“Teşekkür ederim Nelly, her şey için.”

“Bu arada, nikâh töreni için bir rahip ayarladım. Ve gerekli bilgilendirmeleri yaptım.”

“İyi düşünmüşsün. Benim için bir önemi yok. Sadece hayal ettiğinin ötesinde bir şey olmasını istiyorum.”

“Sen muhteşem bir erkeksin Kevin. Erica sana sahip olduğu için o kadar şanslı ki. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Ona sarıldım ve dudaklarımı alnına değdirdim. Asıl böyle bir aileye sahip olduğum için şanslı olan bendim. Ama Erica’nın bana sahip olması iyi şans mıydı kötü şans mı, bundan pek emin değildim. Eve giderken düşündüğüm tek şey buydu. Bu gece hayatımızdaki en özel ve en güzel gece olacaktı ve belki de en son gece...

Rüya

Erica'yı tüm gün görmemek canımı sıkıyordu ama planımın işlemesi için bu duruma direniyordum. Onu ilk olarak orada görmek istiyordum. Nelly'nin söylediği gibi garajda biraz vakit geçirdikten sonra, gizlice hazırlandım. Nelly arada bir yanıma gelip, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu.

"Kevin, hadi gidelim. Erica hazır ve hâlâ ne olduğunu anlamış değil."

"Gerçekten anlamadı mı hâlâ? Elbiseyi görünce anlayacağını düşünmüştüm."

"Hayır, hep beraber bir davete katılacağımızı söylemiş Veronica. Saçma buluyor ve neden bu kadar şık olduğuna anlam veremiyor. Ama o kadar güzel oldu ki, hayal bile edemezsin."

"Eminim harika gözüküyordur. Peki ya ben, nasıl gözüküyorum?"

"İnanılmaz derecede yakışıklı. Gidelim, çiçeği o fark etmeden aldım, orada veririm. Ne dersin?"

"İstedğin gibi olsun."

Arabaya bindik. Son olarak bir kontrol yapmak iyi olacaktı. Nelly'ye şarkıdan bahsetmiştim. Erken gitmek, bazı ayrıntıları gözden geçirmek iyi olacaktı. Ama en önemli şeyi unutmuşum. Aniden fren yaptım.

"Yüzük? Yüzük nerede? Onu unuttum."

"Sakin ol, ben aldım. Bana bırak her şeyi. Bu geceyi

hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyeceğim.”

“Sen olmasan ben ne yapardım.”

“Kabul et, bensiz bu işin altından kalkamazdın,” dedi kendinden emin bir bilmişlikle. Bir kahkaha patlattım.

“Evet, sen olmadan ben bir hiç olurdum.”

“Kendine haksızlık etme.”

Yol boyunca Nelly’nin neşeli haliyle heyecanımı bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordum. Parka vardığımızda adımlarım birbirine karışıyordu heyecandan. Daha önce hiç hissetmediğim bu duygu yoğunluğu midemde bir sürü kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyordu. Ama heyecanın yanında hissettiğim diğer tüm zıtlıklar olduğu yerde dururken içimdeki kelekler ölmeye başlıyordu. Bu beni içten içe kemiriyordu ama bu gece bunun olmasına izin vermeyecektim.

Çınarın olduğu yere vardığımda gördüklerime inanamıyordum. Muhteşem bir manzara vardı karşımda. Ağacın hemen altına küçük bir kamelya yapmışlardı. Basit ama son derece güzeldi. Üzerinden uçuk pembe tüller sarkıyordu. Dört bir yanında uzun vazolarda beyaz güller vardı. Yüzlerce hem de... Yerlere de bir sürü gül yaprağı serpiştirilmişti. Çınarın dibi ve çevresi tamamen irili ufaklı beyaz mumlarla çevrilmişti. Kamelyanın tavarından melek figürleri sarkıyordu. Ağacın dallarının arasından bir sürü beyaz Japon fenerleri vardı. Uçlarından inciler sarkıyordu. Rüyaları süsleyen bir manzara vardı karşımda. Fazla uzak olmayan bir köşeye büyük bir arp yerleştirilmişti. Nelly’nin işaretiyle genç kız çalmaya başladığında gözlerimi kapadım; o gün Erica’nın bana söylediği şarkının melodisi tüm ruhumu kapladı. Hayal ettiğimden bile güzeldi ama tek bir eksik vardı; Erica, gelinim...

Rahip yanıma geldiğinde beni saran büyülü etkiden kurtularak duruşumu düzelttim.

“Merhaba, ben Rahip Constantine. Planladığınız özel bir şey var mı? Yeminleriniz gibi...”

“Merhaba rahip, ben yeminimi hazırladım ama bu sürpriz bir tören. Eşimin yemini yok bu yüzden size bırakıyorum.”

“Elbette.”

Gülümseyen yaşlı adama karşılık verdim.

Tam bir şeyler söyleyecekken, “Kevin, geldiler!” diye rek araya girdi Nelly.

Heyecanımın en üst seviyeye ulaştığı andı sanırım. Kıpırdıyamadım bile. Şans eseri doğru sayılacak bir yer-deydim. Nelly arp çalan kızın yanına gidip bir şeyler söyledi. Hemen ardından Erica’nın geldiği yöne doğru ilerledi. Gecenin karanlığında bana doğru gelen bir melekten başkası olamazdı. Rüyalarımından fırlamışçasına, gerçek olamayacak kadar muhteşemdi. Bana yaklaştıkça gözlerindeki merakı, heyecanı ve korkuyu görebiliyordum.

Sam bana baktı ve elini Erica’ya uzattı. Erica için tüm gelenekler yerine getirilecekti ve Sam en yaşlımız olarak Erica’yı bana teslim etme görevini üstlenmişti. Erica’nın uzattığı eli elinin üzerine koydu. Nelly gelin çiçeğini verdiğinde yürümeye, bana doğru çağlamaya hazırды artık.

Artık mumların çevrelediği alana gelmişlerdi ve ben onu tam olarak görebiliyordum. O kadar güzeldi ki beyaz elbisenin içinde. Bunun için Nelly’e bir kez daha teşekkür etmem gerekecekti. Bundan daha güzel bir elbise bulamazdım. Omuzları açıktaydı. Beline kadar dapdar iniyor sonra da hafifçe bollaşıyordu. Kusursuz fiziğini bütünüyle ortaya çıkarmıştı. Saçlarını istediğim gibi yapmıştı ve büyüleyici gözüküyordu.

Yanıma gelmek üzereydi ki, bana söylediği şarkı çalmaya başladı. Aniden durdu ve bana daha önce hiç bakmadığı gibi baktı. Gözlerinin kenarında pırıldayan yaş-

ları görebiliyordum. Mutluluktan dökülen her gözyaşı için yaşamımdan vazgeçerdim. Karşıma geldiğinde, Sam ellerimizi birleştirdi ve bana baktı. Acımı da, mutluluğumu da görebildiğini biliyordum.

Elini tuttum. Bana o muhteşem gülümsemesiyle tek kelime söylemeden bakıyor, ne kadar heyecanlı olduğunu hızla inip kalkan göğsünden anlayabiliyordum. Yanağından yuvarlanan gözyaşını gördüğümde, yere düşmemesi için dudaklarımı hafifçe çenesine değdirdim ve tuzlu sıvıyı sanki yaşam kaynağıymış gibi içime hapsettım. Geri çekilerek yanına geçtim ve hafifçe terlemiş olan küçük elini avucumun içine alarak, rahibin karşısına götürdüm. Yaşlı adam sakın ve huzur dolu bir sesle konuşmaya başladığında olağanüstü bir şekilde serçe sesleri sardı etrafı. Erica gülümseyerek bana baktı. Gözlerimi güzelliğinden zorla ayırarak rahibin konuştuklarına odaklanmaya çalıştım.

“Birbirine âşık bu iki insanın birleşmesine tanık olmak için toplanmış bulunuyoruz. Aşkın büyüyle dolu insan ibadetlerin en güzelini gerçekleştiriyor demektir. Birbirine sizin gibi aşkla bakan insanları Tanrı kutsar ve ödüllendirir. Tanrı’nın şahitliği huzurunda aşkınızı ve bağlılığınızı sevdikleriniz önünde bir kere daha dile getirin lütfen.”

Rahip sözlerini bitirip yemine başlamam için işaret ettiğinde, Erica’ya ve gözlerinin içine baktım.

“Düşüncemde yalnızca sen varsın.

Ve düşlerimde dudaklarını binlerce kez öptüm

Sen benim ömrümce istediğim tek kişisin

Ve kalbimi sana açıyorum

Seni seviyorum. Seni kimsenin kimseyi sevemeyeceği kadar çok seviyorum.”

Nelly’ye dönüp yüzüğü aldım ve titreyen ellerimle parmağına geçirdim.

“Bu yüzükle karım olmanı istiyorum.

Sonsuza kadar sadece ve sadece sana âşık olacağıma ve bana olan aşkınun hiç bitmemesi için her şeyi yapacağıma Tanrı’nın ve herkesin önünde yemin ediyorum.”

Sözlerimi bitirdikten sonra yüzüğün üzerinden elini öptüm. Artık gözyaşlarını tutamıyordu. Yeminimin başında, bana söylediği ve aynı anda arpta çalan şarkının sözlerinden alıntı yapmışım. Bunu fark etmişti.

Önce bir nefes aldı, sonra dudakları aralandı.

“Sabırla bekledim bana geleceğin günü. Senin için doğdum. Senin aşkına sahip olmak ve senin karın olmak yaşayacağım en büyük onur. Senin aşkınla sonsuza kadar var olacağıma, sensiz bir kere dahi nefes almayacağıma; Tanrı’nın ve herkesin önünde yemin ediyorum.”

İçinden gelerek söylediği her kelime, kalbime inen bir balyoz kadar kuvvetliydi. Onu, ondan vazgeçemeyecek kadar çok seviyordum.

“Tanrı’nın ve tüm sevdiklerinizin önünde etmiş olduğunuz yeminle evlilik bağıyla bağlanmış bulunuyorsunuz. Tanrı her zaman yanınızda olsun. Aşkınuz ışıklar içinde hep mucizelerle dolu olsun. Sizleri karı koca ilan ediyorum, gelini öpebilirsin.”

Peder bu gecenin mükemmelliğine gölge düşürecek tek şeyi söylemişti ama Erica’nın bu anı bozmaya hiç niyeti yoktu. Çünkü ne kadar istemese de bu duruma alışmaya başlamıştı. Bana doğru yaklaştı ve gözlerini kapatarak dudakları yerine gözlerinden öpmem için başını aşağıya eğdi.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, dudaklarımı önce dudaklarına yaklaştırıp nefesimi hissedeceği şekilde, “Seni seviyorum,” dedim ve gözlerinden öptüm.

Bana sıkıca sarıldı. Şu an burada ölseydim dünya üzerinde mutlulukla ölen tek kişi olurum. Tek istediğim

ona bu mutluluğu yaşatmaktı ve bunu gerçekleştirmiştim. Bundan sonrasını bu gece düşünmeyecektim.

Alkışlar bizi kendimize getirirken, Erica bana soku-larak, gözyaşları arasında "Teşekkür ederim sevgilim," dedi.

"Tebrik ederim, harikasınız," dedi Veronica mutlulukla.

"Teşekkür ederim hepinize. Her şey için."

"Teşekkür etmene gerek yok Erica. Biz bir aileyiz. İyi günde de kötü günde de hep birlikte, hep birbirimize destek olacağız."

Nelly elindeki mücevher kutusuyla yanımıza geldi.

"Hep böyle mutlu olmanızı dilerim. Bugünün anısına ufak bir hediye. Onu gördüğüm anda senin olması gerektiğini biliyordum. Umarım beğenirsin."

Nelly kutuyu Erica'ya uzattı. Utangaç bir tavırla gülümseyerek yavaşça kapağını açtı.

"Bu muhteşem bir şey Nelly, çok teşekkür ederim," derken gözleri parlıyordu.

"İzin verirsen takmak istiyorum."

"Elbette, çok sevinirim."

Nelly tokayı kutunun içinden alarak Erica'nın saçları-nun arasına yerleştirdi nazikçe. Hepsi gibi bu da çok ya-kışmıştı.

Veronica biraz utangaç biraz da muzipçe, "Bu da Sam ile benden ufak bir düğün hediyesi," diyerek elindekini uzattı.

Erica elindeki karta baktı ve sonra arkasını çevirdi. Bu New Orleans'ın en güzel otellerinden biri olan Wind-sor Court Hotel'in balayı süitinin anahtarıydı. Erica'nın yüzündeki kızarıklık yayıldıkça kahkahamı daha fazla içimde tutamadım.

"Çok naziksiniz, teşekkür ederiz. Bizim için de de-ğişiklik olur, öyle değil mi Erica?"

Üç çift göz gülerek Erica'ya bakıyordu. Aslında ben daha çok merak ve heyecanla bakıyordum.

"Elbette, çok güzel olacak eminim," dedi titrek bir sesle.

Sam neşeyle, "Hep birlikte Windsor'a gidiyoruz. Hepimiz için özel bir masa ayırttım. Düğün yemeği olmadan olmaz. Sonra da yeni evli çiftimizi baş başa bırakınız," dedi.

Bu gecenin güzel olması için hepsi elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Erica'nın elini sıkıca tuttum ve arabaya doğru yürümeye başladık. Tek bir kelime bile etmedim, sanki bir şey söylesem tüm büyü bozulacakmış gibi geliyordu. Neyse ki Nelly'nin gevezelikleri bu garip durumun üzerini örtüyordu.

"Bu gece şoförlüğünüzü yapmak benim için büyük bir onur olacak," dedi, içindeki çocuğu gizlemeye gerek duymadan.

Arabaya binerken üçümüz de gülüyorduk. Hareket edeli daha birkaç dakika olmuştu ki Erica'nın çılgılığı kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Dur, Nelly, dur!"

"Ne oldu? İyi misin?"

"Elbette iyiyim ama bu gece orada kalacaksak kıyafetlere ihtiyacımız olacak. Eve gitmeliyim; küçük de olsa bir çanta hazırlamam gerek."

Şaşkınlıkla suratına bakıyordum. Onu böylesine panikleten şeyi kavradığımda kahkahalarımı tutamadım.

"Kevin, lütfen gülme, iki gün boyunca gelinlikle dolaşamam. Hem..."

"Erica endişelenmeyi keser misin lütfen, ben her şeyi ayarladım. Tamamı yeni kıyafetlerle dolu çantan ve ihtiyacın olan her şey bagajda."

Erica derin bir iç çektikten sonra, "Çok teşekkür ede-

rim Nelly. Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?”

“Bana hiçbir borcun yok canım. Bu iki günü güzel geçir. Bunu çoktan hak ettiniz.”

Havaya karışan Erica’nın mutluluğunu soluyor ve adeta sarhoş oluyordum. Gecenin geri kalanı belirsiz bir sürü soru işareti doğururken buna ihtiyacım vardı.

Otele vardığımızda Veronica ve Sam bizi bekliyordu. Hep beraber içeri girdik. Çok zarif bir bayan bize eşlik ederken Sam’in tüm ayrıntıları düşündüğünü ve ikimiz için kusursuz bir gece hazırladığını anladım. Çantalarımız süite çıkarken biz de özel olarak hazırlanan ve kırmızı güllerle dolu masamıza oturduk.

Erica mutluluktan titreyen sesiyle, “Her şey o kadar mükemmel ki. Sizin gibi bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım. Bu her kadının hayal edeceği türden bir gece. Hatta hayallerinin de ötesinde. Teşekkür ederim. Hepsi için, her şey için,” dedi.

Hepimiz bir rüyanın içindeydik. Alışık olmadığımız bu durum karşısında yaşadığımız mutluluk, insanların ne kadar şanslı olduğunu kanıtlıyordu. Yüce yaratıcı hepsini bu muhteşem yaşam döngüsü içinde en güzel yere koymuştu. Bunun değerini bilenler, mutlulukla dolu buna benzer birçok gün yaşıyordu. Bense yüzlerce yıllık ömrümde sadece birkaç güne sıkıştıırıyordum tüm mutluluğu. Buna değer miydi? Kesinlikle...

Güzel bir müzik eşliğinde, bizim için özel olarak hazırlanan yemeklerimizi yemeye başladık. Bir yandan sohbet ediyor, bir yandan da şarabın etkisiyle kahkahalarımız yükseliyordu. Sanki normal bir aileymişiz gibiydi. Yaşadıklarımız, olumsuzlukların yanında keyif verici bir illüzyondur sadece. Herkes mutluluktan sarhoş olmuş gibiydi. Erica ne olursa olsun elimi bırakmıyordu. Hiç şikâyetçi değildim. Onun bana dokunması ve sıcaklığını

hissetmek rüyada olmadığımı kanıtlıyor ve anın tadını çıkarmamı sağlıyordu. Bu hallerimiz dakikalarca sürdü. Birden mekânda yükselen notalar ikimizin de dikkatin-den kaçmadı. O şarkı çalıyordu yine.

Nelly'nin başının altından çıktığı belliydi ve bunu saklama gereği duymadan, "Hadi ama düğün dansı olmadan olmaz biliyorsunuz," diyerek pisti işaret etti.

"Ama herkes bize bakacak," dedi Erica utanarak.

"Elbette bakacaklar. Hiçbiri sizin kadar güzel ve âşık bir çift görmemiştir."

Ayağa kalktım. Her şey kusursuzdu ve bunu bozmanın bir anlamı yoktu.

Elimi uzatarak, "Dans et benimle," derken, sesim bana bile yabancı gelmişti.

Öylesine derin ve içten söylemiştim ki ona duyduğum ihtiyaç vücudumun her bir köşesinde gün yüzüne çıkmak için bekliyordu.

"Elbette," dedi kibarca.

Tüm zarafetiyle ayağa kalktı ve küçük elini avucumun içine bıraktı.

Piste geçtiğimizde bütün gözlerin bize doğru döndüğünü görebiliyordum. İnsanların ona bakıp da gerçekliğinden şüphe etmesi son derece normaldi ama ben garip hissediyordum.

Erica gözlerimin içine bakarak elimi hafifçe sıktı ve içinden, "*Çınarın altında olduğumuzu düşün sevgilim,*" diyerek sadece piyano ve kemanla çalan şarkıya içinden söylediği sözlerle eşlik etti. Bir kez daha şarkı söylüyordu. Zaman durdu sanki. Onun, kollarımda bu kadar mutlu olması kalbimin içine kadar işledi. Mutluydu. Mutluydum. âşıktım ve sonsuza kadarda katlayarak büyüyen ve bu alev alev yakan aşkı en derinlerimde yaşayacaktım. Sonum da olsa bu ateşte yanmaya hazırdım.

Müzik bittiğinde Erica gözyaşlarıyla bana bakıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum. Otelin diğer davetlilerinden kopan alkışlar beni kendime getirdi. Erica gözyaşlarını bile silemeden bana sokulup insanlara utanarak teşekkür ediyordu. Masaya geri döndüğümüzde Veronica ve Nelly mutluluğumuza şahit oldukları için çok keyifliydi. Sam ise acı içindeydi, her ne kadar saklamaya çalışsa da başaramıyordu. Benim için, bizim için çok üzülüyordu.

Tatlılarımız geldi, şampanyalar servis edildi ve diğerlerinin daldığı sohbetten faydalanan Sam bana doğru eğildi.

“Kevin, gecenin geri kalanı için sana verebileceğim tek bir tavsiye var; bu ikiniz arasındaki en büyük paylaşım olacak. Endişelerini sil. Tüm yaşananları unut ve sana müjdelenen bu ödülün değerini bil. Korkularınla geceni mahvetme. Eşler birleştiğinde güçleri de birleşir. Bırak Erica gücünü seninle paylaşsın.”

Sam’in içten konuşması gecenin devamı hakkında korkularımı az da olsa azaltmıştı ama hâlâ en büyük sorun kendisini belli ediyordu.

“Sam, ben onu daha öpemiyorum bile... Bu riske atacağım bir şey değil.”

“Bunu düşünme, öpmekten korkuyorsan öpme. Erica’nın ruhuna dokunacaksın. Sadece bu biraz farklı olacak. İçindeki aşk sana yol gösterecek. Kalbini dinle. Bu aşkı paylaşmanın en güzel yolu.”

Erica’ya baktım gizlice. Yüzünde utançla karışık bir gülümseme vardı. Ona bir şeyler anlatan Veronica’yı dinliyordu. Duyduklarını onaylıyor gibi gözüküyordu. Benzer bir sohbet onların da arasında dönüyordu anlaşılan. Endişeyle Sam’e baktım.

“Hiçbir sorun olmayacak, merak etme. Şimdi izninle...”

Ayağa kalktı ve elindeki çatalı kadehe vurarak dikkatleri üzerine çekti.

“En çok şimdi seviyorum seni, diyemez miyim;
aşkımdan kuşku duymadığım, en emin olduğumda,
geleceği unutup, o güne taç giydiremez miyim?
Aşk bir bebek olduğuna göre,
hayır, bunu diyemem.
Büyümesini sürdüren şeyi,
büyümüş gibi göremem.”¹

Aşkınız sürekli büyüsün.
Kevin ve Erica’ya...”

Sam, William Shakespeare’den bir şiiri bize ithaf ederek kadeh kaldırmıştı. Sözleri çok güzel ve anlamlıydı. Geleceği unutup bugüne bakmalıydık. Ve aşkımız bir bebek gibi günden güne büyüyüp güzelleşecekti. Bu bir gerçektir; yan yana olmasak bile bu aşk daima var olmaya devam edecekti. Bizim asla sahip olamayacağımız o bebek, aşkıımızdan başka bir şey değildi.

1 William Shakespeare, 115. Sone şiirinin bir bölümü.

İlk Dakunuş

Odaya çıkarken içkinin ve gecenin etkisiyle ikimiz de sarhoş gibiydik. Bu birçok çiftin yaşadığı normal sayılabilecek bir gece olabilirdi ama bizim için farklıydı. İçeriye girdiğimizde odanın güzelliği sarhoşluğumuzu bir anda üzerimizden atmamıza neden oldu. Her tarafta yine güller vardı. Odayı aydınlatan çok sayıda mumun ışığı odayı olduğundan daha mükemmel gösteriyordu.

Odamıza kadar eşlik eden görevli bizi bir an önce yalnız bırakmak için aceleyle, "Herhangi bir eksiğiniz ya da ihtiyacınız olursa bana ulaşabilirsiniz," dedi ve devam etti: "Sabah kahvaltınızı odada yapmayı tercih ederseniz istediğiniz saatte burada olacak."

"Her şey için teşekkür ederiz."

"Benim için bir zevkti. Mutluluklar dilerim."

Birkaç saniye içinde odada yalnız kalmıştık. Yatağa oturarak gözlerimi kapattım ve yorulduğumu fark ettim. Bedenim değil ama ruhum çok yorgundu. Bunu gizleyememekten korkuyordum.

Erica önümde diz çökerek, "Sevgilim, iyi misin? Bir sorun mu var?" diye sordu.

Ona baktım, o kadar umut doluydu ki. Onun gibi olmayı, bildiklerimi bilmemeyi, yapmak zorunda kalacaklarımı yapmamayı o kadar çok isterdim ki. Ama Sam'in tavsiyesine uymaya kararlıyım. Bu gece daha bitmemişti. Güzel sonuçlanması için elimden geleni yapacaktım.

“Hayır sevgilim, bir sorun yok. Her şey hayal ettiğimin de ötesindeydi. Herhangi bir aksilik çıkmasından korkuyordum.”

Duyduklarından sonra o da rahatladı.

“Bu gece bana yaşattığın her şey... Bu her şeye değerdi. Muhteşemdi. Sen benim başıma gelen en güzel şeysin. Bunu bu gece bir kez daha anladım. Sen en savunmasız, en zor ve en çaresiz zamanımda karşıma çıktın ve ben sana sahip olmanın tadına daha yeni varıyorum. Sen bana yaşayabileceğim en güzel geceyi hediye ettin. Benim ise sana hediye edebileceğim tek bir şey var.”

Gözlerimin içine baktı ve ayağa kalktı. Kalp atışlarının şiddeti vücudumun sarsılmasına sebep oluyordu. Arkasını döndü ve küçük bir hareketle belindeki fermuarı açtı. Askıları olmayan elbise, küçük bir hareketle tamamen serbest kaldı ve ayaklarının dibine düştü. Hissettiğim duygu yoğunluğunun ve içimde uyanan şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ve o her neyse benliğimi ve vücudumu tamamen kontrol altına almıştı.

Ayağa kalktım ve sırtına dokundum. Porselen bir bebek kadar narin ve kırılgan gözüküyordu. Yavaşça sırtında dolaştırdığım parmaklarım, titremesine neden oldu. Kürek kemiklerinin üzerinde birer gamze vardı. Sanki her an beyaz kanatlar çıkacakmış gibi duruyordu. Dudaklarımla gamzelerinden öptüm, onu kendime doğru çevirdim. Gözlerinde hem utangaç hem meraklı hem de arzu dolu bir kadın saklıydı. Yüzünü avuçlarımla arasına aldım, dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

“Emin misin sevgilim? Benim olmak istiyor musun?”

“Ben zaten seninim,” dedi ve bana sokuldu.

Kolları boynuma dolanırken içime hapsettiğim nefesimi tenine doğru üfledim. Kokusunu içime çekiyor ve

bu anın yarattığı sarhoşluğu kucaklıyordum. Kulağının arkasından öperken dudaklarına ulaşamamamın o anda hiçbir önemi olmadığını fark ettim. Büyük bir ateş yanmak üzereydi ve ikimiz de yanmak için hazırдық. Onu kucağıma alırken garip bir güç ruhumu ele geçirmiş gibiydi. Bu ilkel bir tapınmaydı. Ne olduğunuzun, insan ya da muhafız, bir önemi yoktu. Bu birleşme, bu paylaşım yaratılan en doğal temastı.

Yatağa serilen simsiyah saçları, bembeyaz teniyle büyük bir tezatlık oluşturunuyordu. Parmaklarımı boynundan aşağıya doğru indirdiğimde ürperdi. Arzuyla kıpırdanırken dudaklarımı hafifçe terlemeye başlayan boynuna gömdüm. Dudaklarımın altındaki ten alev alev, sırtımda tüy gibi hafif duran elleri davetkârdı.

Bacaklarının arasına yerleştiğimde korktuğunu hissedebiliyordum ama zihnimin içindeki sesi beni tutan zincirleri koparıp attı: *"Senin olmama izin ver!"*

Gözlerim ilk kez gözleriyle buluştu ve yavaşça sıcaklığına doğru kaydım. Hafifçe irileşen gözleri bir an sonra geriye doğru kayarak kapandı. Vücudumun ağırlığı altında ezilirken teninin sıcaklığı beni sarıp sarmaladı ve akıl sağlığımın alay edercesine zihnimi ele geçirdi. Böyle bir hazzın varlığını bile bilmeyen biri için bu şehvetli fırtınaya bırakmak istemiyordum kendimi. Çünkü kontrolümü sağlamak çok zordu. Onun tüm kıvrımlarını,, ipeksi tenini,, içinin sıcaklığını hissederken kontrollü olmak çok zordu. Tenlerimiz birbirine karışıyor, içimizde var olan aşk birbiriyle çarpışıyordu. Sevdiğim kadının tüm benliğini vücuduyla birlikte fethederken kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü ve büyük hissetmediğimi fark ettim. En büyük zaferimdi bu. Gözyaşları içinde, hangi çift bir kere bile dudakları buluşmadan bu kadar muhteşem ve tarifsiz sevişebilirdi ki?

Pembe dudaklarından dökülen inlemeler beni şehvetin kucağına sürüklüyor ve yükselen hazla birlikte sona yaklaşıyordum. Gözleri kapalıydı ve ben onları görmek zorundaydım. Gözlerini açmasını fısıldadığımda dediğimi hemen yaptı ve göz göze geldiğimiz o anda bizi ele geçiren alev patlayarak binlerce kıvılcımı üzerimize yağdırdı.

Nefesimi düzene sokamıyordum bir türlü. Ağırlığım altında zarar görmesinden korkarak hafifçe yana doğru kaydım ve onu kollarımın arasına aldım. Kalbinin atışlarını hissedebiliyordum. Aynı benimki gibiydi. İlk dokunuşun hazzı tüm hücrelerimize işlemiştii ama aşkın yüreklerimize dokunuşu hepsinden üstündü. Birbirimizin kalbine dokunmuştuk bu gece ve bu dokunuşun izi sonsuzluğun sonuna kadar silinmeyecekti.

Kollarımın arasında gözyaşlarıyla yatan bu kadını hayatıma sokan, karşıma çıkaran her ne ise, ister buna Tanrı deyin ister kader; O her ne ise ona minnettardım. Bu tüm yaşadığımız sıkıntılara ve yaşayacaklarımıza değerdii. Yok oluşuma bu kadar az kalmışken bunu yaşamadan yok olmak, var oluş sebebime ve hediye edilen aşka ihanet olurdu. Bunu yaşayacak ve sonunda sevgilisinden ayrılan tüm efsane âşıklar gibi gururlu olacaktım. Sevdiiğim kadının olmuştum; tüm varlığımla ve bedenimle. Bundan sonrası artık kaderin bana biçtiğı bir cezaydı. Ödülünü almış biri olarak bunu çekmeye hazırdım. Sadece biraz daha zamana ve çok küçük birkaç şeye ihtiyacım vardı.

Ne kadar o şekilde yattık bilmiyorum. Uyumuyordu, bunun farkındaydım. Yavaşça çenesinden tutup bana bakması için başını kaldırdım. Ona söylemem gerekiyordu. Onu ne kadar çok sevdiğimi, benim olduğı için ne kadar şanslı olduğumu duymalıydı.

“Seni seviyorum Erica. Teşekkür ederim her şey için,

aşkın için, ruhun için; bana müjdelendiğin ve benim olduğun için teşekkür ederim.”

“Seni seviyorum sevgilim. Ve senin olmak benim için dünya üzerinde sahip olacağım en güzel şey.”

Gülümsedim. İçimi saran coşku yerini haylaz bir çocuğa bırakmıştı ve ben bundan gayet memnundum.

“Hadi gel...”

“Nereye? Kevin nereye gidiyoruz?”

Bir yandan gülüyor bir yandan da çarşafa sarılmaya çalışıyordu. Hâlâ utangaçlığının sürmesi beni daha çok keyiflendiriyordu.

Onu kucağıma aldım ve banyoya doğru götürdüm. Oldukça büyük ve konforlu. Musluğu açtığımda çıkan buhar her yeri kaplamıştı. Onunla birlikte yavaşça küvete girdim. Suyun sıcaklığı içimizin sıcaklığından daha fazla değildi. Bu hoşuna gitmişti.

Suyun rahatlatıcı etkisi yavaş yavaş kendini göstermeye başlıyordu. Keyifliydi ve bunu saklama gereği duymuyordu ki, bu anı daha da güzelleştirecek bir şey yaptı ve yüksek sesle şarkı söylemeye başladı kollarımın arasında. Bu seferki farklıydı. Birbirini seven ve aşkları efsane olan âşıklardan bahsediyordu şarkıda.

Şarkının sonuna geldiğinde, “Durma, devam et lütfen,” dedim keyifle.

Durmadı. Devam etti, tekrar tekrar söyledi. Ve ben tekrar tekrar ona âşık oldum. Neden bu şekilde beslendiğini anlayabiliyordum. Onun sesi insanı büyülüyordu.

Rüya gibi geçen saatlerden sonra bu yorgunluğa ve yoğunluğa daha fazla dayanamayarak sarmaş dolaş uyu-yakaldık. Uzun zamandan sonra ilk kez rahat ve huzurlu bir uykuya dalacağımı düşünmüştüm ki zihnimi ele geçiren rüyayla büyük bir karanlığın içine sürüklendim.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. Erica bana doğ-

ru geliyordu. Ben ise karanlığın içinde beni görmesi için çırpınıyordum ama bir türlü beni fark etmiyordu. Beni tutan bir şey vardı ve ne olduğunu göremediğim gibi ondan kurtulamıyordum da. Sürekli yalvarıyor, beni duyması için ona sesleniyordum. Yanaklarımdan aşağıya süzülen kanlar ayaklarımın dibinde küçük bir göle dönüşüyordu. Mücadele etmeyi bırakarak kendi kanımda oluşan yansımama bakıyordum. Tüm gördüğüm yok olmak üzere bir suretten ibaretti. Bu yok oluşa kendimi bırakmak üzereydim ki, yansımamın yerini beyaz kanatları ve parlak ışıyla Erica aldı. Bulunduğum karanlık, ebedi yansımamın, tek aşkımın ışıyla dolmuştu. Artık beni görebiliyordu ve ben de ona doğru gitmek için çabalıyordum.

Cismi olmayan bir siyahlık kapladı her tarafı, yavaş yavaş kırmızıya dönüyordu. Erica'ya uzandım ama bu defa bir meleğe değil bir iblise benziyordu. Kanatları simsiyah olmuş ve yanmaya başlamıştı. Ona tamamen zıt bu görünümün aksine gözlerinde gördüğüm şey hâlâ Erica olduğunu ve bunun sadece bir yanılsama olduğunu kanıtlıyordu. Bana yaklaşıırken arkasında ona zarar vereceğini düşündüğüm bir şey gördüm. Onu korumak için ileri doğru atıldım ama tamamen güçsüzdüm. Çaresizce haykırırken birden elimde sudan bir kılıç ve camdan bir kalkan oluştu. İleri doğru atıldım ve büyük bir hırsla sudan kılıcı, ona zarar vereceğini düşündüğüm karaltıya sapladım. Önce acı bir çığlık duydum, ardından da ellerimde ılıkliğini hissettiğim kana baktım. Neyin yanlış olduğunu anlamam uzun sürmedi. Bir karaltı yoktu, ona zarar verecek hiçbir şey yoktu. Ve hırsla sapladığım kılıç Erica'nın kalbini delip geçiyordu. Ardından duyduğum acı kahkaha ise beni kâbusumdan çığlıklarla uyandırdı.

Titrememe engel olamıyordum. Çırpınışım ve haykı-

nşlarım Erica'nın korkuyla uyanmasına sebep olmuştu.

"Kevin... Kevin... Burdayım. Bana bak! İyi misin?"

"Ben iyi.. iyiyim... Rüyardı sanırım..." diyebildim ama konuşmakta zorlanıyordum.

Nedenini bilmediğim şekilde gözyaşlarıma engel olamıyordum. Mutlulukla dolan yatak kan olmaya başlamıştı. Erica ağlayarak bana sarıldığında hâlâ rüyanın etkisindeydim.

"O her ne ise, geçecek sevgilim. Böyle durumlarda seni ne kadar çok sevdiğimi düşün sadece, olur mu? Sadece bunu düşün."

Hıçkırıklarından ne dediği tam olarak anlaşılmıyordu. Buna ne tahammülüm kalmıştı ne de bunu yaşatmaya hakkım vardı. Kollarından kurtulup banyoya gittim. Yüzümdeki kanları temizledikten sonra, aynada kendime baktım. Tam bir zavallıydım. Dört bir yanı çaresizlikle dolu ve hiçbir gücü olmayan, hiçbir işe yaramayan bir zavallı...

Tüm bu olanlardan sonra benim için devam etmek artık imkânsızdı ve ben gittikçe o derin bataklığa daha da çok batıyordum. Üstelik bu gece en büyük tehlikenin tohumlarını Erica'nın ruhuna atmıştım; ve onun adı umuttu.

Bu geceyle birlikte umudu kuvvetlenmiş ve bana daha çok bağlanmıştı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Mutlu olması düşüncesiyle attığım bu adım, sona ulaştığımda Erica'nın daha çok yok olmasına sebep olacaktı. Düş kırıklığı, umutların boşa çıkması en kuvvetli ve öldürücü silahlardan biriydi ve ben Erica'nın kalbinin ortasına kocaman bir saatli bomba yerleştirmiştım. Ben sonuma giderken bombarın pimini de çekmiş olacaktım.

Tik tak... Tik tak...

Saat ilerliyordu. Beynimde çınliyordu adeta. Sevdi-

ğim kadının kollarında olmak yerine bir korkak gibi bu aptal banyoya saklanıyordum.

“Kevin, gelebilir miyim?”

“Evet.”

“İyi misin?”

“Evet, sanırım.”

“Bana anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

“Lütfen sevgilim, belki seni rahatlatabilirim.”

Sanki düşüncelerimi duyamayacakmış gibi tecrübesizce anlatmamı istiyordu. Ne anlatacaktım ki? Sürüklediğim çıkmazı bilmesini istemiyordum. Özellikle seremoniyi.

“Biraz dinlenmeye ihtiyacım var Erica. Lütfen, sadece aptal bir kâbustu işte!”

Bakışlarından beynimin içinden bir şeyler almaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ama bu durumda beynimi kontrol etmeyi başarmak zorundaydım.

Erica itiraz etmedi. Yatağa döndüğümüzde gözlerimi tavana dikerek yatmak uyumaya hiç yardımcı olmuyordu ama zaten uyumaktan ve başka kâbuslar görmekten endişeleniyordum.

Erica dönerek bana sarıldı ve, “Sanırım seni rahatlatmanın ve bu kötü etkiden kurtarmanın bir tek yolu var!” dedi dudaklarını kulağımın hemen altında boynuma değdirerek.

Tüm cazibesiyle itiraz etmeme fırsat vermeden üzerime çıkmış ve bacaklarını açarak kendisine davet etmişti. Dudakları bedenimin her köşesine izini bırakırken hazın değil acının içimde yükseldiğini hissedebiliyordum. Her birleşmemizde ruhumdan bir parça şiddetle kopuyordu. Üzerimdeki hâkimiyetini kazandığında kısacık bir an içinin sıcaklığıyla huzura dokunur gibi oldum.

Ama sonrasında benliğimi ele geçiren gerçekler kendisini büyük bir hızla hatırlattı. Ruhumu mengene içine hap-seden bu karmaşanın yüzümden okunmaması için har-cadığım çaba iše yarıyor gibiydi. Çünkü Erica aşk dolu bir zevkle inliyor, gözleri kapalı anın hazzına kendisini teslim ediyordu. Ben ise gözlerimden kanlı yaşların ak-maması için büyük bir savaş veriyordum.

Mutlulukla sevişmenin verdiği haz ne kadar büyük ise acı içinde sevişmenin yarattığı yıkım da o kadar b-ykt. Ruhum bir harabeye dönüşürken tek tesellim, Erica'nın mutlu olduğunu kanıtlayan iniltileriydi. O yo-rulana kadar, ruhum tekrar tekrar kırılana, parçalanana kadar sevişmeye devam ettim.

Kollarımda uyuya kaldığında sabah olmak üzereydi. Sadece bir gün, dedim kendi kendime, sadece bir gün daha! Sonra her şey bitecek.

Kararım ruhumda da, zihnimde de kabul görmüştü artık. Erica ile sadece bir gün daha geçirecek ve onu tüm bu mutlu anılarla bırakarak Kâhin'e gidecektim. Erica'nın ne olduğunu artık bana dokunarak öğrenebilirdi. Çünkü eşler birleştğinde zleri de birleştirdi. Ben ya da o; artık ayrıydık, birdik.

Sam bana bu konuda açık verdiğinin farkına varma-mıştı ama ufacık bir araştırma sonucunda gerçeği öğren-miştim. Kâhin'e gidecek ve sorumun cevabını aldıktan sonra ona gözlerimi verecektim. Her iki durumda da Erica'ya bir faydam yoktu. Yaratıcıysa sonsuza kadar ölümsüz ve güvende olacaktı. Eğer değilse de benim gibi güçlerini kaybetmiş, onu koruyamayacak biriyle zaman kaybetmeyecekti. Ben gittikten sonra Erica'da oluşacak yıkımı ise düşünmemeye çalışıyor ve zamanın her şeyin ilacı olduğu yalanına sarılıyordum.

Pıyon

Sabah olduğunda Erica neşeyle uyanmış, gece olan tüm olumsuzlukları unutmış gibiydi. Ben ise verdiğim karar sonrasında hissizleşmiştim. Bunun yüzüme yansımaması için çabalıyordum.

Erica önündeki tüm yiyecekleri büyük bir iştahla yerken benim de yemem için ısrar ediyordu. Benden istediği her şeyi yapacaktım. Geçen her dakika, benim için sona atılan birer adımdı. Her bir adımı Erica'yı mutlu ederek atacaktım.

"Bu kadar yeter! Artık gitmeliyiz."

"Daha kahvaltımı bitirmedim! Hem nereye gideceğiz ki? Ben tüm gün burada seninle kalmak istiyorum," derken, bir anda örtmeyi bir türlü beceremediği vücuduyla kucağıma yerleşti. Saçları dalga dalga beline kadar iniyordu. Çıplak omuzlarına aldığı siyah, ipek bir şal gibiydi. Bana sarıldı ve kulağıma eğildi,

"Benim planım tüm gün seninle bu yatakta kalmaktı," dedi, sesindeki şehveti saklamaya gerek duymadan.

İrademle oynadığı bu oyundan galip çıkamayacaktı. Yüzümü ona çevirdim, gözlerinin içine baktım.

İçtenliğime ve kararlılığıma inanması için, "Telafi edeceğime söz veriyorum ama şimdi lütfen ben fikrimi değiştirmeden giyin ve hemen çıkalım," dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz!"

“Bu çok acımasızca, küçük bir ipucu versen.”

Erica’nın her geçen saniye yükselen cazibesi beni daha fazla etkisi altına almadan onu kucağımdan indirdim ve giyinmeye başladım.

İtiraz etmeden dediğimi yaptı ve benden daha kısa bir sürede hazır olarak karşıma geçti.

“Ben hazırım. Ama hâlâ nereye gittiğimizi bilmediğim için uygun giyinmemiş olabilirim.”

“Hayır sevgilim, tam da olması gerektiği gibisin,” dediğimde asla yalan söylemiyordum.

Üzerindeki en basit kıyafetle bile inanılmaz gözüküyordu.

Sürprizin bozulmaması için göz göze gelmemeye çalışıyordum. Özenle hazırlandım. Erica bana unutulmaz bir gece hediye etmişti. Ben de bugün hep hayalini kurduğu şeyi ona verecektim; bir helikopter ve profesyonel bir fotoğraf makinesi.

Bana hiç bahsetmemişti ama Veronica’ya anlatırken kulak misafiri olmuştum. Aldığım bu tüyodan sonra Erica’nın bavulunu karıştırmış ve amatör bir makineyle çekilmiş ama son derece profesyonel bir yığın fotoğraf bulmuştum. Genellikle hepsi şehir temalı değişken fotoğraflardı. Birinin arkasında yazılı olan tarih ve not çıkış yolum olmuştu. Notta, “New Orleans... Bir gün gökyüzünden bakacağım sana...Kâhin” yazıyordu ve bu benim için kaçırılmaz bir fırsat olmuştu.

Bizi bekleyen araca binip alana gidene kadar tek kelime etmemiştim. Onu mutlu edeceğimi bilmek bile heyecanlanmama sebep oluyordu. Erica’nın heyecanı ise artan merakıyla büyümüş ve yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmişti. Alana vardığımızda arabadan indi ve anlamaz gözlerle etrafa bakmaya başladı. O kadar şaşkıncı ki, yanımıza gelen pilotu bile fark etmemişti.

“Bay Adonis, değil mi? Ben pilotunuz Jason... Eğer h zırsanız, kalkış   in araca geçebiliriz.”

“Bana beş dakika verin lütfen.”

Yanımızdan ayrılan pilot helikoptere binip son hazırlıklarını yaparken, ben de bagajda duran paketi Erica’ya uzattım. Bir süre şaşkınca pakete baktıktan sonra dayanamadı ve büyük bir hırsla açmaya başladı. Gördüğünün onu mutlu ettiği o kadar çok belli oluyordu ki, g l msememi engelleyemedim.

“Tanrım, Kevin, nereden bildin? İnanamıyorum... Çok teşekkür ederim sevgilim... Çok teşekkür ederim.”

Yaşadığı sevinç etrafımızdakilere aldırmadan kucağıma atlamasına ve yüzümü öpücüklere boğmasına sebep olurken, mutluluğunun yarattığı mistik etkiyle adeta sarhoş olmuştum.

Vakit kaybetmeden helikoptere bindik ve kalkış   in hazırlandık. Havalandığımızda anlık da olsa gerilmiş ama manzaranın güzelliği korkusunu yok etmişti.

Elindeki makineyi hazırlarken pilotun sorusuyla gülümseyerek bana baktı.

“ zellikle gitmemi istediğiniz bir bölge var mı Bayan Adonis?”

Erica sadece bir saniyelik bir duraksamadan sonra, “Palmer Park lütfen. Yaklaştığımızda biraz al almanızı istesem bu mümkün mü?” diye sordu.

“Elbette, söylemeniz yeterli.”

Neden özellikle orasını istediğini anlamak zor değildi. Hayallerinin gerçekleştiği büyük çınarın olduğu bir fotoğraf çekmek istiyordu. Romantik bir tercih yapmış ve ilk çekeceği fotoğrafın karesinin o olmasını istemişti anlaşılan. Ama yanıldığımı çok çabuk anladım. Hızla bana doğru dönmüş ve resmimi çekmişti. Makinenin ekranındaki yansımaya baktığında koca bir kahkaha attı.

“Senin mükemmelliğini düzgün resmedecek bir makine olduğunu sanmıyorum ama denemeye değerdi.” dedi tüm içtenliğiyle.

Ben ise büyük bir hata yaptığımı tüm şiddetiyle o anda fark ediyordum. Erica’nın yüreğine ektiğim umut tohumlarından sonra sonsuza kadar beni hatırlatacak bir şey vermiştim. Bir fotoğraf... Ona deli gibi âşık, her bir hücresinden ona duyduğu aşkın okunduğu bir fotoğraf... Ne yazık ki aşkımun somut bir kanıtı daima Erica’nın yanında olacaktı. Beni unutmaması mümkün olmayacaktı belki ama sürekli hatırlatacak bir fotoğraf her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

“Yaklaştık Bayan Adonis... Palmer Park’ın hemen yakınındayız.”

“Lütfen batıya doğru gidelim, büyük bir çınar ağacı göreceksiniz. Oraya yaklaştığımızda alçalabildiğiniz kadar alçalalım lütfen.”

“Elbette bayan.”

Dakikalarca,hipnotize olmuşçasına fotoğraf çekti. Öyle pozitif bir enerjisi vardı ve bunu çevresindekilere o kadar rahat geçiriyordu ki pilot bile elinden geldiğince istediği her konumdan çekim yapmasına yardımcı oluyordu. Bu yaşadığı anı bozmamak için sessiz duruyor ve onun bu en mutlu hallerini doyasıya izleyerek aklıma kazımaya çalışıyordum.

Alana geri döndüğümüzde öğle saatlerini çoktan geride bırakmıştık. Erica sayısız kez teşekkür ettiği pilotun yanından ayrıldıktan sonra bütün enerjisini bana teşekkür etmek için harcamıştı.

Otele geri döndüğümüzde sabahki telafi sözümü bana hatırlatırken her geçen saat utangaçlığını biraz daha üzerinden atıyordu.

Odaya girdiğimiz anda ikimizi de saran arzu, şehvet;

adı her ne ise o çoktan hâkimiyeti ele geçirmişti.

İlk dokunuşun masumiyetini yaşamıştım, bu seferki benim için son dokunuşun hırsıydı. Sertliğimin farkındaydım. Kavga eder gibi değil ama savaşır gibi sevişiyordum. Erica'nın şehvetle kıvranaşı ve öpemediğim dudaklarından dökülen iniltileri bu savaşın tek taraflı olduğunun kanıtıydı. O an savaşın yerini, ona bir daha dokunamayacak olmanın ateşi sardı. İçinin sıcaklığını hissedemeyecek olmanın çaresizliği ve ruhuma dokunuşunun beni götürdüğü cenneti bir daha göremeyecek olmanın hayal kırıklığıyla doldum.

Ne yazık ki en çok yıkan da dudaklarını hiçbir zaman hissedemeyecek olmak ve nefeslerimiz birbirine karışırken vücutlarımızın birleşmesinin mümkün olmayacağını bilmektir. Direncimin kırıldığını hissederken dudaklarına susamışlığımın ne kadar garip olduğunu düşündüm. Tadını bilmiyordum. Tatmadığınız bir şeye özlem duymak gariptir. Bu yakıcı ama bir o kadar güzel sevişme dudaklarımız birleşmeden daha devam edebilir miydi ki?

Sorumun cevabı kocaman bir hayır'dı. Beni saran tüm bu düşüncelerin arasında, Erica'nın daha fazla tensel temas heyecanı ile yaptığı hamle büyüünün bozulmasına sebep oldu. Erica'nın arzusuyla yapmış olduğu bu hamleyi durdurmak ve ona karşılık verememek içimi acıtıyordu. Ama en çok acıtan ise Erica'nın verdiği tepkiydi. Kararlı bir bakışla kollarımdan kurtuldu ve daha önce hiç bakmadığı şekilde yüzüme baktı.

"Bu anı mahvettiğine inanamıyorum!"

"Erica, lütfen..."

"Yeter artık! Sen ve senin lanetin... Ben bütün bu saçmalıktan sıkıldım. Benimle sevişiyorsun ama öpemiyorsun. Üstelik bana zarar vereceğinden kesin emin bile de-

ğiliz. Bu ne kadar aşağılayıcı biliyor musun? Kendimi bir fahi..."

İçimde yükselen kızgınlığın hiddetiyle cümlesini tamamlamasına izin vermeyerek araya girdim.

"Sus! Tek bir kelime dahi duymak istemiyorum. Ne dediğinin farkında bile değilsin. Eğer farkında olsaydın benim en çok kimleri öptüğümü hatırlardın."

Kızgınlığım o kadar yoğundu ki, istediğini yapıp dudaklarına kapanmak, sonrasında da olabilecek görmek istiyordu bir yanımdı. Bencil bir âşık olsaydım bu kadar zaman beklemezdim bile. Güzelliğinin önemli olmadığını bana defalarca söylemişti. Nasıl olsa kısa bir süre sonra yok olacaktım ve onun güzelliğinden bir parça çalmak pek de korkunç sayılmayacaktı. Ama ben sıradan bir âşık değildim. Erica'yı kendimden vazgeçecek kadar çok seviyordum ve ondan eksilecek tek bir parça bile benim için büyük bir kayıptı. Yok olacağımı bilsem bile buna izin vermeyecektim.

"Bu çok acıtıyor, anlamıyor musun? Seni o... onlarla öpüşürken görmek ve bunu bir kere bile yaşamayacak olmak çok canımı yakıyor. Güzellik dediğin şey benim için o kadar önemsiz ki."

"Senin için önemi olmayabilir ama benim için önemli. Anlamıyorsun ve anlamayacaksın da..."

"Asıl anlamayan sensin! Bu güzellik o kadar geçici ki... Sen dokunmadıktan sonra, seni hissetmedikten sonra ne anlamı var? Varlığımın bile sebebi sensin, güzelliğimden vazgeçmemi neden bu kadar garip karşılıyorsun?"

Bunları söylerken yavaş yavaş yanıma gelmiş, yüzümü avuçları arasına almış ve istediğini yapmam için müthiş bir arzuyla gözlerime kenetlenmişti. Yarattığı büyü yüzünden dudaklarının yaklaştığını anlayamamıştım bile. Ama saniyenin binde biri kadar bir süre durak-

saması beni kendime getirmişti. Elimi dudaklarının üzerine kapattım.

“Lütfen Erica... Lütfen bana daha fazla acı çekirtmeden dur!”

İçimdeki tüm acıyı ilk kez bu kadar net dile getirmiştim.

Bana sarıldı ve sıcacık bir sesle, “Tamam sevgilim. Ben sadece... Üzgünüm. Neden bu kadar acı çekiyorsun? Seninim, buradayım. Acı çektiğini görmek beni mahvediyor. Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun?” dedi.

Sanmıyordum ama fark etmemesini umuyordum. Ne yazık ki görüyor ve hissediyordu. Gerçekleri saklamak için o kadar çaba harcıyordum ki, normal olmak için gücüm kalmıyordu.

“Ben çok yorgunum... Tek istediğim sıcaklığını hissetmek.” dedim çaresizlikle.

Tüm şefkatiyle beni kollarının arasına aldı ve imkânsız başardı. Onca yoğunluğun arasında bile onun kollarında ayrı bir huzur vardı ve uykuya dalmam için yeterliydi.

Erica’nın huzursuzca kıpırdanışı uyanmama sebep oldu. Saate baktığımda daha bir saat bile olmadığını gördüm. Rüya görüyor gibiydi. Korktuğu o kadar belliydi ki, sadece yüz ifadesinden bile bunu anlayabiliyordum. Uyandırmakla uyandırmamak arasında kararsız kalmıştım ki çığlığı tüm odayı sardı.

“Hayır! Sam!”

Dehşet içindeydi. Hızla yataktan fırlamıştı. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi ama toparlanması sadece birkaç saniye aldı. Ben ise olduğum yere çakılmışım adeta.

“Sam! Sam’in başı dertte...”

Algılarım tamamen kapanmıştı. Duyduklarıma anlam veremiyordum; Sam’in tehlike içinde olması nasıl mümkün olabilirdi ki? O çok güçlüydü, yanlış yapmaz-

dı. Disiplinliydi. Ve üstelik herhangi bir ölümlünün ona zarar vermesi mümkün değildi.

“Kevin, kendine gel!”

Erica kollarımdan tutarak beni sarsarken kapanan algılarım büyük bir hızla açıldı.

“Ne gördün, anlat! Hiçbir ayrıntıyı atlama!”

“Ben, Sam’i gördüm... Kalabalık bir yerde... Sanırım bir mahkeme salonu ya da ona benzer bir şey. Biri var, arkasından sarılarak onu zapt etmiş durumda. Tam olarak yüzünü göremiyorum. Ama bir elinde bıçak ya da neşter gibi bir şey var ve Sam’in...”

Duraksadı, sanki söylemeye korkuyor gibiydi.

“Neee?..”

“Sam’in gözünün kenarında tutuyor, kenarından kan damlıyor ve...”

Bu olamazdı, basit bir ölümlü olsaydı hedefi gözleri olmazdı. *Ariel*’lerden biriydi ve amacı Sam’i yok etmektir.

Hızla otelden ayrıldık. Her geçen saniye Sam’i biraz daha ölüme yakınlıyordu ve bunun olmasına izin veremezdim.

“Nelly’yi ara... Hale Boggs Federal binasına gelmesini ve Sam’in tehlikede olduğunu söyle.”

Tamam, diyerek hemen telefonunu eline aldı. Arabaya bindiğimizde Erica Nelly ile konuşmuş ve onu Hale Boggs’a yönlendirmişti. Korkusunu üzerinden yavaş yavaş atarken artık bir muhafız gibi düşünmeye başladığını görebiliyordum. Tam olması gerektiği gibi. Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı.

“Kevin, izin ver Nelly ile birlikte...”

Sesi tereddütlüydü. Ne söylediğinin farkında değildim. İçgüdüsel olarak savunma ve saldırı planı yapıyordum.

“Ben hallederim, sadece Nelly’nin şekil değiştirmesine ihtiyacım var. O gün yaptığın gibi zamanı durdura-

bilirsen, insanların yaşanacaklara tanık olmasını engelleyebiliriz. Sonrasında ona yaklaşıp dokunmam yetecek. İstediyimi yapmasını sağladığımda...”

Bir anda sustum. Devamını getirmenin bir anlamı yoktu. Güçlerimi kaybettiğimi, bir ölümlüden farksız olduğumu hatırladığım o anda söyleyecek tek bir sözüm bile yoktu. Ne şahtım ne de bir vezir. Basit bir piyonun oyun tahtasına vuran gölgesiydim sadece. Sam’i kurtarmam bir yana, oraya gitmem bile gereksizdi. Direksiyona inen yumruğun etkisiyle öten korna Erica’yı zıplattı.

“Şimdi bunu düşünme, bana ne yapmamız gerektiğini söyle. Tamam mı? Kesinlikle tehlikeli bir şeyler yapmanı istemiyorum. Buna izin veremem. Beni anladın mı? Şimdi kendini topla ve ne yapmamız gerektiğini düşün.”

Hiçbir şey yapmadan, öylece duracak değildim.

Binanın önüne vardığımızda Nelly bizi bekliyordu. Endişeli ama kontrollüydü.

“Plan ne?”

“O bir *Ariel*. Sam’in ne olduğunu biliyor. Elinde bir neşter var ve gözlerini hedef almış. Oraya vardığımızda benim şeklimi almanı istiyorum. Bu onu korkutacaktır. Erica daha önce yaptığı gibi zamanı durduracak ve onun gücünü yok edecek. Dikkatinin dağılması yeter. Sam üzerindeki baskının azalmasıyla onun elinden kurtulacaktır.”

“Tamam, ben hazırım.”

“Sen burada kalmalısın, seni kimse fark etmemeli.”

“Saklanırım.”

“Dikkatli ol!”

“Sen de...”

Mahkeme salonuna giderken her şey olağandışı bir şekilde normal gözüküyordu. Var olan karmaşadan kimse haberi yokmuş gibiydi. Bu durum tek bir şeyi işaret ediyordu; birden fazla *Ariel* vardı ve bu hepimizi tehlike-

nin kucağına fırlatıyordu. Salona girdiğimizde Erica'ya zamanı durdurmasını söyledim. Tahminimden daha hızlı bir şekilde zamana hükmetmiş ve savunma pozisyonu almıştı. Şimdilik her şey planladığımız gibiydi ama içimden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu.

Sana Bir Adım

İçimi saran huzursuzluğun adını bir türlü koyamıyordum. Yanlış olan bir şeyler vardı. Nelly yapması gerektiği gibi *Ariel*'in görüş alanına girmiş ve onu şaşırtmayı başarmıştı. Karanlık tarafın en korktuğu muhafız bendim. Çünkü hiçbir muhafız benim kadar güçlü ve yetenekli yaratılmamıştı.

Ariel Nell'yi benim bedenimde görmüş ve bir anlık zayıflıkla yanından yaklaşan Erica'yı fark etmemişti. Erica ona dokunduğunda ise yüzündeki ifade bir anda değişti ve hızla Erica'ya döndü. İsteddiği açığı yakalayan Sam ani bir hareketle elinden kurtulurken birkaç adım öteye doğru gitti ve toparlanmaya çalıştı. *Ariel* transa girmiş gibi gözüküyordu. Kıpırdamadan Erica'ya bakıyordu ve az sonra başına geleceklerden habersizdi. Gücünün yok olmasını bekliyorduk ama düşündüğümüz gibi olmadı.

Ariel ani bir darbeye elindekini Erica'nın gözlerine indirmeye hazırlanırken yerde oluşan şiddetli sarsıntı, neşterin yanağını sıyrmasına neden oldu. Yüzümde hissettiğim acı yaranın bende açıldığını gösteriyordu. Yaşadığım korkuyla dona kalmıştım. Veronica'nın varlığı bu durumdan çabuk sıyrılmama neden oldu. Yarattığı diğer bir sarsıntıyla, Erica'nın uzaklaşmasını sağlamaya çalışıyordu ama Erica yerinden kıpırdamıyordu.

Ne olup bittiğini anlamak benim için zor değildi. Güçlerimi kaybetmiş olabilirdim ama sezgilerim hâlâ kuvvetliydi. Karşımızdaki *Ariel* bir hipnozcuymuştu. Bu sayede Sam'i ve odadaki diğer insanları ele geçirebilmişti. İnsanları hipnotize edebilmesi kolaydı ama hepimize birden hükmedemezdi. Hedefinde Erica vardı ve ona öyle büyük bir iştahla bakıyordu ki, Sam'in yem olduğunu anlamak zor olmamıştı.

Dehşet içinde farkına vardığım bu gerçekle boğuşurken, duman grisi paltosunu savurarak Erica ile arama geçti. Onu göremiyor olmak paniklememe sebep oluyordu. Batmakta olan güneş içeriye kızıl bir renge dönüştürürken birden bütün taşlar yerine oturdu. Gördüğüm o rüya... Aynı kızılık ve aynı karaltı. Diğer ayrıntıları hatırlamak için hafızamı zorladım.

Rüyamda elimde sudan kılıç, camdan da kalkan vardı. Bunun anlamını bulmalıydım. Rüyamda Erica'ya zarar verdiğimi hatırladığımda çaresizlikle etrafıma bakındım. Bir şeyler yapmalıydım. Bir silaha ihtiyacım vardı. Tıpkı rüyamdaki gibi. Sudan kılıç... Su... Nelly... Evet, kesinlikle bu olmalıydı. Nelly bir *Nerissa*'ydı. O her türlü suya hükmedebiliyordu. Ama bunu ona anlatabilmek için telepatisi kuramıyordum. Ona doğru döndüm ve dikkatini çekmeye çalıştım.

Bana doğru baktığı anda dudaklarımı kıpırdatarak, "Nelly, zihnime odaklan," dedim ve zihnimdeki kapıyı ardına kadar açtım.

"Bunu rüyamda gördüm Nelly. Onu ancak suyla engelleyebilirsin... Bir kılıç gibi kullan... Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Nelly anladığını ifade eden bir tavırla başını eğdi ve hedefine yöneldi. Hâlâ Erica'yı göremiyordum. Veronica gerektiğinde müdahale etmek için tetikteydi. Sam ise savunma pozisyonu alarak yerde yaralı yatan birini ko-

rumaya çalışıyordu. Nelly ani bir hareketli elinde oluş-
turduğu kılıcı *Ariel*'in başının arkasından büyük bir hızla
soktuğunda birden büyük bir çığlık yükseldi. Kalbimin
delicesine attığını duyabiliyordum. Karaltının yerini gri
bir duman alırken, Erica'yı görebilmek için uğraştım ama
bir şey görüşümü engelliyordu. Vücudumdan akan bir
ılıkılık vardı, ne olduğunu bilmiyordum. Ayaklarımın di-
binde kırmızı bir leke oluşmaya başlamıştı. Gittikçe bü-
yüyor ve neredeyse aynı rüyamdaki gibi küçük bir biri-
kintiye dönüşüyordu. Bu kadar çok ağlamış olamazdım.
Kimsenin yaralandığını da sanmıyordum.

Erica'nın yanıma geldiğini fark etmemiş ama kan bi-
rikintisinin içindeki yansımaları görmüştüm. Ebedi yan-
sımamı...

Sanki yer ayaklarımın altından kaymıştı. Veronica'ya
döndüm, artık deprem yaratmasına gerek yoktu. Bana
bakan korku dolu bakışlarını gördüğümde bunu onun
yapmadığını anladım. Vücudumu saran hissizlikle, bir
anda tüm uzuvlarım etkisini kaybetti ve yere yığıldım.
Hemen yanı başımda bir boğuşma vardı ve bu her neyse
çok ama çok şiddetliydi. Bilincim yavaş yavaş kapanır-
ken son hissettiğim, karnımda birleştirdiğim ellerimin
üzerindeki sıcaklığı.

Ne kadar süre karanlıkta öylece asılı kaldım bilmiyo-
rum ama derinden duyduğum sesler hızla beni yukan
çekiyordu. Erica'yı duyabiliyordum, yanımdaydı ve ağ-
lıyordu.

"Yapamıyorum," diyordu sürekli.

Neyi yapamıyordu ki? Gözlerimi araladım. Kalkmaya
çalıştım ama başaramadım. Her şey buzlu bir camın ar-
dındaymışım gibi görünüyordu.

"Acele et Erica! Onu kaybedeceğiz!"

"Yapamıyorum Nelly! Gücüm tükenmek üzere. Za-

mana da hükmedemeyeceğim artık.”

“Dayan, onu dışarı taşıyacağım. Sen de zamandaki kalkanını kaldır ve hemen aşağıya gel! Veronica sana yardım edecek. Kendini topla Erica, hemen! Kevin’ı sonsuza kadar kaybetmek istemiyorsan kendini topla!”

Sam’in söyledikleri doğru olabilir miydi? Ölüyor muydum? Peki ama neden bu kadar huzurlu hissediyordum? Ölmek güzeldi sanırım. Artık planladığım o zor kısmı yaşamama gerek kalmayacaktı. Ölecektim... Belki de birkaç dakika sonra yok olacaktım. Erica’ya onu sevdiğimi söylemeliydim son kez. Dudaklarımı zorlukla araladım.

“Erica...” dedim nefesimin yettiği kadar.

“Dayan Kevin! Lütfen dayan... Birazdan burada olacak... Seni iyileştirecek... Dayan...”

Bu Nelly’nin sesiydi. Yanıldığını söylemek istedim. Erica artık beni iyileştiremezdi. Bu basit bir yara değildi... Bunu hissedebiliyordum. Bunu o bile yapamazdı. Benim için artık çok geçti.

“Onu sevdiğimi... söyle...”

“Kapa çeneni Kevin! Ölmeyeceksin, seni iyileştirecek... Onu ne çok sevdiğini kendin söylersin.”

Kendimi, tüm benliğimi adeta bir ipek gibi saran huzura bırakırken, içimde var olan özün bedenimden ayrıldığını hissedebiliyordum. Bu tarifi zor bir histi. Varmak istediğim bir yere ulaşmanın o garip hazzı vardı. Ölümsüzlüğün ne kadar büyük bir ceza olduğunu anlarken, ölmenin ve sonsuzluğa karışmanın rahatlığına tanıklık ettim. Buna hazırdım. Ama aniden içimde hissettiğim derin acı, beyazlaşan imgemi ve kendimi teslim etmeye hazırlandığım huzuru hiddetle geriye döndürdü. Gözlerim hızla açılırken acı içinde bağırmmamak için kendimi zor tutuyordum.

Veronica ve Nelly başımda duruyordu. Sam ise kor-

ku dolu bakışlarla karşımdaydı. Tekrar bir acı ve yanma. İçimde bir ateş vardı ve beni küle çeviriyordu. Birden onu gördüm. Erica... Meleğim... Hâlâ benim için çabalıyordu. Bense ölmeye o kadar hazırdım ki...

İçimde hissettiğim alev vücudumu ele geçirirken beni yavaş yavaş kendime getirmeye başlamıştı. Erica bana her ne yapıyorsa işe yarıyordu. Alevin şiddeti azalmaya başlamıştı. Erica'nın ellerini sırtımda hissedebiliyordum artık. Tüm duyularım teker teker yerine geldiğinde ateş sönmek üzereydi. Konuşacak gücü kendimde bulduğum anda ona durmasını söyledim. Kapalı olan gözlerimi derin bir nefes aldıktan sonra açtım ve hafifçe doğruldum. Ona baktığımda her yanının kan içinde olduğunu görmek, ona ait olmadığını bile bile dehşete düşmeme sebep olmuştu. Ona sarıldım.

"Geçti... Sakin ol Erica... Bitti artık."

"Ölmedin. Seni iyileştirdim. Ölme..." dedi ve kollarına yığıldı.

Tüm gücünü kullanmıştı. Eğitimsiz bir muhafız için üstün bir güç sergilemişti ama bu bedenindeki tüm enerjinin yok olmasına sebep olmuştu. Olması gerekenden daha az besleniyordu. Karşı tarafta yaratacağı etkiyi hafifleteceğini sanıyordu ve ne yazık ki bu durum onun gücünün normalden daha çabuk tükenmesine sebep oluyordu.

Nelly hemen müdahale ederek onu kaldırdı ve Sam ile birlikte arabaya taşıdı.

"Onu hastaneye götürüyorum... Bayıldığını söylerim, fırsatını bulduğumda da beslenmesini sağlarım. Siz eve gidin. Temizlenmelisin Kevin, seni böyle görmemeli."

"Ona dikkat et."

"Merak etme."

Eve dönerken hâlâ yaşananların şokundaydık. Sebep

ve sonuç ilişkisini bir türlü yerine oturtamıyordum. Neler olduğunu hatırlayamıyordum. Sanki hafızamda büyük bir çatlak oluşmuş ve son olanlar o çatlaktan süzülüp yok olmuştu.

“Neler olduğunu biri anlatabilir mi?”

“Kendini gizlemiş bir *Ariel* sana saldırdı. Zamanında farkına varamadım ve aldığın darbe neredeyse seni öldürüyordu.”

Sam’in sesindeki pişmanlık kafamın daha da karışmasına neden oldu.

“En son hatırladığım, Nelly’ye suyu kullanmasını söyledim. Ondan sonrasını hatırlamıyorum.”

“Nelly onun icabına baktı. Ama diğer ikisini fark edemedik.”

“Diğer ikisi? Kim? Bana saldıran dışında başka kim vardı?

“Erica’ya saldıran.”

“Erica’ya saldıran mı? Ona ne yaptı? Dokundu mu?”

Çılgına dönmüş gibiydim.

“Sakin ol! Onu gördün, o iyi. Sadece beslenmesi lazım. Diğeri ona zarar veremedi.”

Bu açıklama beni rahatlatmamıştı, çünkü sesinde beni rahatsız eden bir şeyler vardı.

“Sam, doğru mu söylüyorsun? O iyi mi, ona bir şey yapmadıklarına emin misin?”

“Eminim Kevin, sakın ol. Onlar denediler ama başaramadılar, Erica iyi. Daha önce de dediğim gibi seni iyileştirmek ve zamana hükmetmek için gücünü sonuna kadar kullandı. Vakit kaybetmeden beslenmesi lazımdı.”

“Sam, doğru söylüyor Kevin. Hem ona bir şey olmasına izin vermezdik, biliyorsun.”

“Ona ne yapmak istediler?”

İkisi de sessizdi. Ve bu birkaç saniyelik sessizlik bana

sonsuzluk gibi geliyordu. Sabrımı her zamanki gibi yitirmek üzereydim.

“Son kez soruyorum Sam, ona ne yapmak istediler?”

“Kevin bunun bir önemi yok... Sonuçta o iyi öyle değil mi? Önemli olan...”

“Yeter! Benim için önemli olan ona ne yapmak istedikleri. Şimdi bana hemen cevap ver!” Sam beni yüzyıllardır tanıyordu ve sinirli halimle kapışmak istemeyecek kadar akıllıydı.

“Körlük büyüsü... Onu kör etmek istediler.”

“Ne?”

“Beni duydun.”

Evet, ne dediğini duymuştum ama buna inanmayı reddediyordum. Bu ölümden bile beterdı. Bir muhafızın kör olması hiçbir şey göremeyeceği anlamına gelmezdi. Bunun anlamı şuydu; kör olan kişi ne beynine ne de güçlerine hükmedebilirdi. Yani bir robottan farksız olurdu. Onu kör edenin kölesi olur ve o ne isterse onu yapardı. Bu durumu ortadan kaldıracak hiçbir güç yoktu. Sonsuza kadar o şekilde kalırdı. Erica’yı o şekilde görmek... Bu her şeyden daha kötü ve dayanılmaz olurdu. Onun yaratıcı olmasını bile tercih ederdim. Bu çok fazlaydı. Bana olanların hiçbiri umurumda değildi.

O anda verdiğim karardan pişmanlık duyacaktım ama bunu yapmak zorundaydım. Kapıyı açtım, arabadan indim ve Sam’i indirip sürücü koltuğuna geçtim. Sam ne yaptığımı anlamadığı için itiraz etmedi. Ani bir manevrayla döndüm ve Veterans Bulvarı’na doğru gitmeye başladım. Sam bu ani dönüş sonrası zihnimi yokladığında nereye gittiğimi hemen anladı.

“Kevin, hayır oraya gitmeyeceksin! Onu görmene izin veremem!”

“Kararımı sorgulamayacaksın Sam!”

"Hayır Kevin, bunu yapma! Bak, ben Konsey'e bir çağrı da daha bulunurum... Saldırıya uğradığımızı öğrendince olağanüstü bir toplantı düzenlenebilir. Ben, bunu ayarlayabilirim."

"Konsey falan umurumda değil! Umurumda olan tek şey Erica! Onun daha fazla tehlike içine girmesini istemiyorum."

"Mantıklı düşünmüyorsun Kevin, lütfen beni dinle. *Kâhin* onu isterse ne yapacaksın?"

Veronica *Kâhin*'i duyunca korkusunu ve endişesini bastıramadan küçük bir çığlık attı. Yapmak istediğimi fark etmişti ve bu onu korkutuyordu. Ama kendisini dizginledi ve bana daha önce hiç duymadığım bir otoriteyle durmamı söyledi.

"Hayır!"

"Dur, dedim Kevin... Hemen!"

O,dur, dedikçe ben daha çok gaza basıyordum. Ama aniden önüme düşen yıldırımla frene asıldım.

"Buna sabaha kadar devam edebilirim. Neler yapacağımı tahmin bile edemezsin. Şimdi ya eve doğru sürmeye başla ya da hemen arabadan in."

Kararlılığı az da olsa sakinleşmemi sağlamıştı. Dediğini yaptım ve diğerleriyle birlikte arabadan indim. Veronica elindeki telefonu kurcaladı ve hızlı hızlı bir-iki şey söyleyip kapadı. Arapça konuştuğunu fark etmiş ama ne söylediğini anlayamamıştım. Görüşme bittiğinde bana döndü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Kevin, bunu sana son kez söylüyorum. Gerekirse seni eve hapsederim, yapacağımı biliyorsun. Şimdi, eve gidiyoruz. Diğerlerinin dönmesini bekleyeceğiz. Bir misafirimiz var. Tahminen yarın bu saatlerde gelmiş olur."

"Misafir mi?" dedi Sam.

En az benim kadar şaşkındı.

“Aya... Onu aradım. Yarın burada olacak. Sen de Konsey’e çağrı yap ve durumun aciliyetini daha kesin bir dille açıkla. Artık taraf değil, hedef olduğumuzu belirt. Erica’nın açık bir hedef olduğu belli. Bu durumda onu riske atamayız. Aya’yı çağırmamın sebebi de bu zaten.”

Veronica beni bir kez daha şaşırtmıştı. Çünkü her zaman daha kontrolsüz ve duygusal hareket ederdi. Onun bir lider vasfı olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Bir safkan bile değildi. Belli ki bu zamana kadar onu küçümsemiştim ve şu an kendimden utanıyordum.

Veronica’nın çağırdığı kişi, bizim gibi bir muhafızdı. Adı Arapçada “Mucize” anlamına geliyordu. Ve adı gibi bizler için mucizevi bir yeteneği vardı. Koruma kalkanı oluşturuyor ve tüm tehlikelere karşı bizi koruyabiliyordu. Ama bu gücünü sadece iki tür için kullanabiliyordu; bizim türümüz ve çocuklar.

Ortadoğu’da patlak veren savaşta ölenlerin çoğu çocuktı. Bu yüzden şu an oradaydı. Ama üç günlük bir ateşkes ilan edilmişti. Veronica bundan faydalanarak onu buraya çağırmıştı. İyi bir fikir sayılırdı ama Aya’nın sadece üç gün bizimle kalacak olması, Konsey’i ikna etmemiz için kısıtlı bir süreye sahip olduğumuzu gösteriyordu.

Beynim doğru çalışamayacak kadar doluydu ve daha da kötüsü sırtımdan aldığım yaranın açıldığını hissedebiliyordum. Erica beni iyileştirmek için yoğun çaba harcamıştı ama bunu tam olarak sonlandıramamıştı. Bunu fark ettirmemeye çalışsam da daha ne kadar devam edecektim? Beslenmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu iyileşmemi engelliyordu. Şu anda yapmak istediğim en son şeydi.

Çektiğim acıyı belli etmemeye çalışarak Sam’e, “Beslenmem gerekiyor,” dedim.

“Haklısın. Seninle geliyorum!”

“Hayır, siz eve gidin. Hemen döneceğim.”

“Kevin?”

“Hayır Sam, gerçekten beslenmem lazım. *Kâhin*’e gitmeyeceğim. Veronica’nın yaptığı plan iyi gözüküyor. En azından üç gün daha bekleyebilirim.”

“Sana güveniyorum, lütfen aptalca bir şey yapma”

Aptallık etmeye bile gücüm yoktu. Üstelik Erica’yı görmeden ve iyi olduğuna inanmadan hiçbir şey yapamazdım. Bedenimin gerek duyduğu gücü birazdan öpeceğim kadından alacaktım belki ama ruhumun gerek duyduğu gücü bana verebilecek tek kadın Erica’ydı.

Ankaar

Hayatım boyunca sayısız kez beslenmişim. Ama hiçbir zaman kendimden bu kadar iğrenmeme sebep olmamıştı. Kendimi çaresiz ve zavallı hissetmenin ötesine geçmiştim artık. Üç gün daha sabredecektim. Konsey görüşmeyi kabul etmek zorundaydı. Anlaşma açıkça ihlal edilmişti. Buna kayıtsız kalamazlardı. Bundan yararlanarak Erica'nın yaratıcı olup olmadığını da öğrenebilirdik.

Eve yaklaşırken sırtımdaki ağrı artmaya devam ediyordu. Beslenmek işe yaramamıştı. Eve vardığımda Sam ve Veronica bıraktığım gibiydi; endişeli ve sarsılmış.

"Erica nerede?"

"Daha gelmediler."

"Bu kadar uzun sürmemesi gerekiyordu."

Veronica'nın benden gözlerini kaçırması beni deliye döndürüyordu.

"Sakin ol, birazdan burada olurlar."

"Neden yalan söylediğini hissediyorum?"

"Kevin, kontrolünü kaybetmeye başladın. Birazdan burada olurlar."

"Benden bir şey sakladığınızı hissedebiliyorum."

"Senden bir şey gizlediğimiz yok Kevin. Neden sana söylemeyelim ki?"

"Beni anlamıyorsun Veronica. Anlamayacaksın da... Onu ne kadar sevdiğimi anlayamayacak kadar körsün!"

Kapının açılması ve yüzümde patlayan tokat aynı ana denk geldi. Veronica son gücüyle bana vurmuş ve bize şaşkın gözlerle bakan Erica'nın farkına varmamıştı.

"Sonsuz aşkla ödüllendirilen bir tek sen değilsin! Senin şu birkaç aydır hissettiğin şeyi ben asırlardır hissediyorum. Hangi hakla beni aşkı bilmemekle ve anlamamakla suçlarsın? Bugün o yaratık Sam'i rehin aldığı anda hissettiklerimin kaçını hissettin bu zamana kadar? Ya da Irak'ta olanlarda..."

Devamını getiremedi.

Attığı tokatla da, söyledikleriyle de istediğini elde etmiş ve kendime gelmemi sağlamıştı. Ama daha fazla orada duramazdım. Yalnız kalmalıydım. Erica'nın bana doğru gelmesini önemsemeden dışarı yöneldim.

"Kevin, dur!"

"Yalnız kalmak istiyorum!"

"Ama..."

"Gelme!"

Erica çaresizlik içinde arkamdan bakarken adımlarımı hızlandırdım.

Evden uzaklaştığımda bomboş hissediyordum kendimi. Nereye gittiğimi önemsemeden yürüdüm. Ama vardığım noktayı fark ettiğimde olması gereken yerdeydim. Her zaman kaçtığım, sığındığım yerdeydim. Çınarın altına doğru ilerledim ve mağlubiyet içinde yere çöktüm. Sırtıma saplanan acıyla Veronica'nın söyledikleri zihnimde saklı kalan tüm gerçekleri gün yüzüne çıkardı.

Ben ilk kez fiziksel acı çekiyordum ama bu sadece bedenimle ilgiliydi. Sonsuz ıstırapın tutsağı olduğum günden beri kendime acımış kadere lanet etmekten başka bir şey yapmamıştım. Gözlerim, içimdeki aşkın büyüklüğü ve yanımdaki varlığıyla kamaşmıştı.

Veronica haklıydı, sonsuz aşka sahip tek kişi ben de-

ğildim. Güçlerim olmasa da diğer her şey benimleydi; muhafızlarım, ruh eşim, beni ben yapan gerçek. Ben bir *Ankaar*'dım. Ben muhafızların en güçlüsü ve en yenilmez olanıydım. Benliğimin Erica'yla dolu oluşu bunu unutmama neden olmuştu. Elbette onu suçlamıyordum. Ama özüme dönmeli, içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın yolunu bulmalıydım. Ben bir *Ankaar*'ım, dedim yüksek sesle. Ben buyum... Yenilmez... Karşı konulmaz ve meydan okunulmaz.

Her zamankinden farklı hissediyordum ve içimde oluşan gücün kaynağının yine ona duyduğum aşk olduğunu biliyordum. Beni hem karanlığa hem de aydınlığa sürükleyen aşktı. Bana verilen bu gücü en iyi şekilde kullanacak ve küllerimden doğacaktım.

Eve döndüğümde beni karşılayan Nelly oldu.

"Herkesi buraya çağır!" diye emrettim.

Nelly kısa bir şaşkınlık sonrası hemen itaat etti. Bir dakika içinde hepsi karşımdaydı. Her birinin yüzüne baktım tek tek. İnançlarını kaybettiklerini ve bıkkın olduklarını görebiliyordum. Ama birazdan duyacaklarından sonra ifadeleri değişecekti.

"Herkes beni dikkatle dinlesin. Ben bitirene kadar tek kelime duymak istemiyorum," dedim.

Hepsi tamam anlamında başını eğdi.

"Son olanlar bana kim olduğumu hatırlattı. Bana vaat edilen sonsuz aşka sahip olmak tüm benliğimi ele geçirdi ve birçok yönden zayıf düşmeme neden oldu. Bunun sebebi hazırlıksız yakalanmamdı..."

Erica'nın gözlerindeki ifade hızla hayal kırıklığına dönerken ne düşündüğünü biliyordum. Yaşadığım aşktan pişman olduğumu sanıyordu.

"Ve duyduğum aşkın büyüklüğü de beni dikkatsizleştirdi. Bu başıma gelen en güzel şey elbette ama asıl ko-

numuz bu değil,” dedim, Erica’ya bakarak kafasındaki kuşkların silinmesi için.

“Ben bir *Ankaar*’ım... Sonsuz yaşamın ve her şeyin hükümdarıyım. Bu benim özüm ve sonsuz ıstırabın tutsağı olmam bunu değiştirebilecek güçte değil. Bu zamana kadar öyle olduğunu sanmış olsam da şu andan itibaren özümün gereğini yerine getirmeye kararlıyım. Güçlerim olmayabilir ama sezgilerim ve zekâm yerinde. Her şey daha önce nasılsa, öyle devam edecek. Eskiden nasılsak, birer muhafız olarak yapmamız gerekenlere odaklanacağız. Şimdi bugün olanları en baştan gözden geçirelim. Olası bir saldırı planı yapmalıyız.”

Diğerleri beni anlamıştı ama Erica’nın çok yanlış anladığını görebiliyordum. Ayağa kalktı ve karşıma geldi.

“Ben her şeyi mahvettim. Üzgünüm. Ben olmasaydım ne bir tutsak olurdun ne de özünden uzaklaştırdın.”

“Yerine geç! Anlamadığın çok belli ve ben şu an sana kendimi o yönden ispatlamak zorunda değilim. Bunca şeyden sonra bana bunları söylüyor olman zaten büyük bir açıklamaya ihtiyacın olduğunu gösteriyor ama esas bilmen gerekeni bilmiyorsun. Ben sadece bir *Ankaar* değilim, türümün yanına muhafız adı eklenmez. Ben, bu evrendeki tüm muhafızların lideriyim. Bunu daha önce hiç dile getirmemiş olabiliriz. Çünkü hiçbirimiz bunu bir ayrımcılık olarak ele almayız. Sam benden daha uzun zamandır hayatta olmasına rağmen bana itaat etmesi gerektiğini biliyor. Bu sadakatini hiçbir zaman kötüye kullanmadığım gibi, bunu bir gövde gösterisine asla çevirmedim. Ama bu yaratılan tüm muhafızların bana itaat etmesi gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Şimdi tekrar söylüyorum; yerine geç ve beni bir muhafız olarak dinlemeye devam et. Ruh eşim hatta karım olabilirsin ama aynı zamanda bir muhafızsın, bunu unutma!”

Duyduklarının şokunu üzerinden atamadan yerine oturdu.

“Bugün olanları ve bundan sonra olması gerekenleri gözden geçirelim. Sam, bugün seni rehin alan *Ariel* bir hipnozcuymuş, bunu biliyoruz. Erica’nın gelmesiyle hedefin o olduğunu da öğrenmiş olduk. Erica’nın daha önceki gibi onun gücünü neden yok edemediği hakkında bir fikrin var mı?”

Sam rahatlamış bir şekilde bana baktı. Bu konuşmadan memnun olduğu belli oluyordu.

“Aslında bir tahminim var: Erica’nın hipnoz yüzünden kısa süreli kör olduğunu düşünüyorum, yani etkisizleştiğini.”

“Olumsuz. Etkisizleştirilseydi, zamana da hükmedemezdi. Hedef Erica ise neden seni rehin almış olabilir?”

“Bence Erica’nın geçmişini biliyorlar. Olanları görebildiğini. Beni yem olarak kullandılar.”

“Evet bu mantıklı. Bana saldırıyı görmedim, o hangi türdü?”

“Onun türü hakkında bir fikrim yok ama senin güçlerinin olmadığını bilen biriydi ki, sana fiziksel olarak saldırdı. Bir okuyucu olabilir. Senin tutsak olduğunu görmüştür.”

“Erica, dikkatini çeken herhangi bir ayrıntı var mı?”

“Hayır, yok!” dedi ciddiyetle.

“Elimizde pek bir şey yok anlaşılan ama bu açık bir saldırıydı. Bundan sonra çok dikkatli hareket etmeliyiz. Nelly, okula gitmek yok. Veronica; Aya’yı Sam ile birlikte buraya getirdiğinizde ona ayrıntıları anlatmanızı istemiyorum, özellikle tutsaklığımı ve Erica’nın yaratıcı olma ihtimalini.”

“Tamam.”

“Konsey’e çağrı yaptın mı Sam?”

“Evet, yakın zamanda cevap gelir.”

“Çağrı gerçekleştiğinde Erica’nın durumu ne olursa olsun açığa kavuşmalı. Eğer bir yaratıcıysa seremoni ve...”

Devamını getirmeden önce duraksadım. Bunu söylemek için doğru zaman değildi.

“Yapılması gerekenleri gözden geçirmeliyiz.”

“Peki ya, Kâhin,” dedi Veronica.

“Kâhin meselesi kapandı,” dedim kararlı bir şekilde.

“Kâhin de kim?”

“Kâhin güçlü ve üst kademe bir *Ariel*. Dokunduğu kim olursa olsun ne olduğunu bir kerede söyleyebilir.”

“Benim yaratıcı olup olmadığımı mı öğrenecektin?”

“Evet.”

“Neden Konsey’i bekliyoruz, hemen gidip öğrenelim.”

“O kadar basit değil. Vereceği hizmet karşılığında bir bedel isteyecektir. Bu bizim için kötü sonuçlanacak bir durum.”

“Ona gitmeye karar verdiğinde ne bedel sunacaktın?”

“Kendimi...”

Duygularımı bir süreliğine rafa kaldırmıştım.

“Ne kadar basit söylüyorsun! Kendini sunacakmış. Bunun ne önemi var o zaman... Öyle ya da böyle sensiz kalacaksam ne anlamı var?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve konumuz bu değil!”

“Hayır, neden bahsettiğimi biliyorum! Ve bana açıklamak zorundasın. Bana muhafızın olarak emir verebiliyorsan açıklama da yapmak zorundasın!”

“Bunun bir önemi yok artık, Kâhin meselesi kapandı.”

“Önemi var, çünkü yaratıcı olup olmadığımı hâlâ bilmiyoruz ve ben, kendinden vazgeçmeyi göze aldığın gerçeğin ne olduğunu bilmek istiyorum!”

Ne kadar da inatçıydı.

“Konumuz bu değil.”

“Lanet olsun Kevin, bana hemen cevap ver! Neden?”

“Neden mi istiyorsun? Sana nedeni söyleyeyim; eğer bir yaratıcıysan tam anlamıyla ölümsüz olacaksın ve bunun için bir ayın gerçekleşecek... Atan kalbin yerinden çıkarılacak ve sen ölümsüz olacaksın... Bunu yapabilecek tek bir kişi var, o da benim.”

Sesim o kadar yüksekti ki evin içinde gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. Erica’nın korku dolu yüzü, acısına daha fazla dayanamadığım yaranın açılması ve beni dizlerimin üzerine çökertmesi sonucunda iyice beyazladı.

Acı tüm bedenimi sarsa da benliğimi ele geçiremedi. Hepsi yanıma geldiğinde Erica yaramın durumunu görmek için üzerimdekini tek bir hamleyle çıkardı. Yaranın açıldığını gördüğünde yaşadığı hayal kırıklığı büyüktü. Beni iyileştirememiş olmasından dolayı suçluluk duyuyordu.

“Bu nasıl olur? Seni iyileştirmiştim!”

“Önemli değil, sadece gücün azalmıştı ve tamamlamamıştın.”

“Ne zamandır böyle?”

“Olaydan bir saat sonra yara açılmaya başladı.”

“Tamam, tekrar deneyeceğim. Bu sefer hata yapmayacağım.”

“Bu senin suçun değil Erica, lütfen dur. Gücünü harcamanı istemiyorum. Bu gece olmaz! Beni yarın, Aya geldiğinde iyileştirirsin. Kalkanı kurduktan sonra. Bu gece saldırıya uğrama ihtimalimize karşı gücünün yerinde olmasını istiyorum. Yaraya pansuman yapmak yeterli olacaktır.”

“Kapa çeneni Kevin! Gücümün değil kanımın son damlasını bile kullanacak olsam, seni bu gece iyileştireceğim.”

“Sana dur...”

Acının yoğunluğu kıvrınmama ve kararlı cümlemi tamamlamama engel oldu. Erica'nın ellerini üzerimde hissetmek ve gücünü tükettiğini görmek beni huzursuz etse de acının azalması daha iyi hissetmemi sağladı. Haklı olduğunu biliyordum, elimdeki tek silah bedensel gücüm değil, benliğimdi. Bedenimin güçsüzlüğü normal şartlarda beni kolay bir av yapabiliirdi. Ama ben artık bir av değil, avcıydım.

Zehirli Öpücü  

Acının yok olması daha iyi düşünmemi sağlamaya başlamıştı. Bu gece tekrar saldıracak kadar aptal değildi. Onları geri püskürtmüştük. Bugün olanlardan sonra hazırlıksız bir şey yapmayacaklardı. Bunu biliyordum, çünkü akıbetim konusunda bir bilgileri yoktu. Ama var olan iki ihtimali de çok iyi biliyorlardı; ölümüm halinde bu diğer muhafızları ayaklandıracak ve intikam almaya itecekti. Hayatta kalırsam da güç birliği yapıp herhangi bir saldırıda onlardan daha üstün olacaktık. Bu ihtimaller onları bizden uzak tutmaya yeterdi. En azından bu gecelik.

“Biraz daha iyi misin?”

“İyiyim.”

“Seni daha önce hiç böyle görmemiştim,” dedi Nelly, Erica’ya bakarak.

Cevap vermedim, çünkü neden bahsettiğini biliyordum ve bu Erica’nın bana bir sürü soru yöneltmesine sebep olacaktı. Cevap verecek kadar iyi değildim.

“Veronica ve Sam nerede?”

“Çalışma odasındalar. Çağırمامı ister misin?”

“Hayır, gerek yok. Sanırım biraz uyku iyi gelecek.”

“Tamam.”

Nelly yanımızdan ayrılırken, Erica soran gözlerle bana bakıyordu. Gidip gitmemek konusunda bir karara varamamıştı. Yalnız kalmak istediğimi düşünüyordu ama yanılıyordu. Bunu istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Kafasında bir sürü soru işareti olduğunu biliyordum. Hepsini cevaplamam gerektiğinin de farkındaydım. Zamanı geldiğinde tüm sorularının cevabını alacaktı.

Üzgün olduğunu, hayal kırıklığı yaşadığını hissedebiliyordum. Hâlâ balayında olmamız gerekirken *Ariel*'lerin onu kör etmeye çalışması, Sam'i ve beni öldürmeyi –ki neredeyse beni öldürmeyi başarıyorlardı– denemesi her şeyi mahvetmeye yetmişti. Üstelik şimdi ne olduğuyla da ilgili bir sürü sorusu vardı.

Yaradılış seremonisini biliyordu. Kalbinin çıkarılacağını öğrenmişti. Korkuyor muydu? Endişeli miydi? Kızgın mı? Ona baktığımda bu duyguların hiçbirini göremiyordum. Korkmaması gerektiğini söylemek istiyordum. Bunu daha önce başaramamış olabilirdim ama beni saran bu melankoli sona ermişti ve ben artık olması gereken kişiydim. Odaya girdiğimizde kendimi yatağa attım.

“Ani hareketler yapma lütfen Kevin, yaran konusunda endişeliyim.”

“Endişelenme.”

“Dinlenmelisin. Uyumalı ve enerjini toplamalısın.”

“Tamam, dediğini yapacağım ama sen de benimle birlikte uyursan.”

Yanuma uzanarak bana sarıldı ve elimi kalbinin üzerine koydu.

Bir süre geçtikten sonra, “O senin Kevin, kalbim senin. Zamanı geldiğinde onu yerinden çıkartman gerekse bile o sana ait.” dedi.

Düşüncesi bile beni delirtiyordu.

“Kalbin olduğu yerde kalacak Erica. Benim olan kal-

bin orada kalacak ve ne ben ne de bir başkası onu yerinden çıkartmayacak."

"Ama eğer..."

"Ne olduğun umurumda değil. Eğer konseyin bu konuda bir kuralı yoksa, yeni bir kural koymalarına yardımcı olurum. Uyu ve artık bunu düşünme."

Sessizlik içinde geçen dakikaların ardından daha fazla direnemedi ve uykuya daldı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Bana huzur veren o atışların durmasına asla izin vermeyecektim. Bunun verdiği rahatlıkla gözlerimi kapadım ve uykuya daldım.

Yüzüme vuran gün ışığıyla gözlerimi açtığımda Erica'nın yanımda olmayışı hızla kalkmama neden oldu. Aşağıya indiğimde onu evde bulamamaktan korkuyordum.

"Erica!"

İsmi haykırdığımda merdivenlerin köşesinden fırlayarak önüme çıktı.

"Tanrım, Kevin! Beni korkuttun, ne oldu?"

"Seni göremeyince endişelendim."

Kemiklerini kırarcasına ona sarılmış ve yanımda kaldığı için binlerce kez teşekkür etmiştim içimden.

"Sevgilim, buradayım, hiçbir yere gitmedim... Ama birkaç kaburgam kırılmak üzere."

"Özür dilerim."

"Benimle gel, yiyecek bir şeyler hazırlıyordum."

"Sam ve Veronica nerede?"

"Şu bahsettiğiniz muhafızı karşılamaya gittiler. Bana biraz ondan bahsetsene."

"Aya mı? Ne bilmek istiyorsun?"

"Ne bilmem gerekiyorsa."

"Tamam... Aya üçüncü grubun muhafızlarından biri. Birçok özelliği var. Ama en önemlisi koruyucu bir kal-

kan yaratabiliyor. Bu sadece bizlere ve çocuklara yönelik oluşturabildiği bir kalkan. Onun önceliği çocuklar.”

“Beni çok seveceğine eminim. Ona, korumaya çalıştığı çocuklarla nasıl beslendiğimi ayrıntılarıyla anlatmalıyım.”

Her ne kadar kötü bir şakaymış gibi söylese de buna hayatı boyunca alışamayacaktı.

“Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin ve Aya’nın bu konuda seni yargılamayacağından emin olabilirsin. Laneti olanlar sadece bizler değiliz. Onun da bir laneti var ve onunki de şu önüme koyduğun salata gibi masum değil.”

“Tamam, anladım. Şu koruyucu kalkan nasıl bir şey?”

“Bu onun yaratabildiği bir enerji balonu. Yanındakileri içine alıyor ve her türlü saldırıdan koruyabiliyor. Ama gücünün de bir sınırı var. Küçük bir grubu koruyabiliyor ve bu onu zor kararlar almaya itiyor. Çünkü kalkanın dışında kalacak kişileri o seçmek zorunda.”

“Nasıl yani?”

“Ortadoğuda’ki savaşı biliyorsun. Bir sürü insan ölüyor. Çoğu da çocuk ve kadın. En son bir okula hava saldırısı yapıldı. Aya da oradaydı ve kalkan sayesinde kurtulan az sayıda kişi oldu. Ama bazılarını kalkanın dışında tutmak zorunda kaldı. Bu kararı vermek çok zor, emin ol. Bizim için gelmesi çok önemli. Korunma sürecinde dikkatli olmalıyız Erica, aptalca bir şey yapmanı istemiyorum. Her ne olursa olsun tehlikeden uzak durmalısın. Beni anlıyor musun? Her ne olursa olsun.”

Son cümleleri bastırarak söylemiştim. Konu ben bile olsam kendisini tehlikeye atmamalıydı.

“Tamam,” dedi, önündeki salatayı karıştırarak.

Kapının açılmasıyla mutfaktan çıkıp girişe yöneldik. Aya içeriye girer girmez Erica’nın gözleri açıldı.

Bana eğildi ve yavaşça, "Bu kadar güzel olduğunu söylememiştin," dedi.

"Önemli olduğunu düşünmedim?" dedim umursamazca.

Erica haklıydı. Aya'nın tarifi zor bir güzelliği vardı. Ama bu bana her zaman fazla gelirdi. Güzelliğinin abartılı olduğunu düşünürdüm.

"Merhaba Kevin... Hiç değişmemişsin; ayrı yakışıklı adam... Adonis heykeli gibi."

Erica'nın gözlerinin kısılması kışkırttığı bir kanıydı ve bu durum beni inanılmaz keyiflendirmişti.

"Merhaba Aya. Seni Erica ile tanıştırayım. Aramıza yeni katıldı." dedi Nelly. Erica'nın gerginliğini bastırmak istercesine, "Erica, Kevin'in karısı."

"Gerçekten mi, ne kadar güzel."

Erica zafer kazanan bir edayla elini Aya'ya uzattı.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Tanıştığımıza sevindim."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle."

Aya'nın gelişi içimi az da olsa rahatlatmıştı. Fakat ona açıklama yapacak olmak işleri biraz karıştırıyordu. Benimle ilgili gerçekleri bilmesini istemiyordum. Dikkatli olmalıydım.

"Aya, dün bir saldırıya uğradık. Birinin hipnozcu olduğunu gözlemlediğimiz üç *Ariel*; Sam'e ve Erica'ya saldırdı. İkisi etkisiz hale getirildi. Ama saldırının devamı olacağını tahmin ediyoruz. Bu yüzden seni çağırdık. Konsey'le görüşmek için çağrıda bulunduk. Üç gün içinde cevap geleceğine eminim. Bu süre zarfında kalkanına ihtiyacımız var."

"Anlıyorum. Ayrıntıları sormayacağım, sorsam da bir cevap alamayacağımı bilecek kadar uzun süredir tanıyorum seni."

Erica'nın yanımda huzursuzca hareketlenmesi dikkatimi dağıttı. Elimi kucağında birleştirdiği ellerinin üzerine koydum.

"Hemen işe koyulmamı ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Tamam, diyerek ayağa kalktı. Erica meraklı gözlerle onu izliyordu.

Konsantrasyonunu sağlamak için gözlerini kapattı ve "Lütfen sessiz olun," dedi.

Ellerini birleştirdi ve yavaşça kendi etrafında bir daire oluşturdu. Enerjinin yayıldığını hissedebiliyordum. Dans eder gibi ahenkle kendi etrafında dönüyordu. Herkes büyülenmişçesine onu izliyordu ama Erica'nın çılgılığı ortamı bıçak gibi kesti.

"Buradalar... Onlar, evin çevresindeler. Biri geliyor, onlardan mı bilmiyorum; bir kadın..."

O kadar panik içinde ve hızlı konuşuyordu ki, ne söylediğini tam olarak anlayamamıştık. Çalan kapının sesi hepimizi şaşırttı. Yanılmış olmalıydı, kim saldırmadan önce kapıyı çalardı ki? Erica son günlerde yaşadığı gerginlik yüzünden hassaslaşmıştı. Ama kapıyı açtığım anda çok büyük bir yanlış yaptığımın farkına vardım.

"Hayır, Kevin, açma..."

Erica'nın haykırışını duymuştum ama artık çok geçti. Karşımda duran olağanüstü güzellikteki kadına baktım. Nefes kesiciydi. Masmavi gözleri çok derindi. Ama derinliğin ne kadar karanlık olduğunu anlayabiliyordum. Herkes adeta donmuş gibiydi. Kimse ne bir şey söyleyebiliyor ne de yerinden kıpırdayabiliyordu.

"Merhaba Kevin," dedi, büyüleyici bir sesle ve yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yanlış olan bir şeyler vardı. Bunun farkındaydım ama

hiçbir şey yapamıyordum. Erica'nın çılgılığı bir şeyleri tetikledi ve beni bıraktı. Ama ben artık aynı kişi değildim.

"Dur! Sana dur dedim!"

Erica'nın bana doğru attığı adım Sam'in engeline takıldı.

"Fraude!"

Sam'in sesi hem şaşkınlık doluydu hem de korku. Çünkü onun kim olduğunu biliyordu. O, *Ariel*'lerin en karanlık askerlerinden biriydi. Fraude ; yarı yılan ve yarı insan, öpücüğü zehirli hile cadısı. Ona bu ad verilmişti çünkü insanların hisleriyle, düşünceleriyle oynayabiliyordu. Ve öpücüğü kesinlikle zehirliydi. Her kim onun öpücüğüyle zehirlenirse kölesi olurdu. Tıpkı şu an benim gibi.

"Hmm... Güzel öpücük, eminim seni hiç böyle öpmemiştir," dedi, kışkırtıcı bir sesle.

"Kes sesini Fraude!"

Sam'in ona doğru yaptığı ani hareket ikimizi karşı karşıya getirdi. Sanki Fraude'nin emrindeki bir savaşçı gibiydim. Saldırmak üzere olan ve Sam'in şaşkın bakışlarına karşılık veremeyen bir araçtım.

"Kevin, sakın ol tatlım... O sadece geç anlıyor!"

Fraude'nin tiz kahkahası tüm evde yankılandı.

"Her ne yaptıysan hemen geri çevir ve onu bırak, yoksa çok pişman olursun."

Erica meydan okurken, karşısındakinin ne kadar güçlü olduğunu bilemeyecek kadar tecrübesiz bir muhafız olduğunu kanıtlıyordu.

"Sen ne kadar heyecanlısın öyle. Dur da sana bir bakayım... Ruh eşisin, öyle değil mi? Anladım. Kıskançlığa gerek yok canım. O artık benim."

"Sen öyle san!"

Erica aptal cesaretiyle ona doğru atıldığı anda ellerim boğazına kapandı.

Bakışları donuklaşırken zorlukla, "Kevin, ne yapıyorsun? Benim... Erica"

İçimde çığlıklar atıyordum ama beni duyan yoktu. Tam anlamıyla bedenime hapsolmuştum. Başkasının kontrol ettiği bir robottum. Sevdiğim kadının canını yakıyordum. Bu bir kâbus olmalıydı. Birinin beni uyandırması gerekiyordu. Yoksa gördüklerime ve yapmak zorunda kaldıklarımaya daha fazla dayanamayacaktım.

"Bırak onu Kevin," dedi Fraude.

İtaatkâr bir köle gibi dediğini yaptım. Erica ise gözlerinde kocaman yaşlarla bana bakıyordu.

"Şimdi gidiyorum. Kevin benimle birlikte gelecek. Beraber bir gece geçireceğiz."

Erica'nın yükselen hıçkırıkları canımı acıtıyordu.

"Aa, tatlım, bu kadar üzülme. Onu sana geri getireceğim. Tabii işim bittiğinde ondan geriye bir şey kalırsa."

"İstediğin ne Fraude, neden Kevin'ı alıyorsun?"

Sam hâlâ anlam veremiyordu tüm bu olanlara.

"Sam, Sam, Sam... Çok fazla düşünüyorsun... Sizden bir şey istediğim yok; istediğim o ve ben onu aldım."

"İyi ama neden?"

"Çok fazla soru soruyorsun, canımı sıkmaya başladın!"

Cümlesinin sonunda bir yılan gibi tıslayarak güzel yüzünün altındaki yarattığı açığa çıkardı ve istediği etkiyi yarattı. Sam attığı adımı geri alırken, çaresizlikle elini yumruk yaptı. Yapacağı herhangi yanlış bir hareketi hayatımı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

İstemsiz olarak sanki son defa görüyormuş gibi hepsine tek tek baktım. Veronica korku dolu gözlerle bana bakıyor, Nelly ağlamaklı dişlerini sıkıyor, Aya ise tereddütlü bir şekilde etrafa bakınıyordu. Sam bir adım öndeydi hepsinden.

En son, yanında yerde duran Erica'ya baktım. Yere

çökmüş, eli boğazında ağlıyordu. Ve ben ilk kez gözyaşlarını silemiyordum. Erica ona baktığımı hissetmiş olmalı ki kafasını kaldırıp bana baktı. Mağlubiyeti kabul etmiş gibi gözüküyordu ve ne yazık ki başka çaresi de yoktu. Gözyaşları yanaklarından akarken özür dilermiş gibi kafasını yana eğdi. Özür dilemesi gereken kişi o değildi ki, bendim. Aceleci davranmıştım belki ama ne yaparsak yapalım, bu olanları durduramazdık.

Fraude yanuma yaklaştı, başımı çevirdi ve Erica'ya ne kadar acı verdiğinin bilincinde beni tekrar öptü. Erica'nın artan hıçkırıkları ruhumun tekrar tekrar kırılmasına sebep oluyor ama Fraude'yi çok neşelendiriyordu. Küçük bir kahkaha attı. Zihnimin içinde hapsolmak o kadar korkutucuydu ki... Sanki ölmüş ve bu yaşananları, arkamda bıraktığım enkazı izliyor gibiydim ve hiçbir şey yapamıyordum. Ölümü tercih edeceğim bir durumdaydım ve sonunu bilmediğim büyük bir karanlığın içine adım atıyordum.

Fraude, "Gidelim," dediğinde, komutu alan bir robot gibi döndüm ve onu takip ettim.

Evden dışarı çıktığımda ardımdan yükselen çığlık Erica'ya aitti. Bunun onu son görüşüm olmasından korkuyordum ama karanlığın içine hapsedilecek de olsam daima ışığım o olacak ve bana pes etmememi hatırlatacaktı.

İşkence

Yanımdaki gölgeler etrafımı sardığında yürümeye devam ettim. Cisimlerini göstermeden kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı, sanki bir yere kaçabilecekmişim gibi. Hâlâ benden korktukları belliydi. Derin bir sisin içinde ilerlerken etrafımdaki hiçbir şeyi fark edemiyordum. Nereye gittiğimizi bilmeden ve görmeden atıyordum adımlarımı.

Bir süre sonra büyük, boş bir alana geldik. Görüşüm yavaş yavaş yerine geliyordu. Uzakta gördüğüm birkaç ışık orada bir ev olduğunu gösteriyordu. Belki de bir kulübe.

Diğerlerinin arkamdan gelmesinden korkuyordum, çünkü bu bir tuzak olabilirdi. Belki de bu sefer yem bendim ve amaçları Erica'yı, hatta hepsini buraya çekmek olabilirdi.

Fraude söz konusu olunca her türlü hile ve tuzak ustaca hazırlanırdı.

Binaya yaklaştığımızda büyüklüğü beni şaşırttı. Oldukça kasvetli ve soğuk görünüyordu. Yayılan kötücül enerjiyi hissedebiliyordum. İçeriye girdim. Girişte büyük bir alan vardı. Her iki taraftan yükselen mermer merdivenler oldukça gösterişliydi. Etrafta kaç kişi olduğunu kestiremiyordum. Gözlerim etrafı taradıktan sonra birinin üzerine takılı kaldı. Onu hemen tanıdım: Kâhin...

"Merhaba Kevin. Fraude'nin etkisi altında olsan da beni anladığımı biliyorum. Birazdan bu etkiden kurtula-

caksın ama önce söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum. Orada kıvrandığını bilmek hoşuma gidiyor. Neden burada olduğunu merak ediyor olmalısın. Bu cevabı sana hemen vereceğim; buradasın, çünkü seçim zamanın geldi. Sen ırkının en güçlüsüsün. Ama aşkın seni dikkatsizleştirmesine izin verecek kadar da zayıfsın. Buna bir itirazım yok, bu sayede seni kolayca ele geçirebildik. Şimdi seninle ilgileneceğiz ve emin ol, çok eğleneceğiz. Ama bundan sonrasında şu salak süs köpekleri gibi olmanı istemiyorum. Gerekeni yap Fraude.”

Fraude bana döndü. Gözlerinde tüm bu yaptıklarından büyük bir zevk aldığını gösteren pırıltılar vardı. Duğının kenarına dişlerini geçirdi ve kanatıncaya kadar bastırdı. Çok beklemeden öpmek için hamle yaptı. Öpücüğü de, kanının tadı da midemi bulandırınıyordu.

Birkaç saniye içinde tüm vücudum uyuştı. Bu sefer zihin kontrolümü ele geçirmiştim ama bedenime hâkim değildim.

“Tatlı Kevin, ne oldu? Küçük sevgilin seni böyle öpmüyor mu yoksa?”

Küçük bir kahkaha attıktan sonra yanındaki gölgeler beden buldu ve onlara beni yukarı götürmeleri emrini verdi. Bir şeyler söylemek istiyordum ama düşünmek için sessiz kalmayı tercih ettim.

Yukarıya çıktık ve bir odaya girdik. Gördüklerim herhangi birini dehşete düşürmeye yeterdi. Ama ben onlardan biri değildim.

Ortada ameliyat masasına benzer bir masa ve kenarında her biri bana tanıdık gelen bir sürü işkence malzemesi vardı. Hepsi tanıdıktı, çünkü daha önce sayısız kez işkenceye maruz kalmıştım ama bu kadar güçlü *Ariel*’ler tarafından değildi. Üstelik o zaman güçlerim yerindeydi ve kurtulmam kolay olmuştu. Şimdiyse hiçbir gücüm

olmadığı gibi, tamamen savunmasızdım. Bu sefer ki çok acı verici olacaktı.

“Yatırın!”

Ellerime ve ayaklarıma bağlanan kayışlar dahi canımı yakmıştı. Ama bunun yüzüme yansımaya engel oldum. Tutsak olduğumun farkında olmadıkları belliydi. Elimden geldiğince bunu saklamaya çalışmalıyım. Ama işkence yapılırken kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim.

“Hâlâ tek kelime etmemene şaşırdım doğrusu. Senden beklemediğim bir hareket.”

Kâhin yanıma yaklaşırken devam etti.

“Ne kadar da garip! Seninle ilgili planım bu değildi aslında. Bana gelmeye çok yakındın, hem de kendi ayaklarıyla. Ne oldu da vazgeçtin?”

Söylediklerini anlamaya çalışsam da başaramıyordum.

“Beni hâlâ anlamadın, değil mi? O zaman seni biraz aydınlatayım. Kısa süre öncesine kadar bana gelmeyi düşünüyordun öyle değil mi? Erica’nın yaratıcı olma ihtimalini öğrenmek istiyordun. Bunun cevabını verecek kişi bendim ve sen bana gelecektin çaresizlikle. Sevdiğin kadının kalbini ellerinle çıkaracak gücü kendinde bulamıyordun âşıktın ve de çok zayıf. Sen bana gelecektin, ben sana duymak istediğini söyleyecektim ve istediğim bedeli bana verecektin. Ama planlarımı bozdun. Neden bana gelmedin Kevin? Dur... Cevap verme. Şaşıрма sırası önce sende.”

Kafamın karışması korkumun üstünü örterken sessiz kalarak elimden geldiğince kendimi korumaya çalıştım. Hemen yan tarafımdaki kapı yavaşça açılmaya başladı. Onu gördüğüm anda nefesim kesildi ve şaşkınlıkla ismini haykırdım.

“Aleкто!”

“Merhaba Kevin!”

Şaşkınlığımdan zevk almışçasına yüzüme bakıyordu, ben ise söyleyecek bir şey bulamamanın dışında onun burada olmasına hâlâ anlam veremiyordum.

O Aleкто’ydu; eğitimcim, beni ben yapan her şey, üstadım... Yüzlerce yıl önce büyük bir savaş sonrası kaybolmuştu. Onun yokluğunu uzun süre üzerimden atamamış, onsuz devam etmeye alışamamıştım. Şimdi ise karşımdaydı. Niye beni bu durumdan çekip almıyordu ve niye karşımda sanki onlardan biriymiş gibi duruyordu? Eline aldığı kerpetene benzer şeyi evirip çevirirken gözlerime kilitlendi.

“Kafanda çok fazla soru var, değil mi? Neden buradayım? *Ariel*’lerle işim ne? Şimdi ne olacak? Hepsinin cevabı çok basit: Ben artık bir *Ariel*’im ve eğer sen de benim tarafıma geçmez ve yapman gerekenleri yapmazsan işkence dolu saatler başlayacak. Biliyorsun, bu konu benim uzmanlığım.”

Korkunun yavaş yavaş vücuduma yayıldığını hissettim. Aleкто türümüzün en güçlüsüydü, tabii muhafızların da. Onun gidişiyle tüm güç ve itibar bana geçmişti. Asla onun kadar acımasız olmamıştım, çünkü onun kötülüğe karşı yaptıkları dahi çok acımasızdı. Onu kaybettiğimizde öldürüldüğünü ya da kayıp bir ruh haline geldiğini düşünmüştük ama taraf değiştirmesi...

Bu öngörülelemeyecek kadar imkânsızdı benim için. Bundan önce de taraf değiştirenler olmuştu ama çoğu güçsüz ve yeni muhafızlardı bunlar. Ne olmuştu da Aleкто taraf değiştirmişti?

“Hâlâ sessiz kaldığına göre olanlara bir anlam vermeye çalışıyorsun. Aklındakileri söyle, düşündüklerinde ya da tahminlerinde ne kadar başarılısın, görelim.”

Derin bir nefes aldım ama sanki sesim çıkmayacak gibi geliyordu.

“Neden karanlığı seçtin?”

“İçimde kötülüğün tohumları her zaman vardı. Ama su üstüne çıkmamıştı. Kâhin bu gerçeği fark etmemi sağladı. Düşünsene Kevin; yüzlerce yıldır iyilik adına savaşıyorsun. Neyi başarabildin? Açlığı mı yok ettin, doğanın yok oluşuna mı mani oldun? Hangisini yapabildin? Bu boşa verilen bir savaş. Neden kaybeden tarafta olayım ki? Hiçbir şey elde edemeyeceksem o zaman elde edebileceğim tarafta olarak tüm dünyaya hükmedebilirim.”

“Tüm bunlara inanıyor olamazsın. Beni yetiştiren sensin. Bana hep iyiliğin...”

Hızla araya girerek cümlemi yarıda kesti.

“Evet, seni yetiştiren benim ve yanımdaki yerini almalısın. Senin sayende daha da güçlenecek ve üstünlüğümü karutlayacağız. Karanlığın hükmü eninde sonunda tüm dünyayı ve aciz insanları kaplayacak!”

“Bu asla olmayacak! Buna engel olacağım!”

Dizime inen bir darbeyle kıvranmaya başladım. Alekto’nun acımasızlığını biliyordum. Ama onu ele geçiren karanlık daha da acımasız olmasına neden olmuştu.

“Beni anlamadığın çok açık! Sen bana engel olamazsın. Ben sadece senin yanımda olmanı istiyorum... Emin ol, karanlığın tadını aldığında bundan vazgeçemeyeceksin!”

“Bundan o kadar emin olma Alekto! İyiliğin tarafında olmak, onun için savaşmak benim görevim değil. Bu benim varoluş sebebim. Karanlık senin özünü kaplamış olabilir ama bana ne yaparsan yap, aydınlığım asla yok olmayacak.”

“Hâlâ çok safsın. Senin kadar güçlü bir *Ankaar*’ın bu kadar... Doğru kelime ne? Romantik olması ne kadar acıklı! Sen tam bir yüzkarasısın Kevin!”

“Yüzkarası olan sensin! Tüm muhafızların yüzkarası-sın. Her şeye sahiptin, hepimizin efendisiydin...”

Bunları söylerken yüzünde oluşan birkaç saniyelik tanıdık ifade her şeyi anlamamı sağladı. Daha önce nasıl bunu fark edememiştim. Alekto aynı benim gibi ruh eşine kavuşmuştu ama o bir yaratıcıydı. Ve yaratılış se-remonisinde sevdiği kadının kalbini çıkarmıştı. Heaven! Şimdi anlayabiliyordum. Bu onun için bir kırılma noktası olmuştu.

“Bu kadar mı âşıktın Alekto?” diye sordum onu şa-şırtmayı umut ederek.

“Kes sesini!” derken elindeki neştere benzer şeyi ka-rın boşluğuma geçirdi. Çok canım yanıyordu ve bu acıyı saklayamıyordum. O zamana kadar bana dokunmayan Kâhin yanıma geldi, elini göğsüme koydu.

Birkaç saniye sonra iğrenen kızgın bir ifadeyle, “Bırak onu Alekto! Anlaşılan Kevin senden daha güçlü bir muhafız değil ama daha büyük bir âşık,” dedi.

Alekto anlamsız gözlerle Kâhin’e bakıyor ama bir yan-dan da içime soktuğu neşteri çevirerek yaranın daha da açılmasını sağlıyordu.

“Biraz daha devam edersen ölecek!”

“Bir *Ankaar* bu darbeyle ölmez!”

“Sonsuz ıstırapın tutsağı ise ölür! Tüm güçlerini kay-betmiş.”

Şaşıрма sırası şimdi Alekto’daydı.

“Sen! Bir tutsak mı oldun?”

“Kâhin haklı; sen kötüyü seçtin ben ise Erica’nın yara-tıcı olma fikrini öğrendiğim anda tutsak oldum. Senin na-sıl bu hale geldiğini anlayabiliyorum! Tam bir zavallısın!”

“Zavallı olan sensin! Üstelik o yaratıcı bile değil, seni aptal! Nereden bildiğimi merak ediyorsan söyleyeyim; onu daha önce de gördüm ve şunu bil ki elimden kurtul-

ması tamamen şans eseri idi. Ailesi hiç direnmemişti, çok kolaydı. Alevler yükselirken ne kadar eğlendiğimi anlamam. Sadece bir ihtimal yüzünden tutsak olacak kadar aptal olduğuna inanamıyorum.”

Duyduklarım, içimde saklı tuttuğum öfkenin bir volkan gibi patlamasına sebep olmuştu.

“Varlığımın sona ereceğini de bilsem seni beraberimde götüreceğim Alekto. Ne olursa olsun, ölümün benim elimden olacak!”

Onu kışkırtarak yanlış bir tercih yapmış olabilirdim ama Erica’yı öldürmek istemiş olması bile benim için yeterliydi.

Elindekini içimden çıkarırken gelecek bir sonraki darbeyi tahmin edebiliyordum. Beni öldürecekti. Bunu yapmanın bir zamanlar hayranlık duyduğum kişi olması acı veriyordu. O eski Alekto olmasa bile! Gözlerimi kapadım ve gelecek olan darbeye karşı hazırlandım ama hiçbir şey olmuyordu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Neler olduğunu anlamam uzun sürmedi; içeri giren melek, vücudumu ve benliğimi saran tüm acının yok olmasını sağladı.

Erica!

Buradaydı... Kendisini tehlikeye atarak aptalca hareket etmişti ama ona kızamıyordum. Onun yerinde ben olsaydım hiçbir güç beni uzak tutamazdı.

Bana yaklaşırken gözlerindeki farklılığı görebiliyordum. Tarifi olmayan bir şeyler vardı. Tam o sırada ona doğru hamle yapan bir *Ariel*, Erica’nın tek bir hareketiyle olduğu yerde taş kesildi ve ikinci bir hareketle un ufak oldu. Diğerinin kaçması beni şaşırtmıyordu çünkü bizim özümüzde var olan cesaret hiçbirinde yoktu. Onlar tamamen sinsice hareket ederlerdi. İş cesarete gelince de bir fareden farksız olurlardı.

Şimdi odada sadece Kâhin, Fraude ve Alekto kalmıştı.

Erica ne kadar güçlü olursa olsun hepsiyle baş edemezdi. Önce Kâhin harekete geçti. Ama ne bir darbe ne de bir boğuşma, hiçbirisi olmamıştı. Erica onu bir tüymüş gibi havaya kaldırıp bir kenara fırlatmış ve ikinci hamlede ise gözlerini yerinden çıkarmıştı. Gücü beni şaşırtıyordu.

Erica aynı öldürücü ifadeyle Alekto'ya döndü. Tam o sırada bundan yararlanmak isteyen Fraude, daha Erica'nın yanına ulaşmadan olduğu yerde kaldı.

"Seni en sona saklıyorum!" diye bağırdı Erica.

Tekrar Alekto'ya döndüğünde, korkudan aklımı kaybetmek üzereydim, çünkü Alekto'nun gücü ve tecrübesi Erica'yı gafil avlayacaktı. Onun tarzı her zaman karşısındakini şaşırtıp açığının üzerine gitmekti.

Alekto ani bir hareketle elindeki neşteri tekrar göğsüme sapladı. Acı o kadar yoğundu ki artık bilincim bulanmaya başlıyordu. Bu son darbe Erica'nın sinirlenmesine sebep olmuştu. Öleceğini düşündüğüm bir sırada Alekto'nun haykırışı yankılandı odada. Erica'nın eli Alekto'nun içindeydi ve onu yavaşça yok ediyordu. Tüm gücünü emiyor ve onu aklını kaybetmiş yitik bir ruha dönüştürüyordu. Her şey bittiğinde yere yığıldı. Ne aklıma ne de hareketlerine hâkim olabiliyordu. Erica duvara yaslanmış ve bir put kadar hareketsiz duran Fraude'ye yöneldi.

"Sen! Onu öptüğün için seni hemen yok etmeyeceğim, acı çekmeni görmek istiyorum!" dedi Erica ve eline aldığı neşterle beni öpen dudaklarını paramparça etti.

Fraude'nin yükselen çığlığı arasında Erica elindeki neşterle tekrar bir hamle yaptı ve Fraude'nin gözlerini çıkardı.

Erica'nın tek başına bunları yapabilmesi imkânsızdı. Kimse, hatta bir *Ankaar* bile bunu başaramazdı. Hâlâ anlamsız bir ifadeyle ona bakıyor ve anlamaya çalışıyor-

dum. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece durdu. Sonra yarıma geldi, bana baktı ve dudaklarıma yapıştı. Bu doğru değildi. Ben bu kadar güçsüzken ve beslenmeye bu kadar ihtiyaç duyuyorken olmamalıydı. Bir anda aldığım koku her şeyin anlam kazanmasını sağladı.

O, Erica değildi. Erica asla böyle kokmazdı. Fraude'nin tiz kahkahası yükseldi.

"Ah Kevin! Ne kadar safsın! Gerçekten Erica'nın buraya gelip hepimizi öldürdüğünü ve seni kurtardığını sandın, değil mi? Bu kesinlikle çok eğlenceliydi!"

Anlamalıydım. Erica hepsiyle baş edemeyecek kadar zayıf ve tecrübesiz bir muhafızdı. Hile yapmakta usta olan Fraude'nin başının altından çıktığını anlamalıydım. Tüm güvenim yerle bir olmuştu.

"Senden istediğimizi elde edemeyeceğimize göre, eğlenmek en güzeli olacak. Hayal kırıklığı yaşayan biri fiziksel acıyı daha güçlü hisseder. Fraude bunu başardığına göre tamamen elimdesin."

Alekto oldukça rahat ve durumdan zevk alır bir haldeydi. Ve ben bu zevkin, güçsüz ve mağlup bir kuklasıydım sadece.

Çıkış

Acıdan bayılırken en son hatırladığım, Alekto'nun eski performansından hiçbir şey kaybetmediği idi. Şimdi tek fark, yanındaki چراغı değil, önündeki oyuncagıydım. Çevremde olan biteni zar zor anlamaya başladığımda kendi aralarında konuştukları dikkatimi çekti.

"Onu ne yapacağız? İşimize yaramaz."

"Sen öyle san... Elbet onu bizim tarafımıza çekmenin yolunu bulacağız."

"Ama o bir tutsak, bir *Ankaar* bile değil." dedi Fraude, Alekto'nun bu konuyu atladığını düşünerek.

"Hâlâ güçlerini kazanamamış olması çok garip... Sonsuz ıstırapın tutsağı olan muhafızın yapması gereken şey çok basit. Bunu düşünemeyecek kadar saf bir âşık olduğuna inanamıyorum"

"Güçlerini nasıl kazanabileceğini biliyor musun?" diye sordu Fraude heyecanla.

"Elbette biliyorum. Ama şimdi hedefimiz farklı; onu bizim tarafımıza çekmenin tek bir yolu var: Erica!"

Duyduklarım tüm algılarımın açılmasına sebep oldu. Sebebi tamamen korkuydu. Erica'nın işkenceye maruz kalmaması için ne gerekiyorsa yapardım. Ama bana sundukları seçenek önümdeki en büyük engeldi. Özümü terk edip karanlık biri olarak hayatıma devam edemedim. Bu içimde var olan aşkı yok edecekti. Yapacak hiçbir şeyin olmaması beni yavaş yavaş delirtmeye başlıyordu.

Mutlaka bir çıkış yolu bulmalıydım. Belki onları birkaç gün oyalayıp, diğerlerinin Konsey'le görüşmeleri için zaman kazanabilirdim.

Kendime geldiğimi gören Alekto oyuncağına kavuşmanın verdiği zevkle eğlencesine geri döndü. Baygın birine işkence etmek ne kadar zevkli olabilirdi ki?

Saatler mi yoksa günler mi geçti, bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki, yakında benden geriye pek bir şey kalmayacaktı. Alekto ölümcül olmayan ama en acı verici yöntemleri uyguluyordu üzerimde. Ben ise hâlâ tek kelime etmemiştim. Bu Alekto'yu daha çok kızdırıyordu.

"Lanet olsun! Kabul et artık. Yanımdaki yerini al!"

Güçlkle dudaklarımı araladım.

"Ölmek umurumda mı sanıyorsun? İyiliğin ışığı benim için en önemli şey, hatta Erica'dan bile daha önemli! Başaramayacaksın Alekto! Beni senin gibi bir canavara çeviremeyeceksin. Öldür ve bu iş bitsin!"

"Direnmenin bir faydası yok. Seni ben eğittim, kendi karanlığımı sana aşılamadığımı mı sanıyorsun? Sen sadece işaretleri göremiyorsun. Sen ve ben tüm dünyaya hükmetmek için yeterli güce sahibiz."

"Asla senin gibi değilim. Sen aşkın bile kıymetini bilemeyecek ve sevdiği kadını yüzüstü bırakacak kadar acizsin. Ben ise onun için tutsak olmayı göze aldım! Bana bunu yaptıracak güçte değilsin Alekto."

"Yanılıyorsun Kevin! Getirin!"

Bu duymak istediğim bir karşılık değildi. Gelenin kim olduğunu anlamam için görmeme gerek yoktu. Onu yakalamışlardı!

Koridordan gelen ayak sesleri yakınlaştıkça içimdeki korku yükseliyordu. İçeri girdiğinde, gördükleri karşısında hıçkırıklara boğulurken tüm dayanma gücüm tuzla buz oldu. Sevdiğim kadını içine soktuğum bu acı ve-

rici durum yüzünden kendime lanetler yağıdırıyordum.

"Tanrım, ona ne yaptınız böyle?"

Hıçkırıklarından ne dediğı anlaşılmıyordu.

"Korkma sevgilim, ben iyiyim!"

"Kevin... ben çok üzgünüm sana bu tüm bu yaptıklarını engelleyemedim!"

"Sakin ol! Güçlü olmana ihtiyacım var. Sana ne yaparlarsa yapsınlar, güçlü olmanı istiyorum."

Fraude neşeyle içeri girdi ve Erica'yı hedef alarak, "Merhaba tatlım... Seni tekrar görmek ne güzel!" dedi.

"Sana söz veriyorum, gözlerini dişlerimle sökeceğim."

"Ooo, korkudan neredeyse aklımı yitireceğim..."

Fraude'nin bu alaycı tavrı, diğerlerini güldürürken, ben Erica'nın garipliğine takılmıştım. Önsezilerim bunun Fraude'nin bir oyunu olmadığını söylüyordu ama sağlıklı düşünüp düşünmediğimden bile emin olamıyordum. İçimde oluşan garip hisle dikkatimi diğerlerine yönelttim. Hiçbir şey yapmıyorlardı, hem de hiç kimse! Sadece Alekto ona doğru yaklaşmış ve çenesinden tutarak ona bakmasını sağlamıştı.

"Kevin sana duyduğı aşkın kefaretni ödüyor şu an. Ölüme çok yakın ve yaşayıp yaşamaması senin elinde. Eğer onu seviyorsan ikna etmelisin!"

"Sevgimi kanıtlamak için onu hiçbir şeye ikna etmek zorunda değilim. Ben bunu çoktan kanıtladım."

"Tatlım, sen tam olarak anlamadın. İzin ver Alekto, ben anlatayım"

Fraude'nin bir şeyler planladığı belliydi. Erica'ya yapılacak en büyük işkenceyi yapacaktı. Beni öpmesi, onun gözleri önünde bunu yapması Erica'nın direncini kırabilirdi.

"Onu öpecek olman hiçbir şeyi değıştirmez. Sen sadece ona dokunuyorsun, bu bana acı vermeyecek. Ben

bunu defalarca gördüm. Kevin bu şekilde besleniyor, unuttun mu! Sen hiçbir şeysin!”

Erica bunları söylerken kafamda birçok parçayı birleştirmeye çalışıyordum. Sonuncunun nereye varacağını bilmesem de bir planım vardı. Erica buraya getirildiğinde sadece bağlıydı. Hareketlerine hükmedebiliyordu. Robotlaştırılmamıştı. İkinci ihtimal olarak eğer Fraude tekrar Erica konusunda hileye başvurduysa bu belli olacaktı.

Yanıma geldiğinde Erica’nın görebileceği tarafa geçerek dudaklarıma yapıştı. Tüm gücümü toplayarak dudaklarını dişlerimin arasına alıp kopardım. Fraude’nin çarpınışı ve olanları geç anlamaları bana süre kazandırdı. Fraude’nin kanı bedenim üzerindeki gücünü yok etmişti. Ben dudaklarından akan kanı içerken, Erica çoktan ellerindeki bağcıkları çözmüş ve onları birleştirerek diz çökmüştü.

O anda ne yaptığını anlamasam da birkaç saniye içinde Erica’nın aldığı bu pozisyonun asıl nedenini ve etkisini görmeye başladım. Erica beyaz bir ışığa dönüşüyor ve çevresine bir enerji halkası yayıyordu. Hemen arkasında duran ve onu odaya getiren *Ariel*’in şekil değiştirerek Nelly’ye dönüştüğünü fark ettim.

Meydana gelen ufak sarsıntılar Veronica’nın da burada olduğunu gösteriyordu. Eğer gözlerim Erica’nın ışığıyla kamaşmamış olsaydı diğerlerinin de varlığını hissedebilirdim. Erica’nın yaydığı enerji gittikçe büyürken hiçbir *Ariel*’in ona dokunamaması çok ilginçti. Ama bunun sebebini anlamak zor değildi; Erica yaydığı enerji ve ışık sayesinde çevresindekileri kısa süreliğine de olsa kör etmişti.

Tüm *Ariel*’ler kör oldukları için de güçlerini kullanamıyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu büyük bir yetenektir. En sonunda Erica’nın ışığı tüm oda-

yı, her şeyi kapladı. Hissettiğim enerji dalgası, Fraude'nin düşüşü, Aya'nın da burada olduğunu ve kalkanı kullandığını gösteriyordu. Her şey bitmişti, içimi bir ferahlık kaplamıştı ama fiziki olarak çektiğim acıya daha fazla engel olamıyordum. Fraude'nin kanı bana enerji vermeye yetmemişti. Vücudumu hareket ettirebiliyordum artık ama acıya yenilip bayılmışım.

Uyandığımda hissettiğim ıslaklık ve kokunun nede-nini çözemedim. Etrafımdaki kargaşa bir anda endişelenmeme sebep oldu. Gözlerimin kamaşması geçtiğinde yanımda yatan Erica'nın beyaz suratını gördüm. Bir ölü kadar beyaz gözüküyordu. Boğazımdan yükselen haykırış acı vericiydi. Bir yandan çırpınıyor, bir yandan da ona ulaşmaya çalışıyordum. Dilimden sürekli aynı kelime dökülüyordu.

"Hayır! Hayır!"

Nelly ve Veronica bir yandan beni zapt etmeye çalışırken bir yandan da olanları anlatmaya çalışıyorlardı.

"Kevin, lütfen sakın ol. Ona hiçbir şey olmayacak, sadece güçsüz, lütfen sakın ol!" diyen Nelly'nin sesindeki inandırıcılık bile sakinleşmemi sağlamıyordu.

Daha önce de güçsüz düştüğünü görmüştüm ama onun bu halini, bu beyaz ve soluk tenini görmek beni mahvediyordu. En son duyduğum şey Sam'in sesiydi.

"Üzgünüm dostum ama yapmak zorundayım." dedikten hemen sonra başıma inen darbeye her şey karardı.

Yumuşak yastığın rahatlığı ve yanı başımda yükselen muhteşem kokunun verdiği huzurla gözlerimi açtım. Yeşilinde boğulduğum gözler aşkla bana bakıyordu. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Ya rüya görüyordum ya da ölmüş ve cennete gitmiştim. Karşımdakinin bir melek olduğu düşünülürken hiç de mantıksız değildi. Ama

konuşmaya başladığında nefesini yüzümde hissedişim beni gerçeğe döndürdü.

"Sonunda bana döndün sevgilim." diyerek gözyaşlarıyla birer öpücük kondurdu gözlerime.

Ne söyleyecek bir söz bulabiliyordum ne de tüm bu olanlardan dolayı duyduğum suçluluğu bastırabiliyordum. Yastığa akmaya başlayan ıslaklığın sebebinin kanlı gözyaşlarım olduğunu Erica'nın ıstırap dolu bakışlarından anlamıştım. Bana sıkıca sarılırken yaşadığım korkunun vücudumu ve zihnimi terk etmesine izin verdim. Bir süre daha öyle kaldıktan sonra kollarından kurtuldum ve yatağın içinde doğruldum. Başımda hissettiğim garip ağrının dışında hiçbir acı yoktu vücudumda.

Düşüncelerimi okuyan Erica, "Bu seni son iyileştirdişim. Bir daha bu şekilde olmana asla izin vermeyeceğim," dedi.

Yüzünü avuçlarıminın arasına aldım ve mümkün olduğunca yaklaşarak, "İyi misin sevgilim?" diye sordum.

"Sen iyi olduğun sürece..."

Şimdi sarılma sırası bendeydi. Öyle sıkı sarılıyordum ki şu an ne olursa olsun, kim gelirse gelsin onu kollarımın arasından alamazdı. Çalınan kapının ardındakine istemeye istemeye gel, diye seslendim onu bırakmadan. İçeri giren Nelly şen şakrak sesiyle her şeyin yoluna girdiğini kanıtlıyordu.

"Kevin, uyandın mı? Harika, iyi görünüyorsun. Veronica bir şeyler hazırladı. Fiziki gücünü geri kazanmalısın."

Neşesi karşısında gülümsedim.

"Tamam Nelly, hemen geliyoruz." Tam kapıdan çıkmak üzereyken seslendim. "Nelly, teşekkür ederim, her şey için!"

"Bana teşekkür etme, her şeyi Erica sayesinde yaptık! Çok cesur bir ruh eşin var Kevin, tam da sana yakışan gibi!"

Gururla Erica'ya baktım.

"Biliyorum."

Cesareti ve gücü sonsuz bir kadına sahiptim. Ona sahip olmanın gururunu her zaman taşıyacak ve onu benim ödülüm yapan güce, tüm yaşananlara rağmen minnettar kalacaktım.

Aşağıya indiğimde herkes masaya oturmuştu. Beni ayakta ve sağlam görmek yüzlerine kocaman bir gülümseme yerleştirmişti.

"Kevin, seni görmek o kadar güzel ki..." dedi Veronica yanıma gelip bana sarılarak.

"Teşekkür ederim Veronica, sizi de görmek harika."

Sam sessizce bana bakıyor ve söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığı belli oluyordu. Bir gariplik hissetmiştim anlık da olsa. Hepsinin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve neşeleri abartılı gelmişti. Aya oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi.

"Daha önce hiç sizin kadar cesur ve tutkulu bir çift görmemişim. Bunun kıymetini bilin. Seni tekrar sağlıklı görmek çok güzel Kevin."

"Teşekkür ederim Aya. Benim için kendini tehlikeye attın."

"Sizlerin yanında çarpışmak bir onurdu."

Masaya geçerek, önüme konan yemeği şevkle yemeye başladım. Veronica bana fiziksel olarak güç kazandıracak her şeyi yapmıştı. Hepsi gözümün içine bakıyordu. Yorgun göründüğümün farkındaydım ama algılarım açıldı. Bir şeyler vardı ve ben neler olduğunu öğrenecektim. Sadece doğru zamanı bekliyordum. En az benim kadar yorgun olduklarına emindim.

Her şeyin eskisi gibi görünüyormuş olması çok güzeldi. Sevdiğim kadının yanımda olması, ailemin yanımda olması içimi rahatlatmıştı. Eğer herhangi birine bir şey

olsaydı kendimi asla affetmezdim. Yaşadıklarımı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. Bayıldığım için hiçbir şey hatırlamıyordum. Diğerlerine neler olmuştu? Hepsini yok etmek oldukça güçlü. Ne kadarını başara-bilmişlerdi? Eğer tamamı yok edildiyse kâbus geride kalmıştı. Ama eğer geride kalan varsa, bizi nelerin beklediğini düşünmek bile istemiyorum. İşte o zaman yeryüzündeki ilk kıyamet kopacaktı.

Ambrosia

Birkaç gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ hiç kimse olanlar hakkında tek bir kelime etmemişti. Artık konuşmanın da, olanları öğrenmenin de zamanı çoktan gelmişti.

"Nelly, herkesi büyük masada toplar mısın?"

"Elbette. Bir sorun mu var?"

"Konuşmalıyız."

Nelly sessizce dediğimi yaparken ben de yukarı çıkıp Erica'ya aşağıya inmesini söyledim. Olacakların farkında olduğu için gergindi. Günlerdir süren neşeleri, bir şeyleri perdelemeye çalıştıklarını gösteriyordu ve ben bunun ne olduğunu artık öğrenecektim. Aşağıya indiğimizde herkes söylediğim gibi masanın başında yerini almıştı. Çok beklemeden konuşmaya başladım.

"Artık konuşmanın sırası geldi. Ne ben daha fazla kaçabilirim ne de siz... Tüm olanları anlatmalı ve parçaları yerine oturtmalıyız ki, bir sonraki adımımız belli olsun. Her şeyi anlatmanızı istiyorum!"

"Kevin, tam olarak nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum," diye söze girdi Sam.

"Benim şu kapıdan çıkışımla başlayabilirsin Sam."

"Tamam, sen götürülürken içimizde en soğukkanlı olan kişi Aya'ydı. Siz gidince hemen bizim için kalkan oluşturdu. Ariel'lerin planını bilmediğimiz için senden sonra tekrar saldırma ihtimalini göze alamazdık. Yaşadığımız şok zaten bizi dikkatsizleştirmişti, kolay yem

olabilirdik. Seni kurtaramayabilirdik. Daha sonra bir plan yapmamız gerekti. Saatlerce ne yapabileceğimizi düşündük. Seni nereye götürebileceklerini... Ama zaman geçtikçe durum içinden çıkılmaz bir hal almaya, bu da Erica'nın dengesini bozmaya başladı. Sakinliğini koruyamıyordu. Ama bir süre sonra bazı gariplikler fark etmeye başladık. Erica her zamankinden farklı gözüküyordu."

Erica yanı başımda sessiz ve ciddi bir ifadeyle Sam'i dinliyordu.

"Ne gibi garipliklerden bahsediyorsun?"

"Bunu tam olarak anlatmam mümkün değil. Sanki transa girmiş gibiydi. Bedeni buradaydı ama ruhu kesinlikle burada değildi. Belki Erica anlatsa daha iyi olur."

Erica boğazını temizledi ve yavaşça konuşmaya başladı.

"Sen gittiğinde elimden bir şey gelmemesi beni çıldırttı. Bir süre panikledim. Ama birden küçük bir ayrıntı bana kendisini hatırlattı. Hepimizin inandığının tersine bir yaratıcı değil de kendimi bir *Genius* olarak düşündüm. En başından beri benim bu olduğumu söylemişsiniz. Yani senin koruyucu meleğin... Eğer ben buysam koruyuculuğumun sınırları olmamalıydı. Bir süre sessizce oturmak istedim. Senin yüzünü hayal ettim. Konsantre olmaya başladım. Nasıl yapmam gerektiğini bilmesem de içgüdülerime kulak verdim. İşe yarayacağını biliyordum. Ne kadar zaman sonra tam olarak bilmiyorum, o evi gördüm. İçeri giriyordun. Başta görüntü çok net değildi ama o odada olanlardan sonra..."

Devamını getiremedi. Hepsine tanık olmuştu. Tüm işkencelere, konuşulanlara, Fraude'nin yaptıklarına... Eli mi elinin üzerine koydum, güç vermek istiyordum. Yanında olduğumu ve iyi olduğumu, sıcaklığımı hissetsin istiyordum. İşe yaradı ve devam etti.

“Daha sonra izlememiz gereken yol zihnimde belirme-ye başladı. Bana verilen bu –adı her neyse– ilahi bir güç olmalıydı ya da en azından bana bunu veren o büyük güç beni yalnız bırakamazdı. Sam ile konuştum ve gördüklerimi anlattım. Götürüldüğün yeri bulmam zor olmadı. Oraya vardığımızda Nelly şekil değiştirerek kapıdaki *Ariel*’lerden birine dönüştü. Beni yakalamış gibi yaparak içeri soktu. Daha sonra Alekto’ya haber vermelerini söyledi. Bu arada Aya da aşağıda hazır bekliyordu. Hiçbiri Nelly’nin kendilerinden biri olmadığını anlamadı. Ellerimi bağladı, tabii çok çabuk çözeceğim şekilde. Alekto haberi alınca hemen yanına getirilmemi istedi. Sanırım hem seni hem de beni hazırlıksız yakalamak istiyordu. Nelly beni yukarı çıkartırken Fraude de bizi takip etti. En çok onun fark etmesinden endişeleniyordum ama sandığım kadar zeki değilmiş. Sonrasını sen de biliyorsun, yani ışığı...”

“Evet, devamını biliyorsun Kevin. Ben, Kâhin ve Fraude’nin işini bitirirken Nelly ve Veronica da diğer *Ariel*’leri etkisiz hale getirdi. Sonra da seni oradan çıkarttık. Çok bitkindin ve ölmek üzereydin. Erica neredeyse tüm gücünü harcadığı için artık hareket edemeyecek hale gelmişti. Nelly onu beslenmesi için götürürken seni iyileştirmek için yanından ayrılmak istemedi. Ama buna izin veremezdim. İkinizi de düşünmek zorundaydım. Beslendikten sonra geri döndü ve seni iyileştirdi.”

Bir süre sessizliğimi korumaya çalıştım. Çünkü eksik bir parça vardı, mantıksız gelen bir şeyler. Ama bulmam kolay oldu ve ismi ağzımdan adeta bir çılgılık gibi çıktı.

“Alekto!”

İsmi söylediğim anda yüzlerindeki ifade yanılmadığını kanıtlıyordu.

“Kevin, Alekto’ya dokunamadık. O sadece olanları izledi ve giderken de bunu verdi.”

Sam elindeki masanın üzerine koyduğunda gördüğüm şey, diğerleri gibi benim de bembeyaz kesilmeme sebep oldu. Bu bir hançerdi; Alekto'nun hançeri. Bu hançer gizemini koruyan büyük bir güce sahipti ve hangi tarafın elinde olursa onun için güçlü bir silah haline geliyordu. Ama çoğunun bilmediği bir ayrıntı vardı: Alekto Heaven'ın kalbini bu hançerle çıkarmıştı. Bunu bana vermesi anlamsızdı.

"Bunu neden verdi ki?"

"Bunu sana vermemizi söyledi ve..."

"Ve ne? Sam konuş hemen! Başka ne dedi?"

"Hançeri sana vermemizi söyledi çünkü senin buna ihtiyacın olacaktı, Erica üzerinde kullanmak için..."

Son kelimeleri o kadar hızlı söylemişti ki vereceğim tepkiden korktuğu çok belli oluyordu. Ben ise hâlâ ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Benim bunu Erica'nın üzerinde kullanabilmem için onun yaratıcı olması gerekir. Alekto onun yaratıcı olmadığını kendi söyledi."

Sesim olması gerekenden daha rahat çıkmıştı ama karşımda duran hiçbir yüz benim rahatlığıma sahip değildi. Tam tersi, artan bir endişe ve korkuyla bana bakıyorlardı. Birden Erica'ya döndüm.

"Bana söylemediğiniz ne var?"

"Alekto bir gün bunu beni öldürmek için kullanacağını söyledi. Ölümüm senin ellerinden olacaktı ve bu hançer sayesinde..."

Elimi hızla kaldırarak susmasını işaret ettim. Beynim uyuşmaya başlamıştı. Dizlerim beni taşımıyordu. Tüm anlamlar zihnimde sağa sola çarpıyor ve ihtimaller çılgın atıyordu. Bunu yapmış, kaderimi değiştirmiş olamazdı. Alekto'nun en büyük gücü buydu. Adını "Öç Tanrısı'ndan" alan Alekto bu yönde kaderi değiştirebilir-

di. Bir şekilde kaderimde, Erica'dan öç alacağım bir değişiklik yapmıştı. Tişörtümü sıyırdım büyük bir hırsla. Eğer gerçekten yaptıysa göğsümün üzerinde bunun işaretini taşıyor olmalıydım.

Hançere dokunmamla göğsümde yavaş yavaş oluşan şeyi gördüğüm anda gözlerimi oyma isteği oluştu içimde. Kalbimin üzerinde ters olarak "Ambrosia" yazıyordu. Kelimenin anlamı "Sonsuz yaşam"dı ama tersten yazıldığında anlamı da tersine dönüyordu: "Mutlak ölüm".

Duvarda patlayan yumruk, yükselen haykırış ve damlayan kan damlaları...

Hepsi bana aitti. Hiçbir şey sona ermemişti. Tam tersi, her şey şimdi başlıyordu. Üstelik kaderin ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyordum. Yüzyıllar sonra da olabilirdi, birkaç saat sonra. Bunu bilerek yaşamak yapılan işkenelerin en büyüğüydü. Sevdiğim kadını öldürmek, her bir atışına taptığım kalbini kendi ellerimle durdurmak... Bu dayanılacak bir şey değildi. Üstelik bu kaderi yok etmenin yolunu bilmiyordum. Bunu asla bulamayacaktım.

"Kevin, bana bak! Kevin, lütfen bana bak! Hiçbir şey olmayacak, senin bu acıyı çekmene izin vermeyeceğim. Gerekirse seni kendinden bile korurum. Her ne olarsa bunu mutlaka durduracağız. Beni anlıyor musun Kevin, bunu mutlaka durduracağım."

Yüzümdeki kanlı yaşları silmeye çalışan Erica'yı hırs-la ittim.

"Hiçbir şey yapamayacaksın. Buna ne senin gücün yeter ne de benim! O kaderlerimizi değiştirdi ve kader dediğin şey eninde sonunda gerçekleşir. Aptal olma!"

Tüm söylediklerimi bilinçsizce söylüyordum ve karşımdakinin canını acıttığımın farkında bile değildim. Hiçbir şey yapmadan geri çekildi.

"Sen benim sevdiğim, âşık olduğum adam değilsin.

Daha birkaç hafta önce bir *Ankaar* olduğunu, yeryüzündeki en güçlü muhafız olduğunu söylüyordun. Ne benim sevdiğim adama ne de bir *Ankaar'a* yakışır harekette bulunuyorsun şu an. Sen tam bir zavallısın, her şeyinle hem de...”

Tüm bu söylediklerinden sonra içimde yükselen hırs-la ona doğru döndüm ve bir-iki adımda karşısına geçtim. Erica korku içinde geriye kaçarak duvara yaslandığında, aklım başıma geldi. Ona zarar vereceğimi sanmıştı. Sık-tığım yumruğumu ardı ardına hemen yanındaki duvara geçirdiğimde kızgınlığımı kırılan kemiklerimden alıyordum. Hiçbir şey bu kadar basit değildi. Ona kızgındım, çünkü ölümünü ve Alekto'yu çok hafife alıyordu. Kızgındım, çünkü hiçbir gücüm olmamasına rağmen onu öldürebilmek benim için çok kolaydı.

“Beni korkutuyorsun! Sana duyduğum güveni kır-yorsun Kevin!” diye fısıldadığında aniden durdum.

Kırgın gözlerini kaldırarak bana baktı ve tek kelime etmeden evden çıktı. Nefes nefese ve kırık kemiklerimin acısıyla olduğum yerde kalakaldım. Nelly ardından git-miş ama kısa süre içinde geri dönmüştü. İzini kaybettiği-ni söylediğinde, bana bırakmasını söyledim ve kendimi dışarı attım.

Aklıma gelen ilk yer Palmer Park'tı. Oraya vardığı-m-da beni tam bir hayal kırıklığı karşılamıştı. Buraya gel-memişti. Burada olmadığına göre tek bir ihtimal kalmıştı geride; küle dönmüş evine gitmiş olmalıydı. Daha önce çektiği fotoğrafları göstererek evini özlemle anlatmıştı. Nerede olduğunu biliyordum.

Sokağın başına geldiğimde uzakta olmasına rağmen onu gördüm. Arabadan inip koşmaya başladım. Beni fark ettiğinde hızla ayağa kalktı ve kaçmaya başladı. Onu yakalayıp arkasından sarılmaya çalıştım ama bir yandan

ağlıyor bir yandan da, bırak beni, diye haykırıyordu.

Tüm çırpınışlarına rağmen ona sarıldım, binlerce kez af diledim. Sonunda çırpınışları dursa da hıçkırıkları devam ediyordu. Onu kendime çevirdim ve dudaklarımla gözyaşlarını dokundum.

“Seni seviyorum. Üzgünüm! Çok üzgünüm.”

Artık vücudu hıçkırıklardan sarsılıyordu. Onu kucağıma aldım ve arabaya taşıdım. Konuşmak ve benden korkmaması gerektiğini söylemek istiyordum. Daha önce hiç yaşamadığım bir panik halindeydim.

“Ben seni tanıyamıyorum. O güçlü, kendinden emin halin bir anda yok olamaz. Sana duyduğum inancı sarıyorsun ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor.”

“Biliyorum. Çaresizim ve çaresizliğimi kamçılar için herkes elinden geleni yapıyor. Birileri hayatım üzerinde oyunlar oynuyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Bu beni deli ediyor Erica.”

“Biliyorum ama kendine ve bize olan inancını kaybettiğın anda oyunu da kaybedeceksin. Anlamadığın bu.”

Verecek bir cevabım yoktu. Haklı olduğunu biliyordum ama her şey üst üste geliyordu ve özümnden gelen güç her geçen gün biraz daha azalıyormuş gibi hissediyordum.

Eve vardığımızda merakla bizi bekliyorlardı. Sakinleştığımızı görünce tek kelime etmeden odalarına çekildiler ve bizi yalnız bıraktılar. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Erica bir an bile beklemeden kollarımın arasına yerini aldı ve uykuya daldı. Beni kendimle bırakmıştı. Buna memnundum, çünkü sessizlik içinde düşünmeli ve bir plan yapmalıyım.

Güçlerimi geri kazanmak ve tutsaklıktan kurtulmak için bir yol olduğunu biliyordum. Alekto bunu hâlâ bulamamış olmama şaşırmıştı. Yeteri kadar araştırma yapa-

mamıştım. Daha fazla çalışmalı ve kurtuluşum her neyse onu bulmalıydım. Güçlerimi geri kazandığımda tüm dünyayı karşımda titretecek ve kim olduğumu herkese tekrar hatırlatacaktım. Çünkü bu tek taraflı bir durum olmaktan çıkmış ve rakibim adil dövüşmemeyi seçmişti. Bu artık hem beni hem de sevdiğim kadını hedef alan bir savaştı. Aşk elimden almak için attıkları bu adıma en kanlı şekilde karşılık verecektim. Onu elimden almaya kalkışacak herkesin kalbini yerinden sökecek ve parçalara ayıracaktım. Cehennemin kapıları artık ardına kadar açılmış ve ben içimde saklı kalan canavarı serbest bırakmıştım.

Şüphe ve Umut

Erica'nın çılgılığıyla yerimden fırladım. Çıplak vücudu bir yaprak gibi titriyordu.

"Erica, iyi misin?"

"Ben... Sanırım bir rüyaydı."

"Kâbus muydu? Neden bu kadar titriyorsun?"

"Hayır, aslında kâbus değildi. Neden titrediğimi bilmiyorum. Belki de yine bir şeyler görüyorumdur."

Birden gerildim. Onu bu kadar korkutan şey ne olabilirdi?

"Ne gördün sevgilim?"

"Bir bebek!"

"Bir bebek mi?"

Aklımdan bunun olamayacağını geçirirken zihnimdekileri duymuştu.

"Bir kadının kucığındaydı ve inanılmaz güzeldi. Onun dışında tek gördüğüm şey, küçücük ellerinde izler olduğuydu."

"Neye benziyordu?"

"Belli bir şekli yoktu ama çok belirgindi. Bilmiyorum Kevin, o bebek çok farklıydı. Korkunç denemez, etkiyici ve garipti. Gerçek olamayacak kadar güzeldi ve ben..."

"Belki de sadece bir rüyadır," diyerek onu kollarımın arasına aldım.

"Hayır, bence basit bir rüya değildi. Güzel ve güçlü görünüyordu. Bizden biri olabilir mi?"

"Bunu ancak küre gösterebilir."

"Çok farklıydı, o yüzden bu kadar etkilendim herhalde."

Bunun sebebini biliyordum. Erica her zaman bir bebeğe sahip olmak istemişti ama bunu sadece bir kere dile getirebilmişti. Ama gerçekleri öğrendikten sonra bir daha hiç bu konudan bahsetmemişti. Ama ben içindeki fırtınayı görebiliyordum. Onu bu etkiden kurtarmanın tek bir yolu vardı; bu anı gölgelememesi için kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve tüm ruhumu bedelimle birlikte ona verdim.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Duyduğum seslerle hızla kalktım ve sesin geldiği yöne doğru koştum. Onu bulduğumda banyoda yere oturmuş ağlıyordu.

"Neyin var, incindin mi?"

"Hayır, yine rüya gördüm. Aynı bebektir sanırım. Bu sefer benim kucağımdaydı. Yanımda sen de vardın. O sanki bizim bebeğimizdi..."

"Erica, lütfen. İkimize de bunu yaşatma. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu değiştirebileceğim bir durum değil."

"Son olanlar yüzünden sanırım sınırlarım bozuldu. Ilık bir duş iyi hissettirir, merak etme."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Burukça gülümseyerek bana döndü.

"Sen yemek yemeyi bile sevmezsin ki..."

"Ama seni seviyorum." diyerek bana gülümseyen gözlerinden öptüm ve onu rahatlaması için yalnız bırakarak aşağıya indim.

Erica haklıydı, yemek yemeyi sevmediğim için yapmayı da daha önce hiç denememiştim. Ama şans benden yanaydı.

"Veronica yardımına ihtiyacım var. Erica'ya yiyecek bir şeyler hazırlayacağımı söyledim ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Veronica bir süre bana anlamaz gözlerle baktı.

"Aklındaki ne?"

"Basit bir şeyler. Salata, kızarmış ekmek..."

"Önce malzemeler."

"Çabuk hazırlayabilirim, değil mi?"

"Bilmem, hazırlayabilir misin?"

Küçük bir kahkaha atarak bana baktı. Onun neşeli hali açmak istediğim konuya zemin hazırlarken cesaretimi toplamaya çalıştım.

"Veronica, sence bizim türümüzün... Yani, biz insan sayılmayız ama insanlara özgü hemen hemen her özelliği taşıyoruz. Daha önce merak bile etmemiştim... ama belki sen?"

"Kevin, ne bilmek istiyorsan açıkça sorabilirsin."

"Tamam, soruyorum. Bizim türümüzün üreyemediğini biliyoruz; bu hangi cinsten kaynaklı bilmiyorum ama şu an benim bir ölümlü olduğumu düşününce, sence bir bebek olması mümkün mü?"

Veronica'yı hazırlıksız yakalamıştım. Gözlerini kocaman açarak elindekileri tezgâha bıraktı ve bana döndü.

"Ne? Sen böyle bir şeyden mi şüpheleniyorsun?"

"Tam olarak şüphe diyemeyiz."

Bir süre düşündükten sonra, "Doğrusunu söylemek gerekirse, tutsak olduğun andan itibaren bir ölümlüye dönüştün," dedi. "Belki bu mümkündür ama bilmiyorum, Kevin..."

"Bilmediğin ne hayatım?" diyerek araya giren Sam

meraklı gözlerle ikimize bakıyordu.

"Ben bir konuda Veronica'nın fikrini almak istedim."

"Sam önceden bu konuyu araştırmıştı. Ona sorsan daha iyi olabilir."

"Konuyu öğrenebilir miyim?"

"Kevin, ölümlü olduktan sonra tüm insani vasıflara sahip olup olmadığını merak ediyor."

"Nasıl yani, ne tür vasıflar?"

"Üreme konusundaki vasıflarını merak ediyor."

Sam'in bir anda rengi kayboldu. Ama kısacık bir süre sonra kendisini toparlayarak ciddi bir ifadeye büründü.

"Basit bir mantıkla baktığımızda haklısın, tüm insani vasıflara sahipsin şu an. Ama biliyorsun; daha önce böyle bir durum hiç gerçekleşmedi. Ne bizim zamanımızda ne de bizden önce. Ama senin gibi sonsuz ıstırapın tutsağı olan çok kişi de olmadı. Bilemiyorum. Senin bedeninin bunun için uygun olsa bile Erica için aynı şey geçerli olmayabilir."

"Biliyorum, aklım karışık. Erica dün gecedan beri garip rüyalar görüyor. Bundan çok etkilendi ve sanırım beni de etkiledi. Sürekli aynı bebeği gördüğünü söylüyor. Güçlü ve güzel bir bebek... Bebeğin ellerindeki izler dışında dikkatini çeken bir şey yok gibi."

"Ne tarz izler?"

"Tam olarak görememiş. Ne anlam vermem gerektiğini bilmiyorum."

"Belki sadece bir rüyadır."

"Belki de..."

Ses tonumdaki hayal kırıklığına ben bile şaşırmıştım. Tüm bu olağanüstülüğün arasında güzel bir mucize olmasını dilemiştim içten içe. Erica'nın kahkahasıyla aklımdakilerden hızla sıyrıldım.

"Hmm, marullar iyi gözüküyor. Ama sanki biraz büyük olmuş gibi," derken gülümseyen yüzü birden değişti.

“Bu koku da ne?”

“Hangi koku?”

“Kötü kötü kokan şeyi soruyorum. Mide bulandırıcı.”

Veronica’nın garip bakışlarını önemsemeden kokunun kaynağını bulmaya çalıştım.

“Sanırım bu kokuyor,” diyerek buzdolabından çıkarttığım peyniri gösterdim.

“Ama bozuk falan değil.”

Erica elimdeki tabağa doğru burnunu uzatıp peyniri kokladı. Birden yüzü beyazladı; iğrenç, diyerek hızla mutfaktan çıktı.

Yerde patlayan bardağın sesi dikkatimi dağıtırken Veronica, “Bu olamaz....” diye fısıldadı.

Erica’nın ardından giderken Veronica’nın kendi kendine konuştuğunu duyabiliyordum. Kokuya karşı duyarlılık, mide bulantıları... Bunlar gebelik belirtileri...

Erica yüzünü yıkarken başında bekliyor ve onu dikkatlice izliyordum. Sanki bir şey görebilecekmişim gibi... Aklımda dönüp duran ihtimalleri Erica’dan saklayamadım, zihnimdeki kaosu fark etti ve hızla başını kaldırarak bana baktı.

“Bu olabilir mi?”

Büyük bir panik dalgası vücudumu kapladı.

“Ne olabilir mi? Sadece iyi misin diye bakmaya geldim.”

“Konuyu değiştirmeye çalışma, bunun mümkün olmayacağını söylemiştin. Neden fikrin değişti?”

Tüm bu olanlardan sonra düşüncelerimi saklamaya çalışmak benim için baştan kaybedilmiş bir savaştı.

“Tutsak olduğum anda bir ölümlüye dönüştüm. Sadece bir an için... Ben düşündüm ki... Kokudan etkilenip miden bulanınca, gördüğün rüyalar...”

Anlamsız konuşsam da Erica ne demek istediğimi anlamıştı.

“Keşke...” dediğinde, gözlerinden akan yaşları ıslak yüzünde bile kolaylıkla fark edebiliyordum.

Artık onu teselli etmek istemiyordum. Normal olmak istiyordum. Belki de yüzyıllarca süren yaşamım boyunca ilk kez normal olmak istiyordum. Dokunduğum her şey avuçlarımın arasında un ufak oluyordu. Her çırpınışımda daha çok saplandığım bir bataklıkta gibiydim. Cevaplanmamış sorulardan oluşan koca bir bataklık... Beni aydınlığa çıkaracak ışığı beklemekten yorulmuştum. Ve ne yazık ki; en korktuğum ve en tehlikeli dediğim umudun içinde oluşmasına izin vermiştim.

Ayin

Bir çıkış bulmak zorundaydım. Tutsaklığı yok etmek için yaptığım tüm araştırmalar sonuçsuz kalıyordu. Alekto'nun bunun çok basit bir şey olduğunu söylemesi doğru düşünmemi ya da önümdekini görmemi engelliyor olabilirdi. Neydi bu kadar basit olan ve niye bu konuda hiçbir yazıt yoktu?

Konsey sonunda çağrıya karşılık vermişti ama sadece beni ve Samuel'i kabul etmişlerdi. Aklımı kurcalayan diğer konuyu ise derinlere gömmeliydim. Bebek konusunu asla düşünmeyecek ve bunu dile getirmeyecektim. Eğer böyle bir durum varsa zaten küre bunu öngörmüş olmalı, ben açık vermeden Konsey bunu dile getirecektir.

"Kafanı kurcalayan şey nedir?" diye sordu Sam.

Bir yandan arabayı kullanıyor bir yandan da dikkatini bana vermeye çalışıyordu. Konsey'in çağrısını alır almaz yola çıkmıştık. Yapılan saldırı için görüşmeye çağırılmıştık.

"Tutsaklık... Konsey'e bunu sormak zorundayım. Bana bir yol göstermeleri gerek."

"Bu konuda bir şey yapmasalar bile mutlaka bir yol bulacağız, merak etme."

"Alekto'nun çok basit dediği ne olabilir Sam? Doğru dürüst düşünemiyorum. Cevap gözümüzün önünde ve ulaşılması kolay olabilir mi?"

Sam bir süre sessiz kaldı. Bir şeyler bulması için adeta içimden yalvarıyordum. Birden arabayı durdurdum.

"Lanet olsun, nasıl düşünemedim, nasıl? Ahh ne kadar aptalım?.."

"Neler oluyor?"

Ani bir manevrayla arabayı döndürdü.

"Biraz daha sessiz kalırsan çıldıracağım. Nereye gittiğimizi söyler misin?"

"Ayin için gerekenleri almaya."

"Ne ayini? Konsey bizi bekliyor."

"Bizi bu kadar zaman beklettiler, biraz da onlar beklesin."

Kafam iyice karışmıştı. Sam hangi ayinden bahsediyordu. Bu çok tercih ettiğimiz bir yöntem değildi.

"Ne ayini yapacağız Sam, lütfen tam olarak aklındaki söyler misin?"

"Nemesis ayini."

"Nemesis mi? Bu çok zor bir ayin, nasıl yapacağız?"

Birden durakladım. Tüm soruların cevabı yanımdaydı. Bunu yapabilecek tek kişi Sam'di.

"Bunu bir tek sen yapabilirsin," dedim şaşkınlıkla.

"Evet ve bunu daha önce düşünemediğim için kendime ne kadar kızgın olduğumu anlatamam."

Nemesis ayini sadece adalet sağlayanlar tarafından yani bir *Ate* tarafından yapılabilirdi. Bilgeliğin anahtarlarından biriydi bu ayin. Bunun için gereken en önemli şey Lambrodit taşıydı. Bu taş kişinin geçmiş ve güncel yaşantısını çözümlemesine yardımcı olurdu. Şu an ihtiyacım olan tek şeydi.

Samuel bir dükkânın önünde durdu ve birkaç dakika içinde elinde Lambrodit taşıyla geri döndü. Şimdi de saf ipeğe ihtiyacımız vardı. Bunu hemen bulmak kolay olmayabilirdi. Ama Sam yanıldığımı gösterdi. Ceketinin cebinden çıkardığı mendili bana gösterdi. Saf ipek bir mendil.

“İlk olarak Konsey’le görüşeceğiz. Sonra da zaman kaybetmeden ayini yaparız.”

Tüm kontrolü ona bırakarak içimde yükselen heyecanı bastırmaya çalıştım. Zihnimdeki karmaşa dikkatlerini çekebilirdi. Açık vermemeliydim. Gözlerimi kapadım ve kalın bir duvar inşa ettim. Bir süre sonra gözlerimi açtığımda artık bakışlarım donuk ve boştu.

Konsey binasından içeri girerken Sam bana dönerek, “Ayin konusunda hiçbir şey düşünme.” dedi, ama bakışlarım ona çok şey anlatmış olmalı ki daha fazla bir şey söylemeden hafifçe başını eğdi ve önden gitmem için geriye çekildi. İçeri girdik. Her zamanki gibi beşi de karşıımızdaydı.

Isaac söze başladı.

“Muhafızlar, çağrınız kabul edildi,” dedikten sonra eliyle konuşmamızı işaret etti.

“*Ariel*’ler tarafından saldırıya uğradık. İki defa. İlkinde hedef Erica’ydı, ikincisinde de Kevin. Alekto Fraude’nin ve Kâhin’in yardımıyla onu ele geçirdi ve günlerce işkence etti. Erica sayesinde Kevin’i bulduk ve diğerlerini etkisiz hale getirdik.”

Heaven bir anda söze girdi.

“Hepsini mi?”

“Fraude, Kâhin ve diğer *Ariel*’leri. Alekto taraf değiştirmiş, artık onlardan biri. Onu elimizden kaçırdık.”

Heaven’ın yüzündeki rahatlama dikkatimi çekmişti. Alekto’nun onlardan biri olduğu gerçeğine şaşırarak yerine, kaçmış olmasının verdiği rahatlığı yaşıyordu. Düşüncelerimi perdeledim ve sessiz kaldım.

Oswald konuşmaya başladığında ona doğru döndüm. Hepsinden daha heybetli duruyordu. Ama gözleri sesi gibi ruhsuz ve donuktu.

“Bu yüzyılda anlaşmanın çok sık ihlal edildiğini gö-

rüyorum ama bekleyecek ve sessiz kalacaksınız. Yapa-
cağınız herhangi bir yanlış, sonu gelmeyecek bir savaşa
sebeup olabilir. Taraflar bir araya gelecek ve bir uzlaşma
sağlanacak. Sonrasında görüşmeye çağrılacaksınız. O
güne kadar sessizliğinizi koruyun. Görüşme sona erdi.”

“Bir konu daha var,” dedi Sam aniden.

“Konu nedir?”

Heaven’ın ani çıkışı diğerlerinin de dikkatini çekmiş
gibi gözüküyordu. Her zamankinden farklıydı. Kon-
sey’deki tüm yaratıcılar duygu yoksunu gözükürler ve
nadiren tepki verirlerdi. Ama Heaven bugün ayna gibi
içindekiler dışarı yansıtıyordu.

“Erica, Kevin’a zarar vermek isteyen bir okuyucunun
tüm gücünü yok etti. Bunu sadece yaratıcıların yapabil-
diğini biliyoruz. Bu durumda Erica bir yaratıcı mı yoksa
güçleri yoğun bir safkan mı?”

Heaven tam konuşmaya başlayacakken Abraham eli-
ni kaldırarak onu engelledi. Garip bir etkileşim vardı ara-
larında.

“Erica yaratıcı değil, sadece bir safkan. Bir *Genius* ol-
duğu için de Kevin’ın tehlikede olduğunu düşündüğü
her an öğrendiği ya da geliştirdiği her gücü kullanabilir.
Ankaar’ın güçleri dışında yaratılan tüm üstün varlıkların
gücünü kullanabilir. Sadece koruduğu kişi tehlikede ol-
duğunda!”

Abraham’ın söyledikleri kafamın içinde yankılanır-
ken, Heaven’ın huzursuzluğu dikkatimi çekiyordu.

“Bu konu açıklığa kavuştuğuna göre başka sorumuz
yok.” dedi Sam ciddiyetini bozmadan.

“Görüşme sona erdi,” diyen Heaven gözlerini benden
ayırmıyordu.

Alekto’nun varlığına şaşırmamış ve içimde ona karşı
duyduğum nefreti görmüştü. Özellikle zihnimde bunu

açık etmiştim. Onu yok edeceğimi biliyor ve belki de bu konuda kendisini üzgün hissediyordu. Çünkü ne olursa olsun onu yok edecektim.

Arabaya bindiğimizde bir süre ikimiz de konuşmadan öylece durduk. İçimdeki rahatlığı bir türlü serbest bırakamamıştım. Sanki patlamak üzere olan bir volkan vardı ve bir türlü lavlarını püskürtemiyor gibiydi. Sam elini omzuma koyup ona bakmamı sağladığında, onda gördüğüm rahatlık içimde saklı tuttuğum tüm ferahlığı bir anda dışarı çıkardı.

“Yaratıcı değilmiş... Erica yaratıcı değilmiş...”

“Rahatla... İlk kısmı atlattık. Şimdi sıra ikinci kısma geldi.” diyerek elindeki lambroditi gösterdi.

Duyduklarımın etkisiyle heyecanlanmış ve ayini tamamen unutmuştum. Önümüzdeki tek engeli de çözüme ulaştıracak bir ihtimalimiz vardı artık.

“Ayini nerede yapacağız?”

“Eve gitmeliyiz, Veronica’ya ihtiyacım var.”

“Başka bir yer seçemez miyiz? Erica’nın öğrenmesini istemiyorum. Ne ile karşı karşıya kalacağımızı bilmiyoruz.”

“Önemli olan tek şey seni tutsaklıktan kurtaracak yolu bulmak. Buna odaklan lütfen.”

“Veronica yerine ben yardım edebilirim sana, sadece ne yapacağımı söyle.”

“Yıldırıma ihtiyacım var Kevin. Nemesis ayini çok zor bir ayindir. Bunun için enerjiye ve yardıma ihtiyacım olacak. Ruh eşime ihtiyacım var. Senin de öyle... Erica’yı uzak tutmaya çalıştıkça işler karışıyor. Tek başına savaşmamalısın, ne olaksa birlikte bunu karşılamalısınız.”

“Onu korkutmak istemiyorum. Tutsaklıktan nasıl kurtulacağımı ilk ben öğrenmeliyim Sam. Anlamak zorundasın.”

“Veronica’yı ara, bizi Palmer Park’ta beklemesini söyle. Ama sonuç ne olursa olsun bunu Erica’dan gizlemeye izin veremem. Güçlerini geri alman çok önemli, bunu lütfen aklından çıkarma.”

Veronica’yı aradığımda Erica ve Nelly’nin evde olmadığını, beslenmek için çıktıklarını söyledi. Ev ayın için daha güvenliydi.

“Eve gidelim. Erica ve Nelly beslenmek için çıkmışlar, uzun bir süre dönmezler.”

Sam tamam diyerek başını salladı ve gazı kökledi.

Eve vardığımızda Veronica merak içinde bizi bekliyordu. İçeri girmemizi bile beklemeden sorularını ardına dizdi.

“Konsey ne cevap verdi? Neden diğerlerinin evde olmasını istemediniz? Kötü bir şey var, değil mi?”

“Biraz sakın olursan her şeyi anlatacağız.”

“Tamam, içeri girin ve hiçbir ayrıntıyı atlamayın.”

“Erica’nın yaratıcı olmadığını öğrendik. Onun üstün güçlerinin tek sebebi Kevin’in tehlikede olmasıymış. Safkan bir *Genius* olduğu için koruduğu kişi tehlikede olduğunda tüm üstün özellikleri kullanabiliyormuş.”

“Bu harika bir haber Kevin, çok sevindim. Tutsaklık konusunda herhangi bir şey söylendi mi?”

“Hayır, bu konuyu Konsey’e taşımak istemedim. Kendi yöntemlerimizle öğreneceğiz”

“İyi ama nasıl?”

“Nemesis ayını ile,” dedim sabırsızlıkla.

“Bunu yapabileceğine emin misin Sam, eğer yapmak istiyorsan güneş batmak üzere. Acele etmelisin.”

“Haklısın. Adamotu, ökse ve kekiğe ihtiyacım var.”

Doğaya hükmeden bir muhafız için bu bitkileri var etmek sadece birkaç saniyesini aldı. Sam çalışma odasına gidip eski bir kitapla geri döndü. Okuması gereken

bazı şeyler vardı. Veronica bahçedeki masanın üzerine ihtiyacımız olan şeyleri hazırlarken hâlâ olacıklardan korkuyor ve kötü bir sonuçla karşılaşacağımız endişesiyle kıvranıyordum.

Her şey tamamlanınca, Veronica dışarı çıkmamız için işaret etti. Sam bir elinde kitap, diğer elinde bir bıçakla dışarı çıktı ve son hazırlıklarını yapmaya başladı. Tutsaklıktan kurtuluşumun cevabını birazdan öğrenecektim.

“Veronica, okuduklarım bittikten sonra taşın üzerine kanımı akıtacağım. Yıldırımın tam o anda düşmesi gerekiyor. Hiçbiriniz tek kelime dahi etmeyin, her ne olursa olsun! Anlaşıldı mı?”

Sonunda cevaplar önüme serilecekti. Şu an için tek isteğim güçlerimi geri kazanıp göğsüme kadarı kazıyanın ciğerini sökmekti. Kaderi değiştiremesem bile, onu yazını da beraberimde cehenneme götürecektim.

“Hazır mısınız?” diye sordu Sam güven veren bir ifadeyle bakarak.

“Hiç olmadığım kadar!”

Lambrodit taşını sağ avucunun içine alarak kitaptaki ayini okumaya başladı. Sonra eline bıçağı aldı ve Veronica’ya kısa bir bakış attıktan sonra eline küçük sayılabilecek bir kesik açtı. Akan damlanın Lambrodit üzerine damlamasıyla düşen yıldırım Sam’in yere yığılmasına neden oldu. Korkuyla ileri doğru atıldım. Veronica beni durdurmasaydı her şeyi mahvedecektim. Bir süre baygın yatan Sam yavaş yavaş kendine gelirken artık sabrım tükenmişti. Sam yavaşça ayağa kalktı. Önce Veronica’ya baktı, bir şeyler söylediğini anlamak için iç seslerini duymama ihtiyaç yoktu. Ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ödediğim bunca bedele rağmen bu sefer benden ne isteniyordu?

“Aranızdaki konuşmaya beni de dahil edin, hemen!”

“Diğerlerini beklesek iyi olacak!”

“Sam, bu konuda anlaşmıştık; ilk olarak ben öğreneceğim.”

“Her şeyi anlatacağım ama bu o kadar basit bir durum değil, bana güvenmek zorundasın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Güçlerini kazanmanın yolunu öğrendim. Ama buna tek başına karar veremezsin.”

“Elbette verebilirim.”

“Hayır Kevin, veremezsin!”

Veronica yine o şefkatli ses tonuyla konuşmaya başlamıştı ve bu iyiye işaret değildi. Yine kaldıramayacağım bir yük binmek üzereydi omuzlarıma ve ben binen her yükün altında ezilmekten yorulmuştum.

“Emin ol, bu tutsaklıktan kurtulmak için her şeyi yaparım. Lütfen söyle ve beni bu işkenceden kurtar.”

Sam Veronica’ya baktı tekrar.

“Kesin artık sessiz konuşmayı! Sam, hemen söyle!”

“Kevin, bu senin tek başına yapabileceğin bir şey değil. Anahtar senin elinde değil.”

“Bu da ne demek? Glerimin anahtarı kimin elinde?”

“Erica’nın!”

İşte bu olmaması gerekendi. Yine sevdiğim kadını, sonucunu bilmediğim bir şeyin içine srklyordum.

“Bunu nasıl yapacağım?”

Kahretsin! Erica! Geldiğini fark etmemiştim. Üstelik daha ben bile bunun nasıl olacağını bilemeden o işin içine dahil olmuştu. Ne söylersem söyleyeyim onu bundan vazgeiremeyecektim. Erica bunu öğrendiğinde sonucu ne olursa olsun üzerine gidecekti. Ve yine bitmek bilmez bir acı daha eklenecekti hafızalarımıza. Bunu biliyordum,çünkü basit bir şey olsaydı Sam bunu bana hemen söyler ve bir an önce ne yapılması gerekiyorsa yapmamızı sağlardı.

“Artık biriniz cevap verecek mi bana?”

Sam’e hayır anlamında başımı salladım ama beni dinlemedi.

Veronica ile bakışan Nelly içindekileri daha fazla tutamayarak, “Güçlerini kazanmanın yolunu bulmuşlar,” dedi heyecanla.

“Ve bunu benden saklamaya çalışıyorsunuz, öyle mi?”

“Kimsenin bir şey sakladığı yok Erica. Biz de yeni öğrendik. Kevin bile bilmiyor. Seni bekliyorduk.”

“Daha ne duruyorsun, söylesene; Kevin güçlerini nasıl geri alacak?”

“Bunu sen yapacaksın.”

“Nasıl?”

“Sam, yapma!”

Son bir ümit susması için çaba gösteriyordum. Duyacaklarımdan korkuyordum.

“Üzgünüm, bilmek zorunda. Erica, Kevin’ın tutsak olmasının sebebi sana duyduğu aşk, bunu biliyorsun. O, seni kaybetme korkusu ve bunun verdiği üzüntüyle tutsak oldu. Bu sebeple bunu ondan çekip alacak olan sensin.”

“Ne yapmam gerektiğini söyle!”

“Tek yapman gereken şey fedakârlık! Onun için neyi feda edersin Erica?”

Bu olamazdı. Tahminimden çok daha ağırdı. Erica’nın benim için varlığını bile feda edeceğini biliyordum. Bu durum göğsümde yazılı kaderi bana hatırlatırken istemsizce elimi dövmenin üzerine koydum. Bu dövmenin silinmesi için güçlerime ihtiyacım vardı. Ama yine bir bedel ödemek zorundaydım. Ne yazık ki bu sefer bunu ikimiz yapacak ve açılan yarayı paylaşacaktık.

Doğuş

Erica'nın mutlu ifadesi canımı yakıyordu. Yine kendini önemsemiyordu.

"Nasıl bir fedakârlık yapabilirim Sam? Ya benim seçtiğim fedakârlık doğru olan değilse? Bu konuda hata yapmak istemiyorum. Bu sefer her şey yolunda gitmeli."

"Aslında ne yapman gerektiğini biliyorum!"

"Ne?"

"Bu Kevin'ın hoşuna gitmeyecek."

Ben orada yokmuşum gibi konuşmaları sinirimi bozuyordu. Müdahale etmek istesem de Erica tüm kontrolü eline almıştı, ben ne dersem diyeyim dinlemeyecek ve bildiğini okuyacaktı!

"O'nun hoşuna gidip gitmeyeceği önemli değil. Bunu ruh eşi olarak değil, bir muhafız olarak söylüyorum." diyen Erica'nın ciddiyeti etkileyiciydi.

"Onun için güzelliğini feda edebilir misin?"

Bunu yapamazdım, sevdiğim kadından beslenecek kadar zavallı değildim. En başından beri bunun için çabalamıştım, bundan korkmuştum. İlk öpücüğünü bir bedel karşılığında almayacaktım. Başka bir yolu olmalıydı.

"Bu Kevin'ın hoşuna gitmeyebilir ama benim kesinlikle gidecek."

"Saçmalık! Böyle bir şey olmayacak, senden beslenmeyeceğim."

"Bundan o kadar emin olma."

Tartışmanın devam edeceğini sanmam, yaptığım en büyük hataydı. Erica'nın hızla dudaklarıma yapışması ve hissettiğim sıcaklık bütün ruhumu benliğimle birlikte alıp götürdü. Bu tıpkı cenneti hayal etmek gibiydi ya da dünya üzerinde eşi benzeri olmayan bir çiçeği koklamak gibi. Ölmek gibiydi ya da doğmak gibi... Yüce Yaratıcının varlığına inanmak gibiydi.

Sonsuzluk gibi gelen bu öpücüğün hiç bitmesini istemiyor olmak şaşırtıcıydı. İlk kez bir kadını öpüyormuş gibi hissediyordum. Teknik olarak bunu ilk kez yapmıyordum ama bunu diğerleriyle kıyaslamak bir kaktüsle orkideyi kıyaslamak gibi olurdu.

Yumuşak, ıslak ve sıcak dudaklarının bir an tereddütle duruşu beni saran büyüden çıkardı. Aynı anda kalbim atmayı bırakmış ve beni sonsuz bir boşluğun içine fırlatmıştı. Yüzümden akan gözyaşlarım ve Erica'nın yüzünden süzülenler aynıydı. Kan ağlamıyordum artık. Ondan beslenmişim! Hazırlıksız yakalanmışım, çünkü en son düşündüğüm şey beslenmektir. Hissettiğim, anlatılması imkânsız duygulara rağmen ondan beslenmişim.

Kapalı olan gözlerimi açtım ve ona baktım; hâlâ çok güzel gözüküyordu. Yüzünde hiçbir şey yoktu. Beni her zamanki gibi pürüzsüzdü. Hangi güzelliğini çalmıştım ki artık kan ağlamıyordum? Görmediğim tek yeri gözleriydi. Gerçek kendisini bana tüm çıplaklığıyla gösterirken canımın hiç bu kadar yanmadığını hissettim. Gözlerini açmamış, bana bakmamıştı. Yüzünü avuçlarım arasına aldım.

"Gözlerini aç Erica!"

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama engel oldum. Yavaşça gözlerini açtı. Sonsuz yeşilliğin yerini dipsiz bir siyahlık almıştı. Simsiyahtı gözleri. Nehirler gibi dediğim yeşil gözlerinin yerinde karanlık bir göl var-

dı şimdi. Tüm karanlığa rağmen hâlâ aynı bakıyordu ve gözlerinden akan yaşların kaybettiği güzelliği yüzünden değil de öpüşünün verdiği mutluluktan olduğunu haykırıyordu.

“Teşekkür ederim sevgilim. Benimle birlikte tekrar ağlayabildiğin için teşekkür ederim.”

En başından beri delice korktuğum ve kaçtığım durumun gerçekleştiğine inanamıyordum. Tüm güzelliğini bile çalsaydım bana yine aynı mutlulukla bakacaktı. Hissettiğim acıyla onun mutluluğunu gölgelemek istemedim. Yapmam gerekeni yaptım ve bu sefer tutkuyla dudaklarına yapışan ben oldum. İkimizin de gözlerinden süzülen yaşlar dudaklarımıza ulaşıyor ve tuzun verdiği garip tat yine garip bir şekilde keyif veriyordu.

Artık ağlaması hıçkırıklara dönüşmüştü. Ona sarıldım. İlk ve son defa ondan özür diledim.

“Üzgünüm sevgilim, bu şekilde olduğu için üzgünüm. Seni seviyorum.”

“Ne kadar acı çektiğini biliyorum. Lütfen Kevin, hiçbir şey senden daha önemli değil. Tek istediğim sensin. Varoluşumun tek gerçeği sensin. Gözlerimin yeşilinde boğulduğunu söylüyordun ama siyahında tekrar doğdun. Şimdi daha güzel hissediyorum kendimi. Daha önce hiç olmadığım kadar güzel.”

Aciz ruhum daima ona aitti ve onun olmaya devam edecekti. Haklıydı; gözlerinin siyahı benim yeniden doğuşum olmuştu. Bu sefer sevdiğim kadının bedeninde doğmuştum. Benliğime, gücüme ve ruhuma kavuşmuştum. Erica kendini daha güzel hissederken ben hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Çünkü dakikalar geçmesine rağmen hâlâ kalbim atmaya başlamamıştı. Bu gücümün büyüklüğünün kanıtıydı. Yeni doğmuş bir safkan gibiydim.

“Diğerlerinin yanına gitmeliyiz. Bizi yalnız bırakma nezaketini gösterecekler de gidip her şeyin yolunda olduğunu söylemeliyiz.”

Bahçeye çıktığımızda hepsi endişe içinde oturuyorlardı. Bizi gören Veronica yerinden fırladı.

“İyi misiniz?”

“Kesinlikle!”

Erica zafer dolu bir tonla konuşuyordu.

“Sen harika görünüyorsun.”

Nelly şaşkınlığını gizleyemiyordu.

“Elbette harika görünüyorum. Benim güzelliğimin kaynağı aşk.”

“Ukala!” dedi Nelly neşeyle.

“Sensin O!”

Sam’in dikkatinin üzerimde oluşu daha fazla şeyi öğrenmek istediğini belli ederken ufak bir gösteri fena olmayacaktı. Derin bir nefes aldım, elimi hâlâ atmamakta kararlı olan kalbimin üzerine koydum ve gözden kayboldum. Nelly’nin sevinç çılgılığı işe yaradığını gösteriyordu. Görünmez bir halde Sam’in yanına gittim ve elimi omuzuna koyarak görünür hale geldim.

“Dostum, ne kadar rahatladığımı bilemezsin.”

“Senin sayende Sam. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Veronica’nın yardımı ve Erica’nın fedakârlığı olmasaydı...”

“Artık bitti. Rahat bir nefes alabiliriz ve bence güzel bir kutlamayı hak ettik.”

Uzun zamandan beri ilk kez kahkahalar yükseliyordu bahçeden. Bunun verdiği huzur harikaydı. Her ne kadar aşmamız gereken çok daha zor ve karanlık bir durum olsa da artık güçlerim vardı ve bu benim için itici bir kuvvet oluşturunuyordu.

"Kızlar bana yardım eder, kısa sürede bir şeyler hazırlarız. Ama ayak altında olmanızı istemiyorum," diyen Veronica öyle hızla normale dönmüştü ki sanki hiçbir şey yaşanmamış gibiydi.

Tüm yaşadığımız o acı, endişe, korku... Hepsi aniden kopan bir fırtınanın içinde bizden uzaklara sürüklenmişti. Bahçeden yükselen lavanta kokusunu duyduğum anda Veronica ile göz göze geldim. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda teşekkür ederek ona göz kırptım. Lavantanın sakinleştirici etkisini hepimizin üzerine yayarak istediğini elde etmişti. Sam beni çalışma odasına sürüklerken satranç oynayacağımızdan bahsediyordu ama bunun bir bahane olduğunu zihninden okuyabiliyordum.

İçeri girip kapının kapalı olduğuna emin olduktan sonra deri berjere oturdum, Sam karşıma geçerken aramızdaki sehpa da kırmızı ve beyaz taşların dizili olduğu bir satranç tahtası vardı. Çok uzun zaman önce başladığımız oyunu hâlâ bitirememiştik. Bir süre tahtaya baktı ve atı öne sürerek filimi tehdit etti. Hemen ardından bakışlarını bana çevirdi.

Hamlemi yapmadan önce gözlerimi ondan ayırmadan, "Alektó'yu bulmalıyız." dedim.

"Biliyorum. Bu konuda bazı araştırmalar yaptım. Şu an gizleniyor. Ama eninde sonunda ortaya çıkacak. Lanetini biliyoruz. Bu konuda bir takip yöntemi geliştireceğim. Artık bir *Ariel* olduğuna göre bizim gibi özenli olmayacaktır. Hastanelere odaklanmamız yeterli."

Sam bunlardan bahsederken Alektó'nun nasıl beslendiğini hatırladım. Çok acımasız bir lanetti onunkisi. Alektó doğmamış bebeklerin ruhlarıyla besleniyordu, anne karnındaki saf ruhlarla. Aydınlık taraftayken genellikle hastalıklı ceninleri seçerdi, bunu sadece bakarak bile ayırt edebiliyordu. Şimdi aynı hassasiyeti göstermeyecek, bes-

lenirken cenini canlı tutmak için çaba harcamayacaktı.

“Peki ama bunu nasıl yapacağız?” dedim ve piyonu-
mu filin önüne çekerek feda ettim.

Sam atıyla piyonu düşürdüğünde vezirini açık etti.

“Benim için çalışan bir hacker var, adı JJ. Onun bu ko-
nuda yardımı olabilir. Hastanelerin sistemine sızabilir.
Anne karnundaki bebek ölümlerinin yoğunlaştığı bölge-
de ya da civarında olduğu ihtimali üzerine durup ona
göre bir yol izleyebiliriz.”

Sam’in planı mantıklıydı. Atımı ilerletirken vezirini
hedef almıştım. Ama ona ulaşmak için bir-iki hamleye ve
diğer taşlarımın desteğine ihtiyacım vardı.

“Ama her gün bir sürü vaka oluyordur, bunu ayırt et-
mek kolay olmayacak.”

“Aslında olacak.”

“Nasıl?”

“Bir inanışa göre bir bebek ana rahmine düştükten üç
ay sonra ruhu bedenine ulaşır. Bu aylardaki düşükleri ta-
kip edebiliriz.”

“Bu çok karışık.”

“Biliyorum ama denemeye değer!”

Sam fil ile vezirini korumaya alırken kalemin yerini
değiştirdim.

“Bir konu daha var...”

“Erica!”

“Evet. Onun hamile olma ihtimali var mı, bunu öğren-
mek zorundayız. Bu konuda hiçbir bilgi yok mu elimizde?”

“Aslında bir fikrim var. Ama nasıl yapacağımı bilmi-
yorum.”

“Nedir o? Her ihtimali düşünmek zorundayız Sam,
bu çok önemli.”

Sam fili, vezirini tehdit eden kalemi engellemek için
ilerlettiğinde istediğimi elde ettim.

"Bone Dea; doğurganlık tanrıçası. Ona nasıl çağrı yapacağımı bulmalıyım. Bize cevabı ancak o verebilir."

"Bone Dea! Onu nasıl bulacağımızı biliyorum!"

Sam neden bahsettiğimi anlamamıştı.

"Zates'e geçeceğim."

"Bunu yapamazsın Kevin, diğer tarafa geçemezsin."

"Sana yapabilir miyim, diye sormadım."

"Kevin, sen neden bahsettiğinin farkında mısın? Diğer boyuta geçemezsin!"

"Geçebilirim!"

"Nasıl?"

"Ben her şeye hükmedenim unuttun mu?" dedim ve vezirimi ilerlettim.

Sam kendi vezirini korurken Şahu açıkta bırakmış ve oyunun sonunu hazırlamıştı.

"Şah-Mat..." dediğimde Sam şaşkınlıktan irileşmiş gözlerini oyun tahtasına çevirdi.

Ve o anda doğru olanı görebiliyordu. Evet, ben bunu yapabilirdim. Çünkü ben artık piyon değildim. Ben oyun tahtasına vuran basit bir gölge değildim. Ben oyunu kuran, ona hükmedendim. Ben bir *Ankaar*'dım. Diğer boyuta geçip diğerleriyle temas kurabilecek tek kişi bendim.

"Peki nasıl geri döneceksin?"

"Bone Dea bir tanrıça ve iyiliğe yönelik bir tanrıça. Beni hapsedeceğine inanmıyorum."

"Bilmiyorum Kevin, bu konu beni korkutuyor. Uyu-yacaksın ve bizim sana ulaşmamız imkânsızlaşacak. Uyanmama ihtimalin var!"

"Hayır, hiçbir şey olmayacak, bana güven."

"Ne zaman yapmayı planlıyorsun?"

"Yarın! Sadece sen ve Veronica benimle olacaksınız. Nelly'ye Erica'yı oyalamasını söyleyeceğim."

"Bize ihtiyacın olacak mı?"

“Bunu bir hipnoz gibi düşün. Konsantre olmalı ve beni kabul etmesini sağlamalıyım. Tek ihtiyacım olan bir kadeh şarap ve defne yaprağı...”

“Tanrıların içkisi ve öte tarafın anahtarı olan bitki, öyle mi?”

“Evet, bu çağrı için yeterli olacak. Şarabı içeceğim ve defne sayesinde de diğer tarafa geçeceğim. Beni kabul etmesi için beklemekten başka çarem yok. İşe yaramak zorunda.”

Sam’in endişesi tüm yüzünü ele geçirirken hafifçe dizine dokunarak rahatlamasını sağladım. Sam’in endişesini anlayabiliyordum ama o içimde yenilenen gücü anlayamıyordu. Şu an tüm dünyayı yerinden oynatacak güce sahiptim. Ne olursa olsun Bone Dea’dan ihtiyacım olan cevapları alacaktım. İçimdeki umut tohumu yeşermek için can atıyordu ve ben bundan daha önce hiç almadığım kadar büyük bir haz alıyordum.

Bilinmezlik

Hepsinin heyecanı görölmeye değerdı. Masalar hazırlanıyor, mutfaktan bana bile güzel gelen kokular yükseliyordu. Heyecanlarını yok etmemek için bir şey söylemeden onları kendi hallerine bıraktım. Yarın için kafamı toparlamam gerekiyordu. Odaya girdiğimde Erica'yı eli karnında aynaya bakarken buldum. İçeri girdiğimi düşünce hızla elini çekip bana döndü. Ama ne kendi gözünden akan yaşlara ne de benimkilere engel olabilmışti.

Yanına gittim, gözyaşlarını sildim. Onu aynaya döndürerek arkasından sarıldım ve ellerimi karnının üzerinde birleştirdim. İçinden *keşke*, diye geçirdi. Bu acı ve umut onunla hep var olacaktı.

"Sen neden aşağıda değilsin? Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, kötü hissetmiyorum sadece garip hissediyorum. Anlatamayacağım bir şey bu. Rüyanın etkisi herhalde, bilmiyorum."

"Endişelenme, her şey yolunda artık. Ben yanıdayım." derken çoktan nefesim dudaklarının üzerine kapamıştı.

Onu öpebiliyor olmak büyük bir ayrıcalıktı. Kalp atışlarının hızlandığını duyabiliyordum. Kalbine eşlik eden kalp atışlarımı tutsaklıktan kurtulduğumdan beri ilk kez hissettim. Artık tam olarak normale dönmüşüm. Elimle saçındaki tokayı çekip aldım. Omuzunda zar zor duran

askının düşmesi çok kışkırtıcıydı. Aklımdan geçenleri duyduğunu biliyordum, bu da benim onu kışkırtma yöntemimdi. Zorlukla dudaklarımdan kurtuldu.

“Bizi bekliyorlar Kevin.”

Utangaçlığı cazibesini arttırıyordu ama bunun farkında değildi.

“Öyle olsun sevgilim, seni bırakıyorum, tabii şimdilik!”

Yanakları kızararak yanımdan uzaklaştı ve aşağıya indi.

Erica’nın üzerimde yarattığı dayanılmaz etkiden kurtulmaya çalışarak yarına odaklandım. Sam’in endişelenmesini anlıyordum ama korkmuyordum. İhtiyacım olan, konsantrasyon ve kararlılıktı. Bone Dea mutlaka bana karşılık verecekti, buna inanıyordum. Onun neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu önemli değildi. Sadece onun cevaplayabileceği sorularım vardı ve bu kadarı yeterliydi.

Biraz daha odada kaldıktan sonra üzerimi değiştirdim ve aşağıya indim. Hazırlıklar tamamlanmışa benziyordu. Erica üzerinde mutfak önlüğü ve karman çorman saçlarıyla çok tatlı gözüküyordu. Beni görünce yüzünü buruşturdu.

“Sen hazırlanmışsın bile, bir de bana bak.”

Zihnimin içindeki görüntüleri ona gösterirken, gecenin sonuna dair bir fikri vardı artık. Gülümseyerek yanımdan ayrıldı ve koşarak yukarı çıktı. Enfes bir şekilde döneceğinden emindim. Tahminimden daha kısa bir süre sonra aşağıya indi. Onu gördüğüm anda nefesim kesildi.

İnce askılı simsiyah bir elbise giymişti. Basit görünen sade bir elbiseydi ama bu durum kesinlikle seksi görünmesini engelleyememişti. Saçlarını benim sevdiğim gibi açık bırakmıştı. Beline kadar dalga dalga iniyordu. Hiç makyaj yapmamıştı. Yavaşça yanıma yaklaştı, simsiyah gözleriyle bana baktı.

Elini tutup dudaklarıma götürdüm, "Sen yeryüzüne ayak basmış en güzel şeysin." dedim.

"Sen her kadının sahip olmak için her şeyini feda edebileceği bir erkeksin. Ama benimsin." dedi.

Gururumu okşayan bu cümleden sonra kendimi tutamadım ve dudaklarını esir aldım. Böyle muhteşem ve ulaşılmaz bir kadına sahip olabildiğim ve dudaklarında yitip gidebildiğim için kendimi hep çok şanslı hissedecektim.

Nelly'nin muzip bir şekilde boğazını temizlemesiyle istemeye istemeye Erica'dan ayrıldım.

"Bölmek istemezdim ama..."

Gülümseyerek ona baktım.

"İlk kez yemek konusunda aceleciyim." dedim ve bu doğrudu.

Hâlâ mutfaktan nefis kokular yükseliyordu. Kısa bir süre sonra Sam ve Veronica da yanımıza geldi.

"Yemekler hazır."

Bahçeye çıkarken Sam'in iç sesi yankılandı kafamda. "Ona yaratıcı olmadığını söyledin mi?"

Kahretsin! Bunu tamamen unutmuştum.. "Hayır," dedim içimden. "Tamam, masada söyleriz. Bugünkü sevinci ikiye katlanacak!" dedi büyük bir keyifle.

Haklıydı bugünün Erica için unutulmaz olacağı bir gerçektir.

Masaya geçerek kutlama havası içinde yemeklerimizi yedik. Benim için bile nefisti.

Sam bana bakıp içinden, "Şimdi tam sırası!" diyerek beni yönlendirdi.

Ayağa kalktım, elimdeki kadehi havaya kaldırarak, "Bu gece için hepinize çok teşekkür ederim. Erica sayesinde artık eskisi gibi bir Ankaar olarak karşınızdayım. Tutsaklığım sona erdi ve ben tüm gücümle buradayım. Erica'nın yaptığı fedakârlığa karşılık benim de küçük bir

sürprizim olacak. Erica'nın yaratıcı olmadığı konsey tarafından onaylanmıştır." dedim.

Erica ne tepki vermesi gerektiğini bilmeden bana bakıyordu. Herkes kadehlerini kaldırmış onu bekliyordu.

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu, bugün aldığım en güzel ikinci haber. Ben... Teşekkür ederim... Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gecenin sonu yaklaşırken günün yorgunluğu da kendini belli ediyordu. Ama Nelly ne neşesinden ne de enerjisinden bir şey kaybetmişti.

"Heyy! Neden öyle durgunlaştınız?"

"Yorucu bir gündü." dedi Sam.

"Tamam, herkes yatsın o zaman. Yaşlısınız işte hepiniz, bunu kabul edin!"

Nelly, Veronica'nın ensesinde patlattığı tokatla sustu. Ama yüzünün aldığı ifade hepimizi kahkahaya boğmaya yetmişti.

"Gülün siz... Bunun acısını çıkaracağım hepinizden," derken, tıpkı küçük bir çocuğa benziyordu. Enerjisini de, hayata bağlılığını da kıskanmamak elde değildi.

Yukarı çıkarken Sam'in ne kadar haklı olduğunu daha iyi anladım. Tüm gün olup biten her şey yormuş ve yaşadığımız yoğunluk bizi tüketmişti. Ama odaya girdiğimde Erica'nın gecenin siyahını kıskandıran gözleri bugünün daha bitmediğini bana hatırlatıyordu ve benim buna bir itirazım yoktu.

Duyduğu aşkı arzuyla sunan kadının, beni derinlere ve ruhumu bile şeytana sattıracak zevkin doruklarına çekmesine izin verdim. Bu hem bir erkek olarak hem de bir *Ankaar* olarak teslimiyeti kabul edebileceğim tek şeydi.

Günün ilk ışıklarıyla kendimi iyi hissederek uyanmış-

tım. Dünün verdiği yorgunluk tamamen yok olmuştu. Bugün olacaklar ise içimde bastıramadığım bir heyecan yaratıyordu. Ama önceliğim farklıydı; Erica'yı evden uzaklaştırmalıyım ve bunu en iyi yapacak kişi Nelly'ydi.

Erica'nın hâlâ uyuyor olmasını fırsat bilerek hızlıca üzerimi giydim ve odadan çıktım. Nelly'nin evde olduğunu umarak odasına gittim ve yavaşça kapısını çaldım. Aldığım yanıt içimin rahatlamasını sağladı.

"Kevin, ne oldu bir sorun mu var?"

"Hayır, yardımına ihtiyacım var sadece."

"Bensiz bir şey yapamadığının farkında mısın?"

"Nelly, beni dinle, bu çok önemli!"

"Haklısın, tamam, dinliyorum."

"Erica'yı tüm gün oyalamanı istiyorum. Onu ciddi anlamda evden uzak tutmalısın. Mümkün olduğunca uzun sürmeli. Bir şey bul; onu mutlu edecek, oyalayacak bir şey!"

"Sorun ne Kevin? Neden böyle bir şey istiyorsun?"

"Yapmam gereken bir şey ver ve bunu Erica yanımdayken yapmak istemiyorum."

"Nedir o? Bak, bana söylemezsen hiçbir konuda yardım etmem."

"Off! Bazen gerçekten canımı sıkıyorsun Nelly!"

"Sen bilirsin."

"Tamam, sana söyleyeceğim ama bu konuyu onun yanında düşünmeni kesinlikle istemiyorum."

"Tamam, hadi söyle!"

"Ben diğer tarafa geçeceğim. Bone Dea'ya beni kabul etmesi için çağrıda bulunacağım ve eğer kabul ederse Erica'nın hamile olup olmadığını öğreneceğim."

"Sen ciddi olamazsın! Kevin, bu yapılmaması gerekenler listesinin neredeyse başında. Çok zor durumda kalmadıkça öbür tarafa geçmemelisin, bunu biliyorsun. Ya dönemezsen?"

“Bu konuda endişelenme. Hem bu kesinlikle çok zor-
da kaldığım bir durum.”

“Haklısın galiba... Ama Erica’yı tüm gün evden nasıl
uzak tutacağım? Alışveriş falan yapmak isteyeceğini san-
mıyorum.”

Nelly bunları söylerken elindeki gazete dikkatimi dağıt-
tı. Baş sayfada, yaşlılar için özel bir organizasyon olacağı-
dan bahsediliyordu. Üstelik şans eseri tam da bugündü.

“Şuna bak Nelly. Yaşlılar için bir organizasyon. Onu
buraya götür. İyiliğe yönelik bir şeyler yapacağınızı söy-
le. Bu onu ikna edecektir.”

“Bu iyi bir fikir olabilir. Eğer erken biterse de onu alış-
verişe zorlayabilirim. Elimden geleni yapacağım Kevin.
Ama lütfen dikkatli ol!”

“Sen de Erica’ya dikkat et lütfen, olur mu?”

“Bundan emin olabilirsiniz.”

Nelly’nin yanından ayrıldım ve aşağıya indim. Çalış-
ma odasına girdiğimde Sam’i dosyalara ve kitaplara gö-
mülmüş olarak buldum.

“Zor bir dava mı?”

“Hayır ama senin bugün yapacakların bütün dikkati-
mi dağıtıyor. Biraz araştırma yapmak istedim fakat elim-
de bir şey olduğu söylenemez.”

“Önemli değil Sam. Her şey yolunda gidecek, merak
etme.”

“Bu durum beni endişelendiriyor. Daha yeni kendine
geldin. Hemen ateşin içine atlamayı istemiyorum.”

“Sam bu bir seçim değil, bir zorunluluk. Bunu öğren-
mek zorundayım. Hepimiz için. Eğer bu doğruysa yani
Erica hamileyse, güçlerinin ne kadarını kullanabilecek
bilmiyorum. Bu onu güçsüzleştirir mi?”

“Ya da...”

“Ya da ne? Ne demek istiyorsun Sam, aklındaki ne?”

“Ya da öldürür mü? Bu tam bir bilinmez hepimiz için. Ya Erica’ya zarar verirse, bunu hiç düşündün mü? O zaman ne yapacağız?”

Sırtımdan aşağıya doğru ürperdiğimi hissettim. Bunu hiç düşünmemiştim. O şey... yani bebek, Erica’ya zarar verebilir miydi? Bu mümkün olamazdı? Ama eğer böyle bir şey olursa yapılacak şey basitti.

“Eğer ona zarar verdiğini görürsem ya da hissedersen onu kendi ellerimle oradan söküp çıkarırım.”

“Kevin, hiçbir şey bu kadar kolay değil. Neden sadece tek taraflı düşünüyorsun? Sen ondan kurtulma konusunda rahat konuşabilirsin ama Erica’nın da bu rahatlıkta olacağına emin misin? Sence yıllarca hayalini kurduğu şeye kavuşmuşken ondan bir çırpıda vazgeçer mi?”

“Elbette. Geçmek zorunda. En ufak bir zarar verdiğini hissedersen vazgeçecek. Tüm sorularım cevaplanacak.”

“Beni anlamıyorsun Kevin. Annelik farklı bir duygu. Dünya üzerinde en yoğun korkuyu taşıyan varlıklar annelerdir. Onların çocukları için hissettikleri korkunun büyüklüğünü tarif etmeme imkân yok ve içlerindeki adanmışlığı... Bu o kadar basit değil Kevin. Erica’yı ondan vazgeçirmeye çalışmak baştan kaybedilmiş bir savaş olacak, bunu unutma”

Bir bebek Erica’yı benden uzaklaştırır ya da karşı karşıya getirebilir miydi? Her şeyle başedebilirdim; *Ariel*’lerle, *Alekto*’yla ya da kaderle... Ama bir anne ve bebeğiyle baş edemeyebilirdim.

İçimdeki umudu gölgeleyen bu ihtimali kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Daha bebeğin varlığından bile emin değildik. Hemen komplo teorileri üretmek anlamsızdı. Gerçeği öğrenmek için yapılması gerek belliydi. Sonuç her ne olursa olsun bir çıkış yolu bulacaktım. Hem kendim için hem Erica hem de bebek için.

Mucize

Her şeyin sorunsuz hallolması için üstün çaba harcıyordum. Şanslıydım ki ilk kısmı kolay atlatmıştık. Erica Nelly'nin yaşlılarla bir gün geçirme fikrine sıcak bakmış ve heyecanlanmıştı. Ama bu sadece göstermelikti. Halsiz görünüyordu. Bana söylemediği bir şeyler olduğunu hissediyordum. Zihnine belli belirsiz dokunarak istediğim şeyi kolaylıkla alabildim. Sabah içinde bir şeyin kımıldadığını hissetmiş ve bu onu endişelendirmişti. Aklımdakileri belli etmemeye çalışarak ona sarıldım. Beni öperek yanımdan ayrıldı. Derin bir nefes aldım. Zamanı gelmişti artık. Kısa bir süre sonra bu bilinmezlik açığa kavuşacaktı.

"Sam, artık başlayabiliriz."

"Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar. Bu bilinmezlikle daha fazla devam edemem. Öbür tarafa geçeceğim ve gerçeği öğreneceğim."

"Tamam, neler gerekli?"

"Şarap ve taze defne yaprağı. Şarap kısmı kolay, defne konusunda Veronica'ya ihtiyacımız var."

Ona döndüğümde istemeye istemeye elini kapadı. Açtığında taze defne yaprakları duruyordu avucunda.

"Dikkatli ol Kevin."

"Merak etme."

Kadehe doldurduğum şarabın kokusu çok hoş ge-

liyordu. Şerefe diyerek havaya kaldırdığım kadehi, yavaş yavaş ama hiç duraksamadan içtim. Büyük koltuğa uzanarak elimdeki defne yaprağını, formunu bozmadan dilimin üzerine yerleştirdim ve son bir kez ikisine bakarak gözlerimi kapadım. İçimden söylemem gerekenleri durmadan tekrarladım. Aptal ergenlerin yaptığı ruh çağırma seanslarındaki gibi ismini tekrar edip beni kabul etmesini söyledim. Bir süre sonra diğer boyutta olduğumu hissedebiliyordum.

Bu tıpkı rüya görmek gibiydi. Çevremde tanımlayabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece istemdişi olarak ilerliyordum. Bir anda etrafı saran parlak ışık beni içine hapsetti. Ne kadar devam ettiğim hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu ama bir anda, gözümü alan ışık yok olduğunda, bir odanın içinde buldum kendimi. Anlamsızdı, daha önce bulunduğum bir oda değildi. Daha çok bir otel odasını andırıyordu. Antika diyebileceğim eşyalarla doluydu. Saten çarşafların örttüğü bir yatak, uzun şamdanlarda yanan mumlar... Her şey yüzyıllar öncesinden fırlama gibiydi.

Birden kapının açılmasıyla arkamı döndüm ve onu gördüm. Üzerini saran beyaz tül, vücudunun tüm kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Saçları altın sarısıydı ve kalçalarına kadar iniyordu. Başında taca benzer bir şey vardı. Adım adım bana yaklaşıırken muhteşem kokusu bütün odayı sardı. Yüzüne ancak dikkat edebilmiştim. Yemyeşil gözleri vardı; tıpkı Erica'yı ilk gördüğümdeki gibi parlaktı. Büyüleyici bir rahatlık veriyordu bakışları. Dolgun dudakları aralandı ve tıpkı kokusu gibi muhteşem sesi odayı sardı.

"Merhaba Kevin, seni bekliyordum. Bana geleceğin günü bekliyordum."

Ne demek istediğini anlamıyordum. Karşımdaki Bone

Dea olmalıydı. Ama bundan emin olamıyordum bir türlü.

“Sen Bone Dea mısın?”

“Sen kim olmamı istersin?”

“Bone Dea!”

“O zaman ben oyum. Neden oturup biraz rahatlamıyorsun. Rahatla ve kendini bana bırak.”

“Ne demek istiyorsun? Benim Bone Dea’dan öğrenmem gereken şeyler var.”

“Bone Dea her kim ise onu unut, sadece beni düşün. Sence güzel değil miyim? Beni arzulamıyor musun? Çünkü ben seni çok arzuluyorum Kevin!”

“Kimsin sen? Adımı nereden biliyorsun?”

Sesim o kadar cılız çıkmıştı ki ben bile neredeyse zor duymuştum.

“Düşünme bunları, benimle kal... Daha önce hiç tatmadığın hazlara benimle ulaşacaksın.”

Cümlesini bitirdiğinde, önüme kadar gelmiş ve zaten hiçbir şeyi örtmeyen tülü çıkarıp üzerinden atmıştı. Ben ise ne hareket edebiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordum. Kucağıma bir tüy gibi hafifçe oturdu. Vücudunun ön tarafını örten saçlarını geriye atarak teniyle aramdaki tek engeli ortadan kaldırdı. İpek gibi gözüküyordu, dokunmakla dokunmamak arasında gidip geliyordum. Yüzüme doğru yavaş yavaş eğilirken nefesini hissetmemi sağlıyordu. Dolgun göğüsleri vücuduma değiyordu. Sıcaktı. Yumuşak...

“Bana sahip olabilirsin, hemen şimdi. Seni hiç kimse nin mutlu edemeyeceği kadar mutlu edebilirim. Sadece öp beni. Öp!”

Son duyduğum kelime birden uyuşmuş zihnimde bir ışık yanmasına sebep oldu; bu yanıştı. Olmam gereken yerde değildim. Ve beni mutlu edecek tek kişi vardı; o da şu an kucağımda duran yaratık değildi. Hemen toparla-

nıp onu yavaşça indirdim ve ayağa kalktım. Dikkatli olmalıydım. Eğer doğru yerde değilsem yapacağım yanlış bir hareket, buraya hapsolmama neden olabilirdi. Ondan uzaklaştım.

“Ben, çok üzgünüm. Sen gerçekten çok güzelsin. Ama ben yapamam. Ruhum da kalbim de başkasına ait.”

“Benim gibi bir kadını ret mi ediyorsun yani? Sana sunduklarımı, sunacaklarımı...” derken ellerini bedeninde dolaştırıyordu.

Bütün kıvrımlarında gezdiriyor ve bir erkeği kolayca kendisine tutsak edecek her bir köşesini gözler önüne seriyordu. Yerimde başka bir erkek olsaydı, ruhunu bile çoktan teslim etmişti ama benim için bir şey ifade etmiyordu.

“Evet reddediyorum!”

“Emin misin?”

“Eminim!”

“Tekrar soruyorum, emin misin?”

“Evet eminim!”

Her soruşunda bir adım daha yaklaşıyordu. Sonunda karşımda durdu. O kadar yakındı ki, vücudunun sıcaklığı tenimi yakıyordu adeta ve dudakları dudaklarıma değmek üzere nefesini nefesime üflüyordu.

“Son kez soruyorum, emin misin?”

Sinirlenmeye başlamıştım ama kendimi dizginlemek zorundaydım. Gözlerimi kapadım ve Erica’nın yüzünü düşündüm. Beni var eden, aşkın en güzelini bana sunan kadını düşündüm: meleğimi...

“Eminim,” dediğim anda hem karşımdaki yaratık hem de bulunduğum yer, hepsi yok oldu.

Gözlerimi açtım ve birkaç adım uzağımda duran kadına baktım. Bembeyaz giyinmişti. Saçları da üstündeki örtü gibi beyazdı. Çok ama çok yaşlı görünüyordu. Tan-

rıca olduğunu ona daha ilk bakışında anlayabilmişim.

"Merhaba Kevin! Neden burada olduğunu biliyorum! Seni kabul etmem ve esir almamam için yapmış olduğum sınavı geçtin! Sadakat en güçlü olgudur ve ne yazık ki kırılması da bir o kadar kolaydır. Sen karşında duran ve görüp göreceğin en güzel kadını reddettin. Sevdiğine sadık kaldın. Bu yüzden benden ne istiyorsan sana vereceğim ve istediğini alıp buradan gideceksin!"

"Sen Bone Dea'sın!"

"Evet, ben o'yum! Şimdi ne istiyorsun?"

"Ben bir *Ankaar*'ım!"

"Elbette öylesin, sadece bir *Ankaar* Zates'e geçebilir."

"Ben bundan bir süre önce sonsuz ıstırabın tutsağydım."

"Onu da biliyorum."

"Ben... Yani benim eşim bir *Genius*. Ve ben onun bir bebek sahibi olup olamayacağını öğrenmek istiyorum!"

"Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü o bir bebeği olmasını çok istiyor ve ben bir süre insani vasıflara sahip olduğum için bunun gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ediyorum. Bunu öğrenebilmek için seni bulmak zorundaydım."

"Peki, sen bir bebek istiyor musun?"

Bu hazırlıksız yakalandığım ve kendime bile cevapla-maktan kaçındığım bir soru olsa da cevap başından beri belliydi: İstiyordum. Varoluş nedenim her ne olursa olsun sevdiğim kadını mutlu görmek istiyordum. En çok hayalini kurduğu şeyi ona vermek istiyordum. Ve hayalini kurmaya başladığım şeye sahip olmak istiyordum.

"Cevabın belli ama susuyorsun."

"İstiyorum, sadece Erica istediği için değil!"

"Şimdi git Kevin. Uyandığında bütün sorularının cevabını biliyor olacaksın. Her şeye hazırlıklı ol. Dünyada-

ki en önemli şey bu yaradılıştır. En önemli ve en mucizevi şey. Onu kendinden dahi üstün tutmak zorundasın. Hatta sevdiğin kadından bile. Bunu asla unutma!"

"Dur biraz! O, yani Erica, hamile mi?"

"Bunu hâlâ anlamadın mı? Tanrı'nın yarattığı bütün dişiler bu mucizeye sahiptir. Türü ne olursa olsun!"

Ben son söylediklerini anlamaya çalışırken o çoktan yok olmuş ve beni karanlıkta bırakmıştı. Sıçrayarak yattığım koltuktan fırladım. Bir yandan kafamdaki cevapları düşünüyorum bir yandan da Erica'nın burada olmaması için dua ediyordum. Çok zaman geçmişti, eve dönmüş olabilirdi.

"Kevin, lanet olsun, çok korktum."

"Ne? Sen neden söz ediyorsun Veronica?"

"Uyuyalı çok oldu. Diğerleri neredeyse gelmek üzeredir. Dönmeyeceğini sandım."

"Sorun yok, başardım!"

"Ne! Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki, ne öğrendin? Sana istediğin cevapları verdi mi?"

Veronica her zamanki gibi çok aceleliydi. Ben de onun bu aceleciliğine ortak oldum ve bir kerede söyledim.

"Erica hamile!"

İkisi de adeta taş kesilmişti. Ben ise onları değil, zihni-me hücum eden cevapları düşünüyordum.

"Ben... Bu nasıl olur, lütfen baştan anlat Kevin!"

Kendimi toparlayıp olanları anlatmaya başladım.

"Bir süre uçar gibi ilerledim. Zates'te zaman ve mekân kavramı çok farklı. Boşlukta süzülürken, kendimi bir otel odasında buldum. Çok güzel bir kadın vardı. O bana kendini sundu; onunla olmam için elinden geleni yaptı ama ben reddettim. Bana üç kere sordu bunu. Ben hep-sinde aynı cevabı verdim. Sonra her şey yok oldu ve Bone

Dea karşımdaydı. O kadınla sadakatimi ölçtüğünü söyledi. Vereceği cevapları hak edip hak etmediğimi anlamış."

"Peki ya cevaplar?"

"O bana, Tanrı'nın yarattığı her dişinin doğurganlık yeteneği olduğunu söyledi. Hangi türde olursa olsun."

Veronica şaşkınlıkla bana bakarken gözlerinde umut kıvılcımları oluşmuştu bile çoktan. O da bir dişiydi ve bir bebeği olmasını umut ediyordu. Ama duyacağı cevap hoşuna gitmeyecekti.

"Bu bir mucizeymiş, tutsak olduğumda sahip olduğum insani özellikler sayesinde Erica'nın hamile kalabildiğini söyledi."

Bunları söylerken Veronica'nın yüzüne bakmamaya çalışıyordum. Yıkıldığını görmek istediğim en son şeydi.

"Peki ya bebek, normal mi olacak?"

"Onun..."

Tam devam etmek üzereydim ki kapı açıldı ve Erica içeri girdi. Bir yandan da Nelly'ye laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Yeter Nelly! Girmediğimiz dükkân kalmadı ve sen gördüğüm her şeyi aldın!"

Beynimdeki düşünceleri hemen perdeledim. Bunu zihnimin içinden öğrenmesini istemiyordum.

Sam beynimin içinden, *"Bu akşam bir şeyler uydurup biz dışarı çıkalım, sen de ona uygun bir dille anlat! Yalnız olmanız en doğrusu!"*

"En önemli kısmı anlatmadım, ilk fırsatta mutlaka konuşmalıyız." diyerek başımla işaret ettim.

"Merhaba! Biz konuşmanızı mı böldük?"

"Hayır, sadece laflıyorduk tatlım; nasılsın? Aldıklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim Nelly Kevin'in de hoşuna gidecek bir sürü şey aldırmaştır sana!"

Veronica yine beni kurtarmış ve ortamdaki garip

enerjiyi zekice bir manevrayla dağıtmıştı. Hâlâ bildiğim gerçeklerle boğuşuyordum kafamın içinde. Hayatımıza bir bebek girecekti; bizim bebeğimiz...

Sam akşam için hemen bir plan yapmıştı. Salonun ortasında paketlerle boğuşan Erica'nın duyacağı şekilde bana döndü.

"Bu akşam bir müvekkilim Veronica ile beni yemeğe davet etti. Bir kutlama yemeği. Onun için çok önemli bir dava kazandım. Biliyorsun, Nighter'ların davası. Akşam evde olmayacağız. Nelly de kütüphaneye gideceğini söylemişti."

Sam Nelly'ye bakıp hemen sessizce gerekli açıklamayı ilettili.

"Evet, kütüphaneye gitmeliyim. Aslında bugünün tamamını ona ayırmayı düşünüyordum ama Erica beni yoldan çıkardı."

"Ben mi? Ne yaptım ki ben?"

"Tamam tamam, şaka yaptım. Akşama evde olmayacağım, hatta şu paketleri bırakayım, hemen çıkıyorum. Sam'in araştırmamı istediği şeyler beni yeteri kadar zorlayacak."

"Yani biz bu akşam baş başayız, öyle mi? Veronica mutfakını kullanabilir miyim?"

Bu durum Erica'yı mutlu ettiği kadar heyecanlandırmıştı da. Veronica gülümseyerek elini yanağına koydu.

"Bunu sormana bile gerek yok ki tatlım. Burası senin evin zaten."

"Haklısın Veronica. Alışkanlık."

Gözlerinden gelip geçen acının bugünü gölgelememesi için ayağa kalktım, etrafa saçılmış kıyafetlerden birini elime alıp ona doğru salladım.

"Bunları kim seçti?"

İkisi de aynı anda birbirlerini işaret etti.

“O!”

İstediğim dikkat dağınıklığını başarabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla gülümsedim. Bu ev daha önce hiç olmadığı kadar neşeli olmaya başlamıştı. Bunun sebebi Erica’ydı. Tüm o yaşananlara rağmen, tüm zor zamanlara rağmen bu eve neşe katmıştı. Hepimize. Nelly bile onunla olmaktan büyük keyif alıyordu. Hatta öncekinden daha da hayat dolu olmuştu. Bize bahşedilen bu mucizenin tam sırasıydı. Varoluşumdan itibaren karanlıkta olan yürü-
reğim iki mucizeyle aydınlanmıştı; Erica ve kızım...

Kehanet

Erica, baş başa kalacak olmamızın verdiği heyecanla mutfağa girmiş ve hafif bir şeyler hazırlamaya başlamıştı. Bu basit durumun onda yaşattığı heyecanı gördükçe söyleyeceklerim karşısında duyacağı heyecan beni korkutuyordu.

Ona bunu en anlaşılır şekilde anlatmalıydım. Ama doğru kelimeleri bulmak için ne kadar çabalasam da işin içinden bir türlü çıkamıyordum.

Erica, elinde bir şişe şarap ve kocaman bir peynir tabağıyla yanıma oturdu. Yüzündeki ifade az önce gördüğüm ifade değildi. Garip görünüyordu.

Bana baktı ve gülümseyerek, "Bu evde ilk kez baş başa kalıyoruz." dedi.

"Evet."

"Normal bir gece istiyorsak bir eksiğimiz var," dediğinde, anlamaz bir ifadeyle yüzüne baktım.

Arkasında sakladığı DVD'yi çocukça bir heyecanla havaya kaldırarak gösterdi. Kahkahamı tutamadım. Bu kesinlikle normalliğin zirvesiydi.

"Gülme! Bu herkesin yaşadığı klasik bir pazar gecesi; biraz şarap, peynir tabağı, romantik bir film ve kanepede sarmaş dolaş bir çift..."

"Evet, tek kelimeyle klasik!"

"Şarabı açar mısın?"

Sam'in özel koleksiyonu olan şişeyi elime aldığım-

da muzipçe gülümseyerek, "Merak etme, Sam'in haberi var!" dedi.

Heyecanımı bastırmak için şarap fena bir fikir sayılmazdı. İlk randevusuna çıkmış bir acemi gibiydim. Tepkilerimi de, hareketlerimi de kontrol edemiyordum.

Erica kadehinden koca bir yudum aldığı anda,, "Erica, yavaş lütfen!" dedim hızla.

"Ne oldu Kevin! Sorun ne?"

Gereksiz bir çıkış yapmıştım. Hemen sarhoş olabilirdi ve ben ona söyleyeceğim her şeyi, her anı hatırlasın istiyordum.

"Ben.. Sadece hızlı içip sarhoş olmanı istemiyorum." dedim ama Erica bu cevaptan tatmin olmamıştı.

"Hiç sanmıyorum. Bana nedenini söylemeden de kurtulamayacağını biliyorsun." dedi.

Elindeki kadehi alıp sehpaoya koydum. Derin bir nefes aldım, ellerini avuçlarıma arasına hapsederek ona baktım.

"Kevin, beni korkutuyorsun. Bir problem mi var?"

"Hayır, sadece sana söylemem gereken bir şey var."

Erica sessizce beni dinliyordu. Birden elini çekip hızla karnına koydu. Sonra yaptığının ve düşündüklerinin aptalca olduğunu düşünerek tekrar elimi tuttu.

"Beni çok dikkatli dinle Erica. Sana en sade biçimde anlatmaya çalışacağım. Bugün sadece bir *Ankaar*'ın yapabileceği bir ayin gerçekleştirerek, farklı bir boyut olan Zates'e geçtim. Bazı cevaplara ihtiyacım vardı ve..."

"Ne tür cevaplara?"

"Sadece Bona Dea'nın verebileceği cevaplara."

Derin bir nefes aldım ve devam ettim.

"Bone Dea, doğurganlık tanrıçası Erica."

"Ben, anlamıyorum Kevin."

"Senin yaşadıkların, daha doğrusu ikimizin yaşadık-

ları bizler için bile olağanüstü. Daha önce sonsuz ıstırapın tutsağı olmuş birini görmemiştim. Tıpkı daha önce bir *Genius* görmediğim gibi. Tüm bu yaşadıklarımız ve senin son günlerde hissettiklerin birçok soru işaretine sebep oldu. Sendeki değişimin farkındayım. Hamile olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.”

“Bunun mümkün olamayacağını söylemiştin.”

“Evet ama bunun hangimizden kaynaklı olduğunu bilmediğimi de söylemiştim.”

Hâlâ hiçbir şeyi anlamamıştı ve sadece kafası daha çok karışmış bir şekilde bana bakıyordu.

“Bona Dea, Tanrı’nın yarattığı her dişinin doğurganlık yeteneği olduğunu söyledi. Tutsak olduğum süre boyunca insani tüm vasıflara sahiptim. Bu yüzden de senin hamile kalma ihtimalin oluştu. Ve öğrendiklerimden sonra bunun gerçekleştiğini söyleyebilirim.”

Anlamsız gözlerle bana bakmaya devam etti. *Kesin rüya görüyorum*, diye düşünüyordu

“Hayır sevgilim, rüya görmüyorsun. Şu an içinde hareket eden minik şey gerçek.” dedim ve elimi karnına değdirdim.

Küçük bir tepkiyle karşılaşmayı hiç beklemiyordum ama o bana karşılık vermişti. Yüzümde oluşan kocaman gülümseme yanağımdan akan yaşlarla daha da büyüdü.

Erica bir yandan ağlıyor bir yandan da, “Ne olur, rüya olmasın,” diyordu.

“Rüya değil, içinde küçücük bir bebek var ve yakında bizimle olacak!”

Artık Erica kendini tutamamış ve hıçkırıklara boğulmuştu.

“Bu bir mucize, bu senin benim hayatıma getirdiğin bir mucize. Bu bebek...”

“Bir kız!” dedim gülümseyerek.

"Kız mı? Aman Tanrım, Kevin bir kızımız mı olacak? Aman Tanrım..."

Bana sıkıca sarıldı. O anda yeryüzünde var olan en önemli iki şeyi kollarımın arasında tutuyordum: sevdiğim kadını ve kızımı! Dünyadaki her şey daha renkli görünüyordu gözüme.

"Ağlama artık sevgilim, lütfen!"

"Bunun olduğuna inanamıyorum! Ben bunu çok istemiştim Kevin!"

"Biraz daha iyi misin? Artık ağlama lütfen."

"Tamam... Bana olanları baştan anlat lütfen! Zates'i ve Bone Dea'yı... Her ayrıntıyı bilmek istiyorum."

Yaşadıklarımı, gördüklerimi, her şeyi ayrıntılarıyla anlattım. Beni sakince dinledi.

Sözlerimi bitirdiğimde, "Bana duyduğun aşkın büyüklüğü altında eziliyorum, içimde kıpırdanan bu minik mucizeye de bu aşk sayesinde sahip oldum," dedi heyecanla.

O kadar güzeldi ki söyledikleri... Benim için onun varlığı bile yeterdi. Tek istediğim mutlu olduğunu görmektir; o beni sevmese de, bir gün sevmekten vazgeçse de değişen hiçbir şey olmayacaktı. Ruhum tamamen Erica'ya aitti. Bunu değiştirebilecek hiçbir güç yoktu.

"Sana duyduğum aşk... Bunu tarif edemem Erica. Sen bana inanmadığım, varlığından haberdar olmadığım ne kadar güzellik varsa hepsini yaşattın."

"Seni seviyorum, seni daha önce sevmediğim kadar çok seviyorum. Ve attığı küçük tekmeye bakılırsa, o da seni seviyor."

"Kendine dikkat etmelisin sevgilim. Normalden biraz daha hızlı bir hamilelik geçireceksin. Zamanı geldiğinde de bizim türümüzden bir doktora ihtiyacımız olacak. Bunun duyulmamasına özen göstereceğiz. Bu bir ilk ve

açık bir hedef haline geleceğiz. Bu yüzden, ben olmadan dışarı çıkmanı istemiyorum.”

“Doktora nasıl güveneceğiz?”

“Sen o kısım için endişelenme. Daha önemli bir konu var; onun türünün ne olacağını bilmiyoruz. Dediğim gibi bu bir ilk. Yaratılan her şeyden daha üstün olacağını söyleyebilirim. Onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağız. Hamileliğin boyunca güçlerini kullanmaman en iyisi olacak. Ne kadar beslenmezsen o kadar iyi. Enerjini harcamamalıydın ki gücün tükenmesin.”

“Ama ya bir sorun çıkar ve bana ihtiyaç duyarsanız?”

“Artık bir tutsak değilim Erica. Bu yüzden bana güven. Dünya üzerindeki hiçbir güç sana ya da bebeğimize dokunamaz.”

“Bu durumdan Konsey’in haberi var mı?”

“Bilmiyorum, öğrendikleri anda görüşmeye çağıracaklardır.”

Erica korkuyla elini karnının üzerine kapadı.

“Ya onun doğmasına izin vermezlerse Kevin! Ya bunun olmaması gerektiğine karar verirlerse!”

“O zaman Konsey diye bir şey var olmaz!”

Bu öylesine havaya savurduğum bir tehdit değildi. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Bu her kim olursa olsun ya da ne olursa olsun... Erica kararlılığını ve yıkıcılığını görmüş ve bu konuda rahatlıktan çok endişe duymaya başlamıştı.

“Ben ne istersen yaparım. Hatta yataktan bile çıkmam ama ona bir şey olmasına dayanamam Kevin. Bizim için kendini tehlikeye atmana da...”

“Sana söz veriyorum, hiçbirimize bir şey olmayacak.”

Onu kollarımın arasına aldım. Rahatlamalı ve artık bunları düşünmemeliydi. Yaşadığı olağanüstü mutluluğun keyfini çıkarmalıydı. Birbirimizin kollarında saatler-

ce oturduk. Huzur ilk kez ikimizi de ele geçirmişti ve bu en çok ihtiyaç duyduğumuz şeydi.

Erica'nın yavaşlayan soluğuyla uyuduğunu anladım ve onu kucağıma aldım. Odaya taşırken gözlerimi bir an olsun ondan ayıramıyordum. Onu yatırdıktan sonra çalışma odasına gittim. Bize yardım edecek ve güvenebileceğim tek bir doktor vardı: David Askilepios.

En son Filistin'de olduğunu duymuştum. Aya'nın grubundaydı. Ulaşmak zor olmayacaktı ama olanları anlatma kısmı beni geriyordu. Kapı açıldı ve Sam içeri girdi.

"Geldiğinizi duymadım."

"Işık görmeyince uyumuş olabileceğinizi düşündüm."

"Erica uyuyor, ben de bir şeyler araştırmak için geldim."

"Söyledin mi?"

"Evet."

"Çok mutlu olmuştur."

"Kesinlikle."

"Ayrıntıları tam olarak konuşamadık. Bebeğin ne bir safkan ne de bir yaratıcı olacağını söyledin. Türü ne olacak?"

"Bunu ben de bilmiyorum Sam. Sadece onun her şeyden hepimizden daha güçlü olacağını biliyorum."

"Hamilelik, doğum, büyüme süreci... Bunlar normal mi gelişecek?"

"Hamileliği normale yakın olsa da hızlı olacak. Fakat büyüme kısmı biraz farklı. Sanırım onu bebek olarak çok az göreceğiz."

"Nasıl yani?"

"O'nun çok çabuk yetişkin olacağını biliyorum. Erica sayesinde olması gereken yaşa ulaşacak."

"Erica ne yapacağını biliyor mu?"

"Bu annelik duygusuyla ilgili sanırım. Anne sevgisiy-

le beslenerek büyüyecek. Tabii bizim beslendiğimiz gibi değil, çünkü onun bir laneti olmayacak Sam."

"Bu nasıl olabilir? Kevin neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemek beni korkutuyor."

"Bir kız!"

"Ne?"

"Bir kızla karşı karşıyasın Sam. Saf, iyilikle dolu bir kız! Benim kızım!"

"O bir kız mı? Bir dakika, saf iyilikle dedin, onun özü bu mu olacak?"

"Evet, o saf iyilikle dolu olacakmış; bu yüzden de bilinmezlik beni korkutmuyor Sam. O benim kızım!"

Sam aklındaki tüm sorulara rağmen gülümseyerek omzumu sıktı ve büyük deri koltuğa oturdu.

"Bir doktora ihtiyacımız var Sam. David Askilepios olabilir, diye düşündüm."

"Aya'nın grubundaydı."

"Evet. Ona ulaşmalı ve buraya çağırmalıyız. Olan biteni geldiğinde anlatalım, ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur."

"Haklısın. Yarın Aya'yı arayıp yerini öğrenirim."

"Teşekkür ederim. Seni yalnız bırakayım. İyi geceler."

Sam'i çalışma odasında bırakıp yukarı çıktım. Odaya girdiğimde Erica yatakta değildi. Banyonun ışığını görünce hemen içeri girdim. Ellerini lavaboya dayamış destek almaya çalışıyordu. Kötü gözükme de şaşırmış gibiydi.

"İyi misin, ne oldu?"

"Kevin o... yani kızım tam olarak hangi türden bunu biliyor musun?"

"Hayır. Bone Dea'nın bana söylemediği tek şey bu. Neden?"

"O benim rüyama girdi Kevin. Yani sadece rüya mıydı

emin değilim ama galiba onun ne olduğunu biliyorum. Sadece tek bir kelime duydum...”

“Nedir o?”

“Vesta... Anlamını bilmiyorum ama bana söylediği buydu. Bir ateşin yanında duruyordu, on üç-on dört yaşında gözüküyordu. Çok güzeldi Kevin, kızım çok güzeldi.”

“Vesta mı?”

“Evet, sana bir şey çağrıştırıyor mu?”

Elbette ki çağrıştırıyordu. Artık beni hiçbir şey şaşırtamaz derken yanılmışım. Vücudumdan yayılan sıcaklık derimi karıncalandırıyordu. Bu çok fazlaydı. Vücudum uyuşmaya başlamıştı. Onun varlığını düşünmek bile içimi titretmeye yeterdi. Kim olduğunu biliyordum çünkü dünyanın varoluşundan beri hepimizin aklına kazınan bir isimdi bu. Kehanetle birlikte süregelen isim...

O Vesta’ysa eğer, bu son tanrıça olduğu anlamına gelirdi ve yanında durduğu ateş onun kutsal alevi olmalıydı, özünü aldığı alev. Bakire tanrıça Vesta. Ana rahmine düşen kutsal ateş. Onun hakkında hiçbir mitos yoktu, sadece ismi biliniyordu. Ve inanışa göre o son tanrıçaydı. Eğer kızım Vesta’ysa kehanet gerçekleşecek demektir. Kötülüğün karanlık çağını kapatacak olan, kutsal aleviyle tüm kötülüğü boğacak olan tanrıça benim kızımdı.

Yaradılış

Yüzlerce yıllık yaşamımda birçok mucizeye tanık olmuş-tum ama bir mucizesinin parçası olmamıştım. Şimdiyse yeryüzüne bahşedilmiş en büyük mucizenin baş kahra-manlarından biriydim. Hâlâ gerçek olacağına inanamı-yor ve aklımdakileri toparlamakta zorlanıyordum. Erica hâlâ benden bir tepki bekliyor ve gördüğü rüyanın an-lamını merak ediyordu. Ona her şeyi anlatmak için kol-tuğa oturttum ve karşısına geçtim. Birkaç saniye sessiz kalıp kafamdakileri toparladım.

“Erica, gördüğün rüya bir mesajdı. Kızımız bilmedi-ğimiz tek şey hakkında bizi uyarmak istemiş. Bone Dea onun sadece yaratıcı ya da safkan olmayacağını, herkes-ten farklı ve türünün tek örneği olacağını söylemişti. Ben hiç böyle bir şey tahmin etmemiştim. Bu konuda sana birçok ayrıntıyı anlatmam lazım.”

“Kevin, beni korkutuyorsun. O, kötü mü olacak?”

“Hayır, hayır. Kesinlikle olmayacak. Ne olduğunu öğreneceksin ama önce başka şeyler anlatmalıyım sana. Bizim yaradılışımızla ilgili... Bizler, yani safkanlar kimse-nin tanık olmadığı bir şekilde yaratılıyor. Bu gizemini koruyan bir durum. Çünkü yaradılışı, doğumu gerçek-leştiren tek bir tanrıça var: Bona Dea... Bizim türümüz-den biri yaratılacağı zaman Zates’ten dünyaya geçiyor. Bunu sadece hilal zamanı yapabilir. Geçiş yaptığı anda kürede on üç günlük bir yaradılış süreci başlıyor. Buna

tanık olan kimse yok. Yaradılış bittiğinde ise on üç yaşında olarak eğitimcilerimizin yanında yaşama başlıyoruz. Güç kontrolleri yapıldıktan sonra eğitim süreci başlıyor ve birkaç yıl içinde muhafız olarak göreve hazır oluyoruz. Yeryüzünde yaşamını sürdüren üç tür var; bizler yani muhafızlar, yaratıcılar –konsey üyeleri– ve *Ariel*’ler. Tanrıçalar diğer boyuta ait. Tanrıça ismi insanlar tarafından verildiği için bu şekilde kullanılıyor. Aslında hepsi diğer boyutun muhafızları. Anlaşma öncesi ya da sonrası hiçbirini gören olmadı. Yeryüzündeki döngüye gerekmedikçe karışmazlar. Ama bazı durumlar var ki...”

“Kevin, aklım iyice karışmaya başladı. Kızımın bunlarla ne ilgisi var? O mucizevi olarak doğal yollardan dünyaya gelecek.”

“Beni iyi dinle... Bizler yüzyıllardır hayattayız ve anlaşmanın kökeni de yüzyıllar öncesine dayanıyor. Hiç düşündün mü, kötülük neden bir anlaşma yapsın ki? Kötülük kötülüktür! Bir anlaşma yapmak zorundaydılar, çünkü korkuyorlardı. Çünkü binlerce yıl öncesinden gelen bir kehanet vardı. Bu kehanete göre biri tüm kötülüğü kutsal ateşiyle boğacak ve yeni bir çağ başlatacaktı. Bu kişi herkesten üstün ve kimsenin yaratılmadığı gibi yaratılacaktı. Bu kehanetin gerçekleşeceğine hiç inanmamıştım ama şimdi... Söylenenlere göre bu kişi saf iyilikle dolu son tanrıça olacaktı. Sonrasında sadece ismi çağlar boyu herkesin aklına kazındı. Onun adı Vesta.”

Son cümleyi yavaş yavaş söylemiştim ama yaratacağı etkiyi azaltmayacağına emindim. Erica şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

“Lütfen sevgilim, bir şey söyle!”

Erica ellerini, sanki onu koruyormuş gibi karnının üzerinde birleştirdi. Sonra bana baktı. Ağlamaklıydı.

“Ama o benim kızım. Onu benden alacaklar, değil mi?”

“Hayır sevgilim! Kimse onu bizden almayacak. Tam tersi onu en iyi koruyacak kişiler biziz. Çünkü benim üzerimde uyguladığın koruyuculuğun, onun için de geçerli olacak. Bak, ben sana sadece onun ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Yani o normal bir bebek değil. O iyilikle dolu ve meleğin rahminde büyüyor. Bir tanrıça ana rahminde oluşmaz. Ama kehanet onu, ‘Ana rahmine düşen kutsal alev’ diye tanımlıyor. Ben sadece kim olduğunu ve nasıl olacağını anlatmaya çalışıyorum.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Ona zarar vermek isteyenler olacaktır. Kehanetin gerçekleşeceğini duyacak olurlarsa. Tanrım... Ooo Tanrım...”

“Erica sakın ol! Onu koruyacağımızı biliyorsun. Lütfen, sakın ol!”

“Bana söz ver; neye mal olursa olsun onu koruyacaksın! Söz ver bana!”

“Söz veriyorum; ne pahasına olursa olsun onu koruyacağım!”

Erica her zamanki gibi ne olduğunu, kim olduğunu önemsemeden sadece onu kayıtsız şartsız seviyordu. Tıpkı beni sevdiği gibi. Sorgulamıyordu, sadece seviyor ve onu kaybetmekten korkuyordu.

“Onun iyi olması için ne yapmam gerektiğini söyle.”

“Hiçbir şey yapmana gerek yok. Daha önce de söylediğim gibi kendine dikkat edecek ve enerjini koruyacaksın. Senin saf sevgin onun büyümesini sağlayacak. Bir doktor buldum. En kısa zamanda onu çağıracağız. Korkma lütfen. Bunun tadını çıkar. Sadece mutluluğunu yaşa. Gerisini bana bırak.”

Korkuyla bana sarıldı. Onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyor ama başaramıyordum. Çünkü o artık bir anneydi ve her anne gibi içgüdüsel olarak onun için endişeleniyordu.

"Artık uyumamı istiyorum. Dinlenmelisin; hem kendin hem de onun için."

Onu yatağa yatırdım, yanından ayrılırken korkuyla elimi tutarak beni durdurdu.

"Sen uyumayacak mısın?"

"Hayır, Sam ile konuşmalıyım. Zaman kaybetmek istemiyorum."

Onu öperek yanından ayrıldım. Yaşadığım şoku ve karmaşayı fark etmemesi için çok çaba harcamıştım. Ama şimdi sakinleşme sırası bendeydi. Hemen aşağıya inip çalışma odasına yöneldim.

"Çalışıyor muydun?"

"Önemli değil Kevin. Sadece bazı kitapları karıştırıyordum. Bir sorun mu var!"

"Bilmiyorum..."

"Erica iyi mi?"

"Evet o iyi. Sana söylemem gereken bir şey var. Bebek Erica'nın rüyasında onunla temas kurmuş."

"Anlayamadım, baştan alır mısın lütfen?"

"Tamam, haklısın. Erica rüyasında onu görmüş, on üç-on dört yaşlarındaymış. O bir ateşin yanında duruyormuş ve Erica'ya kim olduğunu söylemiş. Daha doğrusu ne olduğunu... O bir Vesta, Sam."

Cümlemi bitirmemle Sam ayağa fırladı.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet, kesinlikle!"

"Bu inanılmaz! Yani o son tanrıça mı olacak? O zaman kehanet gerçekleşiyor. Bunu biliyordum... Bunun olacağını biliyordum. Nasıl daha önce anlayamadım? Kehanette yazıyordu."

"Biliyorum Sam, en az senin kadar şaşkınum ama gerçek bu. Kızım kehaneti gerçekleştirecek. Ve bu beni korkutuyor Sam. Onu korumamız gerek, bu er geç du-

yulacaktır ve diğerkleri onu yok etmek için savaşacak. O benim kızım. Ona bir şey olmasına izin veremem.”

“Sakin ol Kevin! Elbette onu koruyacağız. Doğuma kadar Erica’yı gizleriz. Doğumundan sonrası önemli.”

“Sam, onun yetişkin hale gelmesi ne kadar sürecekt? Bu konuda bilgi var mı?”

“Aslında tek bilgi benim elimde!”

“Senin elinde mi?”

“Kahire’de olduğum zaman bir yazıt bulmuştum, hatırlıyor musun? Irak’taki tutsaklığımız yüzünden bunu unutmuştuk. Bir ara onu incelemiş ama çözememiştim. Sağlam bir kaynaktan öğrendiklerime göre o yazıt kehanetle ilgili ilk ve son bilgi. Sanki olacakları hissetmiş gibi birkaç haftadır onu çözmeye çalışıyordum. Önemli olduğunu düşünmediğim için size bile söylemedim.”

“Çözebildin mi?”

“Kısmen.”

Sam sürekli boynunda asılı duran kolyeyi çıkardı. Ucunda gizli kasanın anahtarı vardı. Kitaplıktaki gizli kasanın olduğu bölmeyi açarak kasaya ulaştı. Şifreyi girdikten sonra anahtarı yerine soktu ve kasanın kapağı açıldı. Çıkardığı deri kaplı kutuyu alarak masanın üzerine koydu. Beyaz koruyucu eldivenleri giydikten sonra kutunun içindeki papirüsü çıkardı. Dikkatlice kâğıdı masanın üzerine koydu ve yanına gelmem için işaret etti.

Ne yazdığını bir bakışta okumak imkânsızdı. Eski bir dilde yazıldığı belli oluyordu. Kimi kısımları neredeyse silinmek üzereydi. Kâğıdın çevresini on üç tane hilal şekli sarıyordu. Hilallerin ortasında ise yedi-sekiz satırlık cümleler vardı.

“Ne kadarını çözdün Sam?”

“Sadece ilk beş satırı Kevin. Ama her şey şimdi anlam kazandı. Kalanını çözmek daha kolay olacak.”

“Anlat.”

“Şu kısma bak...” diyerek elini papirüsün dış kısmında gezdirdi

“Yazıtın çevresini on üç hilal sarıyor. Biz de hilal zamanı yaratıyoruz. Ama on üç gün içinde on üç yaşında olarak gelişimimizi tamamlıyoruz. Fakat burada on üç hilal var. Bir hilal tekrar hilale dönüşünceye kadar yirmi dokuz buçuk gün geçiyor. Burada on üç hilal olduğuna göre gelişimini bir yıldan biraz fazla zamanda tamamlayacak. Yani on üç ay boyunca her ay bir yaş büyüyecek. Sen gelişimini Erica’nın sevgisinden alacağını söylemiştin. Burada ikinci satırda bunu görebiliyoruz. Diyor ki: **‘Melek kanatların dokunuşu, kutsal alevin ışığını büyütecek’**. Yani tahminin doğru, buradaki melek Erica ve dokunuşu da sevgi olacak sanırım. İlk satırda ise **‘Sonsuz aşka sahip hükümdar, ana rahmine kutsal alevin ilk tohumlarını atacak ıstırapla’**. Burada da belirtilen hükümdar sensin; hem sonsuz aşka sahip hem de sonsuz ıstırapa... bunu nasıl anlayamadım, nasıl?”

“Devamı?”

“Üçüncü satırda ise **‘Karanlık elini uzatırken kutsal aleve, ışık yakacak her yanı ve yazgı son bulacak ellerde!’**”

“Bunun anlamı ne?”

“Bu konuda hiçbir fikrim yok. Sanırım dünyayı saran kötülüğü yok edeceğinden ve insanlık yazgısının değişeceğinden bahsediyor. Diğer bir satırda ise, **‘Aynalar kutsal alevin ışığını tüm dünyaya yansıtırken, hükümdarın yenilgisinin çığıltı yankılanacak tüm semada’**.”

Duyduklarım zihnimde yankılanıyordu. Hükümdar ben isem eğer, hangi konuda yenileceğimi biliyordum. Elimi göğsüme koydum hızla. Kader! Kederim beni takip edecekti. Alekto’nun göğsüme kazıdığı kader son

bulmayacaktı anlaşılan! Tek yenilgim bu olabilirdi!

"Kevin, hemen karar verme; bence bu o kadar basit bir şey değil. Bak son satırda diyor ki: '**Kutsal alevi kucaklayan hükümdar, meleğin kanatlarıyla ayağa kalkacak**'"

"Aleкто kaderimi değiştirdiyse ve kehanette adı geçen hükümdar ben isem, o zaman Erica'ya zarar vermeyeceğim anlamına mı geliyor bu?"

Beni yiyip bitiren bu sorunun cevabını almak için kıvranıyordum.

"Bir satır daha: '**Kutsal alevin dokunuşu ışıkla dolduracak hükümdarı, melek kanatlarının esintisiyle son bulacak her şey!**'"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir şekilde her şeyin normale döneceğini anlatıyor sanırım. Ama son satırı çözemiyorum, çok karışık. Sanki özellikle çözülmesini istememişler gibi."

"Son satırı çözmek zorundasın Sam. Önemli olabilir. Kaderimle ilgili olabilir bu ve ben..."

"Tamam, endişelenme. Çözeceğim ama hemen yapmam, üzerinde çalışmam gerek."

"Sam, tüm satırları baştan okur musun lütfen!"

"Tamam:

Sonsuz aşka sahip hükümdar ana rahmine kutsal alevin ilk tohumlarını atacak ıstırapla,

Melek kanatların dokunuşu, kutsal alevin ışığını büyütecek

Karanlık elini uzatırken kutsal aleve, ışık yakacak her yanı ve yazgı son bulacak ellerde!

Aynalar kutsal alevin ışığını tüm dünyaya yansıtırsan, hükümdarın yenilgisi çılgılık gibi yankılanacak tüm semada

Kutsal alevi kucaklayan hükümdar, meleğin kanatlarıyla ayağa kalkacak

Kutsal alevin dokunuşu ışıkla dolduracak hükümdarı, melek kanatlarının esintisiyle son bulacak her şey..."

"Bunların hepsi olacıklardan bahsediyor ama anlamıyorum Sam... Neden bizden bahsediliyor? Bizi özel kılan ne?"

"Bunun tek bir anlamı var Kevin: Sen de Erica da yaratılmadan önce, yaradılışınız müjdeleniormuş. Yani karanlığı yok edecek son tanrıça, sonsuz hükümdardan ve bir melekten var oluyor, üstelik en mucizevi biçimde; ana rahminde... Bu sadece Vesta'nın büyüklüğünden kaynaklanmıyor Kevin. Bu sizin de büyüklüğünüzden kaynaklanıyor."

"Yine de tam olarak yerli yerine oturmayan şeyler var. Eğer bahsedilen biz isek neden Konsey hiçbir şey yapmadı bu zamana kadar? Aydınlığın kaderi bizim elimizdeyse eğer, Erica doğduğunda müjdeyi reddetmeme izin vermemeleri gerekirdi."

"Haklısın ama kehanetin ne zaman gerçekleşeceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Üstelik bahsedilen kişilerin siz olduğunu nasıl bileceklerdi ki? Kehanetin gerçekleşeceğinden bile emin değildik, unuttun mu?"

"Peki ya Küre? Vesta'yı göstermeyecek, değil mi?"

"Bence göstermeyecek, çünkü Vesta Erica'yla bağlantı kurabiliyorsa kürenin kendisini göstermesine de engel olabilir diye düşünüyorum."

"Haklı olabilirsin. Ama bu eninde sonunda öğrenilecek!"

"Yapmamız gereken tek şey, kehanetin gerçekleşmeye başladığının duyulmasını engellemek. Erica'yı ve bebeği koruyabiliriz."

Elbette onları koruyacaktım. Ne pahasına olursa olsun! Hem sevdiğim kadını hem de kızımı kanımın son damlasına kadar koruyacaktım.

Korku

Yastığa yayılan gece karası saçları parlıyor, yanağına düşen kirpikleri ipek gibi gözüküyordu. Ona sahip olduğuma hâlâ inanamıyordum.

Narin bedeninde benim için en kıymetli iki şeyi taşıyordu: kalbini ve kızımı. Yeryüzünde bu ikisinden daha önemli hiçbir şey yoktu benim için ve asla olmayacaktı. Tüm varoluşumu feda edebilirdim onlar için. Göğsüme kazınmış olan kadere karşı koymak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Hafifçe titreşen kirpikleri yavaşça aralanırken aydınlanan gün anlam kazandı. Hafifçe gülümserken parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Dudaklarının arasından verdiği soluğun bile havaya karışmasını istemiyordum. İster aşktan gözü dönmüş deyin isterseniz çılgın, hiçbiri umurumda değildi. Aşka ve Erica'ya aitliğim beni ben yapan en büyük gerçektir. Dudaklarına sokuldum.

"Günaydın sevgilim."

"Günaydın."

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim? Sen uymadın mı?"

Parmaklarını gözlerimin etrafında gezdirdi.

"Evet. Sam ile geç saate kadar çalıştık."

"Bizimle mi ilgili?"

"Sayılır. Daha çok kehanetle ilgili neler biliyoruz, onu gözden geçirdik."

"Kevin, ben korkuyorum. Ona bir şey olmayacak, değil mi?"

"Korkma! Hiçbir şey olmayacak. Bunları düşünme. Haydi kalk. Enerji verecek bir şeyler yemelisin. Normal olmanı istiyorum Erica. Kendini buna alıştırmaya çalış."

"Ya beslenmem gerekirse?"

"Güçlerini kullanmamanı bu yüzden istedim. En azından fazla enerji harcamadığın için dayanabildiğin yere kadar dayanırsın. Olmazsa da başka bir yol bulmaya çalışacağım."

Dudaklarından bir öpücük daha çaldım ve yataktan kalktım. Erica ise birden yataktan fırlayarak kendisini banyoya attı. Normal olmasını isterken tam olarak da bunu söylüyordum. Onu bu halde görmek beni bir yandan endişelendiriyor bir yandan da rahatlatıyordu. Onu rahat bırakarak aşağıya indiğimde Nelly ellerini kavuşturmuş beni bekliyordu. Kızgındı, hem de çok...

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

"Sevinçten çılgına döneceğini bile bile bunu neden senden saklayayım?"

Nelly o kadar naif ve farklıydı ki, birkaç saniye önceki kızgınlığı hemen sona ermiş, onun yerine yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmişti. Bir çocuk gibi ellerini çırpı.

"Bu mükemmel bir şey Kevin."

"Evet ama yardımına çok ihtiyacımız olacak."

"Ayrıntıları biliyorum ve merak etme, her ne olursa olsun Erica'yı yalnız bırakmayacağım. Bana güvenebilirsin."

"Bundan hiç şüphem yok."

Hepsinin sonuna kadar bize destek olacağını ve işleri kolaylaştırmak için ellerinden geleni yapacağına biliyordum. Mutfakta süper bir hızla kahvaltı hazırlayan Veronica da bunun en büyük örneklerinden biriydi. Daha

önce bu kadar çok yiyeceği bir arada hiç görmemiştim. Çeşit çeşit peynirler, her cins ekmek, yumurta, birçok sebze, adını bile tam olarak bilmediğim bir sürü şey...

"Günaydın Kevin, Erica uyandı değil mi? Beslenmesine dikkat etmeli, aynı şekilde hareketlerine de... Sonra yürüyüşler yapmaya başlamalı. Sam David'i aradı, iki gün içinde burada olacak, gerekenleri o da söyler. Sonra iyi uyumalı ve..."

"Veronica, sakın ol lütfen... Sayende bütün endişelerimden sıyrıldım. Çok teşekkür ederim."

"Kevin sana daha kaç kere bir aile olduğumuzu hatırlatacağım. Tüm ayrıntıları bana bırak."

İçtenliği ve çabası göz yaşartıcıydı.

"Sam çalışma odasında ve yalnız da değil. Yanına git-sen iyi olur."

Odaya yöneldim. İçeri girdiğimde Sam masaya eğilmiş, bilgisayarın önündeki genç adamın gösterdiklerini dikkatle inceliyordu. Kapının açıldığını duyunca kafasını kaldırıp bana baktı.

"İçeri gel, ben de seni çağıracaktım. Bu genç adam JJ. Sana daha önce bahsetmiştim."

"Evet, biliyorum. Merhaba."

Elini kaldırarak, "Selam," dedi.

Yirmili yaşlarının başında gibi gözüküyordu. Çocuk sayılabilecek bir yaştaydı benim için.

"Durum nedir?"

"Aleкто! Onu bulduk."

Omurgamın üzerinde hissettiğim ürpertinin etkisini hemen üzerimden atıp duyacaklarıma odaklandım.

"Çevre hastanelerdeki hasta kayıtlarının büyük bir çoğunluğuna ulaştık. Güney Baptist Hastanesi'nde yoğun olarak düşük vakalarına rastlanmış, hemen hepsi de sağlıklı süre gelen gebeliklermiş. Hastaların büyük

çoğunluğu dikkat çekici bir biçimde birbirlerine yakın yerlerde yaşıyor. Sadece içlerinden biri gözümüze çarptı. Düşük sırasında hastanede yatmakta olan bir kadın. Çok da önemli olmayan bir sebep yüzünden hastanedeymiş. Fakat son derece sağlıklıyken birden düşük yapmış. JJ bu konunun dikkat çekici olduğunu söylüyor. Çünkü kadın hastaneden şikâyetçi olmuş. Hastabakıcılardan birinin koridorda onu gördüğünü ve eliyle karnına dokunduğunu, hemen sonrasında da bebeğini kaybettiğini söylemiş. JJ hastanenin güvenlik kameralarından bunun kim olduğunu bulmaya çalıştı. O tarihte hastaneye hastabakıcı olarak bir kişi giriş yapmış ve olaydan sonra da ortadan kaybolmuş. Görüntüleri inceledik. Sen de bak-san iyi olur."

Görüntüyü izlemeye başladım. Bahsettikleri olay yaşanırken arkası dönük olan kişi bir anlığına da olsa kameraya yüzünü dönüyordu. Görüntü kalitesinin düşük oluşu bile onu tanımamı engellemedi. O'ydu: Alekto!

"Bu O!"

"Evet. Bu olayın ne zaman gerçekleştiğini biliyor muyuz?"

"Dört gün önce."

"Peki, daha sonra benzeri bir vaka olmuş mu?"

"Hayır ama dikkati çeken başka bir durum var Kevin..."

"Nedir o?"

"Bu kadar çok beslenmesi doğal değil. Gücünü nasıl tüketiyor ki bu kadar sık beslenmeye ihtiyaç duyuyor!"

"Herhangi bir tahminin var mı?"

"Var ama söylemeye bile korkuyorum!"

Tekrar bir ürperti vücudumu sardı. Eğer Sam korkuyorsa hepimiz dehşete düşeceğiz demekti.

"Bu kadar çok besleniyorsa büyük olaya hazırlanıyor!"

“Ne gibi?” diye sordum ama cevabı anlamam geç olmadı.

Kızım... Yeryüzüne gelecek en güçlü varlığı yok etmek için güç topluyordu. Sam hiçbir şey söylemeden bana baktı. Korktuğunu görebiliyordum. Alekto zaten çok güçlüydü. Daha fazla beslenerek kontrolü zor, ama bir o kadar da üstün bir güce ulaşıyordu. Bu onu kısmen yenilmez yapıyor ve ne yazık ki bizim de işimizi zorlaştırıyordu.

“Onu durdurmak zorundayız!”

“Biliyorum ama yeterli güce sahip olup olmadığımız konusunda emin değilim.”

“Ona zarar vermesine izin veremem!”

“Ne planladığınızı bilmiyoruz Kevin. Belki de senin için güç topluyordur. Kehanetin gerçekleşmeye başladığını bildiğini sanmıyorum.”

“Riske atamam. Kehanet ve onunla ilgili her bilgiyi toplamamı istiyorum. Her ayrıntıyı, ufacık bir kâğıt parçasını bile önümde istiyorum. Elimizdeki tek kaynak olmayabilir. Ve içimden bir ses görünenin ötesinde çok daha derin bir şeyler olduğunu söylüyor.”

“Ama bu tek parça Kevin!”

“Elimizdeki tek parça! Biz bunu sakladık, bizden de saklananlar olabilir.”

Hiddetim karşısında geri adım attı.

“Pekâlâ. Haklı olabilirsin.”

“Alekto konusuna gelince, şimdilik bir şey yapmayacağız. Ama hastaneleri takibe devam edelim. Bir sonraki beslenmesi ne zaman olacak bakalım.”

Sam tamam anlamında başını salladı. Üzerine çok fazla gittiğimi biliyordum. Bazen bu şekilde davranmak beni rahatsız ediyordu. Liderlik vasfını sürekli kullanan ya da sağa sola emirler yağdıran biri hiçbir zaman olmamıştım. Ama bu durum çok farklıydı.

“Neden böyle dalgınsın?” diyen Erica’nın sesi beni kendime getirdi. Çalışma odasının kapısını arkamdan kapadım ve ona doğru yöneldim.

“Hiç. Seni düşünüyordum, nasılsın?”

“Fazlasıyla obur! Veronica bana o kadar çok şey hazırlamış ki yemeden duramıyorum. Karnım olması gerekenden daha şiş gözüküyor artık” diyerek eliyle karnını gösterdi. “Şu doktordan haber var mı?”

“Evet, yarın burada olacak. Telefonda ayrıntılardan bahsetmedik. Yüz yüze anlatmak daha doğru.”

“Haklısın. Güvenilirliğinden eminsin, değil mi?”

“Merak etme.”

Ellerini karnının üzerinde birleştirdi. İçeriden minik hareketler geldiği belliydi.

“Bana anlatmak istediğin bir şey var mı Kevin?”

“Ne gibi?”

“Mesela Alekto’yu bulmanız ve kehanetle ilgili bilgiler gibi.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Sanırım hamilelik duyularımı keskinleştirdi. İçeri konuştuklarınızı duyudum.”

“Haklısın, sana anlatacaktım.”

“Genelde en son duyan ben oluyorum.”

“Seni endişelendirmek istemiyorum. Halledemeyeceğimiz bir şey değil.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Alekto’nun normalinden daha fazla beslendiğini söyledin. Bir tür süper güce dönüşecek. Bununla nasıl başa çıkacaksın? Üstelik benim yardım etmeme de izin vermeyeceksin.”

“Kesinlikle olmaz!” dedim hiddetle.

Alekto ve Erica’yı karşı karşıya düşünmek bile dehşete düşmeme sebep oluyordu. Bu tehlikelerin en büyüğüydü. Hem Erica için hem de bebek için...

"Ben de bundan bahsediyorum zaten. Eğer o senden daha güçlü olursa sana bir zarar verebilir ve ben seni koruyamam... Bu hoşuma gitmiyor Kevin."

"Bir yolunu bulacağım!"

"Nasıl?"

Bunu söylemek çok zordu. Üstelik Erica bu durumdayken ve kalbinin kırılacağını bile bile...

"O nasıl güçleniyorsa ben de o şekilde güçleneceğim. Daha sonra da onu bulacak ve bu işe bir son vereceğim."

"Normalden daha fazla besleneceksin yani?"

Gözlerinin dolmaya başlaması içimi acıttı. Ama başka bir çıkış yolu bulamamıştım. Alekto ile başa çıkabilmek için bunu yapmak zorundaydım. Gücümü büyütmeli ve o bizi bulmadan ben onu bulmalıydım. Erica'yı kollarımın arasına aldım.

"Üzgünüm sevgilim..."

"Biliyorum! Sadece bu her zamankinden daha fazla acıtıyor. Ne zaman başlayacaksın?"

"En kısa zamanda."

"Peki ya sonra?"

"Alekto'nun tam olarak nerde olduğunu bulduktan sonra ne yapmak gerekiyorsa onu yapacağım."

"Tek başına mı olacaksın?"

"Elbette ki hayır. Ama sen olmayacaksın!"

"Ya sana zarar verirse ben..."

"Bana hiçbir şey yapamayacak."

"Korkuyorum Kevin."

"Korkma, kendime çok dikkat edeceğim. Senin ve Beatrice için."

"Beatrice mi?"

"Evet, kızımıza bir isim vermek zorundayız, öyle değil mi? Bence en güzel isim bu. Beatrice: 'mutluluk getiren'."

"Ona Vesta diyeceğimizi sanmıştım."

“Herkes onu bu şekilde çağırabilir ama ailesi olarak onu Beatrice diye çağırarak istiyorum.”

“Beatrice... Çok güzel...”

Gözlerinden yaşlar süzülürken bir yandan karnını okuyor bir yandan da ismini tekrar ediyordu. Dünyadaki en güçlü ve en yüce unvana sahipti. Bir anneydi ve ben bunun yanına bile yaklaşamazdım. Sadece ortak olmaya çalışıyordum. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

“Biraz dinlenmek ister misin?”

“Sürekli yatakta olmak istemiyorum.”

“Yatakta olmak zorunda değilsin. Neden fotoğraf makineni de alıp bahçeye çıkmıyorsun? Hem başka bir şeyle uğraşmak iyi gelebilir.”

“Harika bir fikir!”

Heyecanını bastırmayı hiçbir zaman beceremeyecekti. Hızla arkasını döndü ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Sonra birden yanlış yaptığını anlayarak bana dönüp özür diledi ve yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı. Ona bir şey olmasından hep korkmuştum. Şimdi ise ikisine bir şey olmasından korkuyordum. Ve daha önce asla tecrübe etmediğim bu duygu bir gölge gibi peşimde dolanıyordu. Hiç kaybolmuyor ve de şiddeti asla azalmıyordu.

Kalp Atışı ve Duruşu

Beslenmek yeteri kadar zor değilmiş gibi bunu sürekli yapmak zorunda kalmak tam bir işkenceydi. Hem acı verici hem de acı çektirici. Erica her dönüşümde aynı ıstırap dolu bakışlarla beni karşılıyordu. Yüzyıllar da geçse buna alışamayacaktı. Tıpkı benim gibi. Geçip giden haftalar boyunca bunu hiç konuşmamış olmamıza rağmen, pis bir gri duman gibi sürekli ardımızdan geliyordu. Tüm bu kaosu katlanır kılan tek şey ise Erica'nın hamileliği ve David'in gelişiyi hissettiğimiz rahatlamaydı.

Onu ilk gördüğüm anda içimde içimi kemiren ne kadar endişe varsa hepsi bir anda yok oldu. En az Nelly kadar –yani gerçek olamayacak kadar– hayat dolu, esp-rili biriydi. Ama tüm bunların yanında –benim en çok ilgilendiğim kısım– güven vermesiydi ki, o konuda da kendisini kanıtlamıştı. Asla gereksiz sorular sormuyor ve sanki yıllardır bizimleymiş gibi olabildiğince doğal davranıyordu. Erica ve bebekle ilgilenişi profesyonel olduğu kadar dostçaydı. Merak ettiğimiz her konuya ustalıklı açıklık getirmiş, üstün zekâsıyla olaya her iki açıdan yaklaşmayı başarmıştı. Daha önce bu şekilde bir hamilelik gerçekleşmediği için David'in bu konuda başarılı olamayacağına dair öngörüm tamamen yıkılmıştı. Ev

neredeyse küçük bir kliniğe döndürülmüştü. Erica hamileliğinin verdiği yorgunluğun yanı sıra beslenmediği için güçsüzleşmişti. David hemen her gün bebeğin gelişimini izlemiş ve bir zaman çizelgesi çıkarmıştı. Tahminlerimiz doğrudu; bebek hızlı geliyordu ve erken doğacaktı. Her şeyin normal olduğu konusundaki ısrarı içimizi rahatlatırsa da ne ile karşı karşıya olduğumuzu tam olarak bilmemek yıpratıcıydı. David ise her seferinde tüm kontrolü ona bırakmamızı ve ne pahasına olursa olsun onu güvende tutacağını söylüyordu.

Diğer yandan Sam ile birlikte haftalarca kehanet üzerinde çalışmış ve sonunda bir ipucu bulmuştuk. Ulaşılması pek kolaymış gibi gözüküyordu ama denemeye değermişti. Avrupa'yı Asya'ya bağlayan bir ülkeye gitmesi gerekiyordu: Türkiye'ye. Burada çağlar öncesine ait en önemli tapınaklardan biri bulunuyordu: Didmıya Apollon Tapınağı. Ve burası kehanet ocaklarıyla ünlüydü. Miltattan öncesine dayanan bu tapınak kehanetleriyle tarihe yön vermişti. Sam'in bulduğu ipucu ise tapınak duvarlarında gizliydi; üç köşeye kazınmış üç harf. Biri sürekli gölgede, biri sürekli ışıktaki ve biri de sürekli göğe bakan üç harf. Bunun kehanetle ilgili olduğunu düşünmesinin ana sebeplerinden biri kehanetin yazılı olduğu papirüsü aldığı adamın bir Türk oluşuydu. Bulduğu diğer ipucu da kehanet, bu tapınaktaki kehanet ocaklarından çıkmıştı. Ve tüm gizi çözecek olan yine o ocaklardı.

Sam vakit kaybetmeden hazırlandı. Ne aradığımızı bilmek birçok şeyi kolaylaştırabilirdi, tabii şartlar normal olsaydı. Ama konu kehanet olunca normal olmayan her şeyi düşünmek zorundaydık. Sam Nemesis ayını için gerekli olan her şeyi yanına almıştı. Fakat Veronica'nın olmayışı onu düşündürüyordu; çünkü yıldırıma ihtiyacı vardı ve bu uzaklıktan yaratmak kolay değildi. Tam koordinatlara

ihtiyacımız olacaktı ve tabii büyük bir konsantrasyona.

"Sam, Veronica seninle gelse daha iyi olmaz mı?"

"Hayır, gerek yok. Erica'nın ona daha çok ihtiyacı var."

"Dikkatli ol Sam."

"Merak etme. Oradaki bir arkeologla temasa geçtim. Hakan Bey beni havaalanında karşılayacak. Bu konulara pek yabancı değil gibi gözüküyor."

"Üstün özellikli mi?"

"Bilmiyorum, onu görünce anlayacağım."

"Tamam, cevaplara ihtiyacımız var Sam. Onları bul ve hemen dön."

İçimdeki huzursuzluğun neden kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordum. Ama bu zamana kadar hissettiklerim konusunda hiç yanılmamıştım. Sam hepimizle vedalaştıktan sonra Türkiye'ye gitmek üzere yola çıktı. Kale duvarlarımdan biri çökmüş gibi hissediyordum. Sam kendimi bildim bileli benimleydi. Birbirimize her zaman güç verirdik. Sadece varlığımızla bile olsa.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun sevgilim, bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır, sadece Sam'in gidişi biraz garip hissetmeme neden oldu."

"Merak etme, bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Haklısın."

"Erica, hazır mısın?"

David sessizce, korkutmaktan çekinerek yanımıza yaklaşmıştı.

"David! Beni her gün muayene etmek zorunda mısın? Kendimi ölümcül bir hastalığa yakalanmış gibi hissediyorum."

"Ama bu seferki biraz farklı."

"Nedir farklı olan?"

"Şu içeriye kurdurduğum cihazın ne olduğunu biliyor

musun? O bir ultrason cihazı. Bu her günkü rutin muayene-
nemiz olmayacak Erica. Birazdan Beatrice'i göreceğiz."

Erica'nın yüz ifadesi, benim çok halindeki yüz ifadem
yanında s n k kalmıştı. Erica sevinmi  ben ise donmuş-
tum. Bu konular benim için çok yabancıydı ve ben ne
yapmam gerektiğini ve ne söylemem gerektiğini tam ola-
rak bilemiyordum.

"Duydun mu, onu görebileceğiz Kevin, kızımızı g -
rebileceğiz."

"Ara tırıyorum, demi tin. Riske atmak istemediğini
s ylemi tin. Bunun zarar vermeyeceğinden emin misin?"

"Sakin ol Kevin. Emin olmadan bir şey yapmadığımı
biliyorsun. En ince ayrıntısına kadar ara tırdım. Bebek
hızlı geli se de normal gebeliklerden bir farkı yok şu an.
Bilinmez bir durum olduğu için titiz davrandım bu za-
mana kadar. Ama artık endi elenecek bir şey yok. Hazır
mıyız?"

"Evet... Evet, hemen yapalım!"

Donuk bir şekilde ikisini takip ettim. Bütün duyula-
rım kaybolmuş gibiydi. Var olduğunu bilmekle bunu
görmek arasında büyük bir fark vardı.

Erica yatağa uzandı. Televizyona benzeyen bir ekran
duruyordu yan tarafta. Ucundan sarkan bazı şeyler var-
dı. David Erica'ya üzerindeki ti  rt  sıyırmasını söyledi.
Karnına bir şey sürmeye başladı. Sonra da elindeki karnı-
na bastırdı. David aklımdan geçenleri okumu casına
bana döndü.

"Bir bebeğin en güvenli olduğu yer annesinin i idir.
Bu gibi temaslar bebeğin canını yakmadığı gibi zarar da
vermez. Evet... Bakalım."

Monitörde bir şeyler gözükmeye başladı.

"Evet, i te burada, sol tarafına dönmüş. Bakın, eli ağ-
zında. Şimdi  ekti. Gözleri kapalı, ki genelde de böyle

olur. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor. Kalp atışlarını da duyalım."

Hızlı ama güçlü ses kulaklarıma dolarken daha önce hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım. Dünyanın en güzel melodisi gibiydi... Bu mucizeye tanık olmak muhteşemdi. Yaşamımın temelini oluşturmayan bir organ olarak gördüğüm kalbim artık küçük bir kalple birlikte atıyordu. "Her şey normal gözüküyor. Tahmin ettiğim gibi gelişimi hızlı. Bizi çok bekletmeyecek gibi. Artık daha dikkatli olmanı istiyorum. Hissettiğin en ufak bir farklılıkta beni bilgilendir lütfen!"

"Ne istersen, ne dersen onu yapacağım."

"Merak etme bir sorun çıkmayacak."

Erica bana döndüğünde hâlâ tek kelime edememiştim. Vücudumu saran uyuşukluk yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Yanıma geldi, elini yüzüme koydu ve hiçbir şey söylemeden bana baktı.

"Sevgilim, bahçede hava alalım mı biraz?"

Yutkundum, sanki sesim çıkmayacakmış gibi geliyordu. Başımınla tamam, diyerek onu takip ettim.

Bahçeye çıktık, temiz hava iyi gelmişti. Erica dikkatlice elimi tutarak kendisine doğru döndürdüğünde daha iyi hissetmeme rağmen hâlâ konuşmadığımı fark ettim.

"Sevgilim, biraz daha iyi misin?"

"Ben... Sadece... Erica bunu nasıl tarif edebilirim ki? Onun kalp atışını duymak. Bunu içimde hissettim. Şu anda. Üzgünüm ama senin için bile böyle hissetmedim."

Doğru cümleler kurup kurmadığımdan emin değildim.

"Biliyorum sevgilim. Ona duyduğumuz sevgi çok başka. Onu çok sev istiyorum zaten. Benden bile çok... İnan, kızımızı kıskanacak kadar kafayı yemedim daha."

Gülümsemeden edemedim. Arkasına geçip kollarımı beline sardım. Ellerimi karnının üzerinde birleştirdim.

Dokunur dokunmaz hareketlenmesi çok ilginçti. Sanki varlığını hissediyor gibiydi ya da onu okşadığımı. Bir süre öylece durarak gün batımını izledik. Havanın serinlemesiyle içeri girdiğimizde Nelly elinde kocaman bir bardakla bizi bekliyordu.

“Süt zamanı!”

“Off... yine mi... Bunun bir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi Nelly!”

“İtiraz istemiyorum Erica. Bunu içmezsen Veronica’nın gazabından kurtulamazsın. Hem belki işe yarıyordur, bilmiyoruz ki. Zararı olmadığına göre...”

“Nelly haklı Erica,” diyerek ona destek oldum.

“Peki, bayan çok bilmiş!”

“Beni kızdırabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun.”

Erica çocuksu bir ifadeyle dil çıkarttıktan sonra bardağı aldı ve içmeye başladı.

“Ben çalışma odasında olacağım.”

“Nelly beni zorla yatağa sürüklemeyden önce ben de gidip yatsam iyi olacak.”

“Beni bu kadar iyi tanıman ne kadar güzel Erica!” dedi Nelly onu kızdırmak için.

Ama bunu başaramamıştı. Ona bir gülücük attıktan sonra, dudaklarına küçük bir öpücük kondurup ikisini atışmalarıyla baş başa bıraktım.

Çalışma odasına geçtim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tüm bu duygu yoğunluğu doğru düşünmeme engel oluyordu. Bir süre kitaplığın önünde ne aradığımı bilmeden öylece durdum. Bir şey arıyordum. İçimde garip bir his vardı ve ben ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Elimi kitapların üzerinde gezdirdim. Birçoğu başka hiçbir yerde bulunamayacak özel basımlardı.

Ne kadar geçti bilmiyorum ama elime aldığım kitabın, ne olduğunu bilmediğim sorunumu çözeceğini his-

sediyordum: "Delphoi günlükleri". Delphoi gelecekte haber veren bir tapınaktı. Çok eski çağlardan kalmaydı ve bu kitap ilk Delphoi rahiplerinden birinin günlüğüydü. Muhtemelen Sam bunu incelemişti ama ben içinde önemli şeyler olduğu hissini bir türlü bastıramıyordum.

Bir süre sayfaları rastgele karıştırdıktan sonra saçmaladığımı düşünmeye başladım. Ne arıyordum ki? Apollon tapınağı bize yol gösterecekti. Sam hiçbir şey bulamasa da Nemesis ayiniyle bir şeyler öğrenmeyi deneyecekti. Bu, sayfaları çürümeye yüz tutmuş kitapla vakit geçirmek anlamsızdı. Tam pes edip kapatmak üzereyken gördüğüm tek bir cümle dikkatimden kaçmadı.

"Gözler siyaha büründüyse eğer, karanlık yüreklere dokunmuş demektir!"

Bu da ne demekti? Beynimdeki uğultuyu bastırmaya çalışarak yazanlara odaklanmaya çalıştım.

“Gözler, insan ruhuna açılan en büyük kapıdır. Renklere sahip olmasının da bir sebebi vardır. Rengini kaybetmiş gözlerin kapısı karanlığa açılır. Tıpkı gecenin günü kapladığı gibi karanlıkta siyah gözlerden yavaşça kaplar insanın ruhunu. Geri dönüşü olanaksızdır ve daimi karanlığa batmak kaçınılmazdır.”

Devamını okumaktan korkuyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ya da doğru soru; olabilir miydi? Erica'nın gözlerinin siyaha bürünmesi yüreğini de karanlığa hapsedebilir miydi? Bu tamamen saçmalıktı. Erica'nın gözleri ondan beslendiğim için siyaha dönüşmüştü. Yaratılışından itibaren renksiz değildi. Bir melek olarak ruhu, karanlıkla kaplanamazdı. Kendimi ikna etmeye çalıştıkça daha çok dibe batıyor ve küçük ayrıntılar beynime hücum ediyordu. İçime yerleşen şüphe beni kemirmeye başlamıştı bile. Her seferinde bu ihtimal aklıma gelecek ve şu ana lanet edecektim. Elimi göğsüme koydum.

Alekto!

Bunu yapmış olabilir miydi? Onu öldürmem için Erica'nın içine karanlık yerleştirmiş olabilir miydi? Ama sonsuz ıstıraptan nasıl kurtulacağımı Nemesis ayiniyle öğrenmiştik. Bunun Alekto ile bir ilgisi yoktu. Zihnimde beliren tek bir resim ise dizlerimin titremesine sebep oldu.

Alekto'nun yüzyıllardır boynunda taşıdığı ve görünmesine izin vermediği madalyon: O bir Lambradorit taşıydı. Alekto adını Öç Tanrısı'ndan alıyordu. Bunu kendi seçmişti. Şimdi her şey daha anlamlı olmaya başlıyordu. Daha en başından beri içindeki karanlığın farkındaydı. Eğer Alekto *Ariel*'lerle uzun zaman geçirdiyse ayine müdahale etmiş olabilirdi.

Onun tarafına geçmediğim için benden öç almak istiyordu ve bunu bir şekilde yapabiliirdi. Sevdiğim kadını kendi ellerimle öldürdüğümde istediğini elde edecekti.

Erica karanlığa dönüşecek ve ben onu öldürmek zorunda kalacaktım. Şu an dünyanın kaderini ellerinde tutan, son tanrıçayı içinde taşıyan kadını, sevdiğim kadını öldürecektim! Öldürmek zorunda kalacaktım!

Kendimi dışarı attım. Arabaya bindiğim anda gaz pedalına uyguladığım güç beni koltuğa yapıştırdı. Direksiyonu tutan ellerim bembeyaz kesilmişti. Haykırmak, yaratıldığım güne dahi lanet okumak istiyordum. Mutlu olduğum her anın yok oluşu, içimdeki öfkeyi kamçılıyordu. Beslenmeliydim. Daha çok... Kalbimin atışını durduracaktım her beslenişimle... Kızımın atan kalbinin varlığı bile bunu değiştirmeye yetmiyordu ne yazık ki... Onun küçük kalbi attıkça benimkisinin durması için tekrar tekrar beslenecektim. Her seferinde göğsümde atmayan kalbim, üzerine kazınan kadere meydan okuyacaktı.

İlk ölen o olacaktı.

İlk önce Alekto!

Değişim

Kaç kadının güzelliğini çaldım, kaç kez durdurdum kalp atışımı bilmiyordum. Ama bildiğim tek bir şey vardı, bir atom bombası bile benden daha tehlikesizdi şu an. Evin önüne geldiğimde ayaklarımın geri gitmesi çok can yakıcıydı. Derin bir nefes aldım ve zihnimdekileri perdelemeye çalışarak içeri girdim. Sessizlik bulacağımı sanmış ama yanılmıştım. Garip bir telaş vardı. Önümden hızla geçen Nelly'yi kolundan yakaladım.

"Nelly, neler oluyor?"

"Bilmiyorum Kevin... Erica, ben... sadece, yani onun iyi olmasını istemiştım."

"Ne oldu Nelly!"

"O bana vurdu. Ben sadece yatıp yatmadığını kontrol etmek için yanına gitmişim. Bir şeye ihtiyacı vardır belki diye..."

"Nerede şimdi?"

"Yukarıda... David yanında, sakinleştirmeye çalışıyor."

Birdenbire değişebilir miydi? Bunun için hazır değildim. Bu kadar hızlı, beklenmedik ve keskin bir değişime hazırlıklı değildim! Odanın kapısını açtım hızla.

"David, dışarı lütfen."

"Kevin, sadece sınırları bozuk, hamilelik..."

"Dışarı dedim!"

Kaba davranışına rağmen David, tamam, diyerek dışarı çıktı.

Yatağın kenarına gittim. Ona baktım. Gözlerindeki siyahlık artık içimi aydınlatmıyordu.

“Sorun ne Erica?”

“Bilmiyorum Kevin. Neden böyle yaptım bilmiyorum. Nelly sadece iyi olup olmadığımı sormuştu ama...”

Yaklaşan tehlikenin farkındaydım ama o neye dönüşeceğinin farkında değildi.

“Çok üzgünüm Kevin. Sen neredeydin? Niye burada değildin?”

Sessiz kalışım cevabı vermişti.

“Gördüğün her kadını öpmekle meşguldün, değil mi? Lanet olsun Kevin! Senin lanetine lanet olsun!”

“Ne dediğini bilmiyorsun Erica, sakinleş. Bebeğe zarar vereceksin!”

“Ona zarar vermek mi? Sen aklını mı kaçırdın? Ben ona asla zarar vermem!”

Bundan emin olamamak ne büyük bir işkenceydi. Daha fazla konuşmadan yanından ayrıldım. Çünkü Erica’nın akan gözyaşlarına eşlik etmiyordum artık. İçerde bir yerlerde büyük bir değişim yaşıyordum. Evden ayrılırken arkamda enkazdan başka bir şey bırakmamıştım.

O günden sonra onu sadece uyurken görüyor ve duyduğum özlemi bu şekilde gidermeye çalışıyordum. Yanında olamadığımda zihnimdekileri gizlemek zorunda kalmıyordum. Sürekli beslenerek gücümü en üst seviyeye taşımak üzereydim. Artık zamanı gelmişti.

JJ’yi aradım ve Alekto’yu bulmasını söyledim. Elindeki bütün imkânları kullanarak onu bulmaya çalışıyordu. Sam’dan hâlâ bir haber yoktu. Onunla iletişim kuramamak beni geriyordu. Nemesis ayını için onu uyarmamız gerekiyordu. Kimseye açıklama yapmak istemediğim için bir şey söylememiştim. Ama bu yaptığım en büyük hatalardan biriydi.

Veronica'yla konuşmak için eve döndüğümde onu bahçede buldum. Elindeki telefonu kapatıp bana döndü.

"Sam Nemesis ayinini yaptı. Eve dönüyor ve elinin boş olmadığını söyledi."

İşte, kontrolü kaybetmenin ve gerçeklerden kaçmanın sonucu! Yaptığım hatalar dizisine bir yenisini daha eklemiştim. Her şeyi kendi başına halletmeye çalışmak koca bir düğüme sebep oluyordu. Yaptığım bu hata yüzünden Alekto Beatrice'i ve kehanetin gerçekleştiğini öğrenecekti.

"Ne zaman yaptı?"

"Yirmi dakika önce sanırım. Kevin, sorun ne?"

"Sorun mu? Veronica her şeyin sonuna geldik, hem de her şeyin."

"Sen neden bahsediyorsun Kevin?"

"Alekto kehaneti öğrenecek ve çok geçmeden de saldıracak."

"Bunun ayinle ne alakası var?"

"Bu zamana kadar neden bu ayini yapmadık, çünkü bunu taraflar doğru bulmuyordu. Ne kadar haklılarmış. Alekto daha önceki ayine müdahale etti. Ve beni karanlığa sürükledi, daha doğrusu Erica'yı."

"Kevin, ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ariel'lerin en iyi yaptığı şey nedir: kara büyü. Alekto benden intikam almak ve kaderimi değiştirmek için Nemesis ayinine müdahale etti ve Erica'yı öpmemi sağladı. Ayinde bahsedilen fedakârlık güzelliği değildi Veronica, Erica'nun içindeki ışıktı. Şimdi içi de gözlerini saran karanlık gibi simsiyah!"

Veronica nefesini tutmuş eliyle ağzını kapatmıştı.

"Tanrım..."

"Alekto'nun kaderime yazdığı şey bu; Erica karanlığa dönüşecek ve ben onu öldürmek zorunda kalacağım."

"Kevin, bunu değiştirmenin bir yolu olmalı."

"Bu lanet şeyi nasıl durduracağımı bilmiyorum!"

"Erica'nın garip davranışlarının sebebi bu olabilir mi?"

"Muhtemelen."

"Peki ya bebek; o ne olacak? Onun büyümesi için anne sevgisine ihtiyacı var."

Ahh! İşte bir çıkmaz daha... Beatrice'in gelişimini bu şekilde tamamlaması gerekiyordu ama bu sevginin yerini şimdi kocaman bir karanlık kaplıyor olabilirdi. En korkuncu hangisiydi acaba; Erica'yı mı kaybetmek? Beatrice'i mi? Ya seçmek zorunda kalırsam hangisini seçecektim? Bu nasıl bir girdaptı. Beni paramparça etmeye hazır bir köşede beklerken bile bile içine atlamak zorunda kalacaktım, bu o kadar belliydi ki.

Aklıma gelen cümleyle sarsıldım: *"Aynalar kutsal alevin ışığını tüm dünyaya yansıtırken, hükümdarın yenilgisinin çığlığı yankılanacak tüm semada..."*

Kehanette bahseden yenilgi bu olabilir miydi? Kahretsın! Bunu nasıl fark etmemiştik? Kehanetteki cümleler doğru sırada değildi. Olay sırasına göre düşünmek olanaksızdı. Bu, kehanetin son kısmı olabilirdi. Yok oluş, yenilgimin sonsuz çığlığı...

"Sam ne zaman dönüyor?"

"Yarın akşam."

"Herhangi bir şey bulmuş mu?"

"Hemen yanınıza dönmeliyim, dedi sadece."

"Lanet olsun!"

Sam ne bulmuş olabilirdi? Ve ben bulduğu şeyi duymaya hazır mıydım? Ahh... Daha ne kadar yıkılabılırdim ki?

"Erica? Ona söyleyecek misin?"

"Ona ne söyleyeyim Veronica? İçini karanlık kaplıyor ve ben bu sona erdiğinde seni öldürmek zorundayım mı, diyeyim?"

"Haklısın, üzgünüm."

"Bir şeyler yapmam lazım, burada durmak beni çıldırtıyor."

"Erica'yı görmelisin, tüm gün seni sordu. Biraz daha uzak durursan bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir."

"Haklısın."

"Kevin, lütfen sakın olmaya çalış. Erica'nun hiçbir suçu yok!"

"Elbette yok! Beni deli eden her baktığımda gözlerinin biraz daha siyahlaştığını görmek."

"Bir yol bulacağız Kevin, bulmak zorundayız."

"Hiçbir yol bulamayacağız, hem de hiç!"

Gücümün değil sabrımın tükendiğini hissediyordum. Ne olacaksa artık olmalıydı. Çalan telefonun sesiyle irkil-dim. Arayan JJ'di.

"Evet, JJ..."

"İzini buldum."

"Hemen geliyorum."

Merdivenlerin başında yukarıya baktım. Sevdiğim kadına günlerdir dokunmadığımı düşündüm, aylarca öpemediğim için acı içinde kıvrandığımı, şimdiyse ne zaman öptüğümü dahi unuttuğumu fark ettim. Beklemeden yukarı çıktım. Yatakta huzursuz bir şekilde uyuyordu. Yavaşça eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. Elimle karnına dokundum. Küçük bir tekmeye verilen karşılık Erica'yı uyandırdı.

"Nerdeydin?"

"Dışarıda."

"Neden yanımda değilsin?"

"Çünkü yapmam gereken şeyler var."

"Ama sana ihtiyacım var."

"Üzgünüm!"

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Sorun ne, bana anlatmadığın ne var?"

“Yok bir şey. Sadece Alekto’yu bulmaya çalışıyorum Erica. Bunu biliyorsun!”

“Ama ben seni özlüyorum.”

Ben de çok özlüyordum. Ona baktığımda içimin titremesini, bana sıcacık gülümsemesini özlüyordum.

“Çıkmam lazım. Dinlen lütfen!”

“Yanımda kalamaz mısın?” derken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ama bu sefer yüzümü saklayamamıştım.

“Sen... gözlerin.. ağlamıyorsun. Artık benimle ağlamıyorsun, neler oluyor Kevin?”

Aramızdaki mühür yavaş yavaş kırılıyordu ve bu gelecek karanlığın en büyük habercisiydi.

“Sakin ol lütfen, olan bir şey yok. Çok fazla besleniyorum, bu yüzden bedenim eskisi gibi değil. Şimdi gitmeliyim. Dikkatli ol Erica; kendine ve kızıma dikkat et!”

“Seni seviyorum! Gitme.”

“Biliyorum! Üzgünüm!”

Onu gözyaşları içinde odada bırakıp kendimi dışarı attım. JJ’in yanına gittim. Dikkat çekmemek için özellikle kalabalık bir yer seçmişti.

“Ne buldun?”

“Başka bir kamera kaydı... Aynı hastanede. Sadece bir saat önce. Ve artık ne yaptığını gizlemiyor sanırım.”

Görüntüleri izlerken ayrıntılara dikkat etmeye çalışıyordum.

“Bu da hastanenin karşısındaki depo. Güvenlik kamerasının açısında. Onu keşfedince kayıtlarına ulaştım. Geçmiştekilerle de kıyaslayınca her seferinde oraya girdiği görülüyor!”

“İyi iş JJ.”

“Benim için zevkti.”

Bu iş bugün bitecekti. Daha yeni beslendiğine göre

büyük ihtimalle oradaydı. Belki de yalnızdı. Olmasa bile benim için önemli değildi. İçimde patlamaya hazır bir volkan vardı ve ateşi önüne gelen herkesi yakacaktı.

Hastaneye vardığımda uzak sayılabilecek bir yerde durdum. Herhangi bir hareket gözüküyordu. Yükselen nefretim etkisiyle arabadan dışarı attım kendimi. Görünmezlik sayesinde içeri girmek zor olmayacaktı. Elimi göğsüme koymaya gerek bile kalmadan bedenimi yok ettim. İçimdeki güç en üst noktasındaydı artık.

İçeri girdiğimde sessizlik rahatsız ediciydi. Etrafa göz gezdirdim hızlıca. Büyük bir alandı. Bir depo olduğu düşünülüyordu. Hemen her köşe görülüyordu. Soluk bir ışık vardı. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum. Dakikalar geçmişti sadece ama bana saatler gibi geliyordu.

Arkamda duyduğum sesle irkildim.

“Seni bekliyordum Kevin!”

Yavaşça arkamı döndüm, zihnimde görünmezliğimi yok ederek karşısına geçtim. Keyifli gözüküyordu. Saldırı ya da savunma pozisyonunda değildi.

“Geç kaldın.”

“Üzgünüm, yok olmaya bu kadar hevesli olduğumu bilseydim daha önce gelirdim.”

Sonunda olması gerektiği gibi karşı karşıyaydık. Artık yüzleşme vaktiydi...

Yakuluş

Arenada birbirine meydan okuyan gladyatör ve aslandı. Gladyatör olan oydu; bense aslandım. O sadece bir köleydi. Kötülerin kölesi. Ve köleler daima yenilmeye mahkûmlardı.

“Sana daha önce hiç tatmadığın bir şeyi tattıracağım Alekto.”

“Bana ne yapacağın önemli değil. Beni öldürmen göğsündeki izi yok etmeyecek.”

“Önemli değil. İlk ölen sen olacaksın”

“Hâlâ anlamadın değil mi Kevin? Biraz düşünsene: Sence Erica’nın üstün bir varlık ve kehaneti gerçekleştirecek melek olduğunu nasıl öğrendik sence?”

“Nemesis ayini...”

“Ahh Kevin! Sen ve senin saplantıların. Her zaman bir konuya takılıp kalıyor, asla geniş düşünemiyorsun. Sen görevine o kadar bağlısın ki, herkes öyle zannediyorsun.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Neden Konsey size saldırmamıza rağmen bir türlü görüşmeyi kabul etmedi. Sence hâlâ saflıklarını koruyorlar mı?”

“Bu olamaz, onlar dengenin ve anlaşmanın koruyucuları.”

“Ne dengesi, hangi denge Kevin? Etrafına baksana. İyi olan, iyiliğe dair tek bir şey söyle bana. Siz yasaklanan ayinlere başvurmamalı, biz ise kara büyü yapmamalıy-

dık. Her iki taraf da yapılmaması gerekeni yapıyor. Yasak olan cezbeder çünkü. Kötülüğün, karanlığın her yanı sardığını görmüyor musun? Tıpkı Erica'nın ruhu gibi."

"Bunu neden yaptın, onun ruhuna neden dokundun?"

"Bunu bulacağına o kadar emindim ki. Ama seni gözümden çok büyüttüm. Sen aptal âşıktan başka bir şey değilsin. En başından beri peşinde olduğumuz tek kişi Erica'ydı. Ona dokunamayacağımızı biliyordum. Onun güçlerinin onda birini bile bilmiyordunuz. Birbirinize o kadar âşıktınız ki... Seni kullanmaya karar verdim. Onun peşinde olmadığımızı düşünürsen savunmasız bırakacaktın. Senin tutsak olduğunu öğrendiğinde Nemesis ayinini kullanacağınızı biliyordum. Sadece tahminimden daha geç buldunuz. Ahh, bana yaşattığın hayal kırıklıkları o kadar çok ki... Kara büyüyle ayine müdahale ettim. Tutsaklıktan kurtulmanın basit olduğunu özellikle söylemiştim. Çünkü aklına gelecek ilk şey öpücük olacaktı ve sen sadece fiziki güzelliğini çalacağını sanıyordun. Sen aşktan o kadar kördün ki, istenilen fedakârlığın sadece güzelliği olduğunu sandın. Onun içine karanlığı sen soktun Kevin! Onu öperek kendini tutsaklıktan kurtardın ve onu karanlığa gömdün. Sadece beni suçlayabilir misin? Göğsündeki yazılı olanı ise sana yaptığım bir iyilik olarak düşün. Daha doğrusu ikimize yapılan bir iyilik. Ben Erica'dan kurtulmuş olacağım, sen ise görevini yerine getirip kötülerden birini yok etmiş olacaksın. Gayet adil geliyor kulağa, öyle değil mi?"

Açıklaması bu kadar kolaydı işte. Başarısızlığımın kefaretini ödüyordum. Ve bu başarısızlığın bedelini sadece ben ödemeyecektim. Tüm yeryüzü büyük bir kaosa sürüklenecek ve o kaçınılmaz yok oluş gerçekleşecekti.

"Konsey'in yardımlarını da unutmamak lazım. Kötülüğün öne geçtiğini görünce hangi tarafta durmaları

gerektiğini anladılar. Tabii senin başarısızlıklarının da yardımı oldu.”

“Sana bunları ödeteceğim. Gözlerini kendi ellerimle oyacağım.”

“Fark etmez, istersen şimdi bile yapabilirsin ama bu Erica’nın da canını aynı ellerle alacağın gerçeğini değiştirmeyecek. Ama şunu söyleyeyim, beni hemen öldürme- ne izin vermeyeceğim. Önce onu öldürdüğünü izlemek istiyorum. Nasıl yavaş yavaş yok olduğunu göreceğim ilk önce.”

Son sözleri bir yankı gibi sarmıştı etrafımı. Bir anda yok olmuştu. Ben ise artan öfkemle pimi çekilmiş bomba olarak olduğum yerde kalmıştım.

“Hayırrrr! İlk ölen sen olacaksın Alekto! İlk seni öldürecekim!” diye bağırdım ve beni duyduğunu biliyordum.

Hızla arabaya atladım ve gaza bastım. Tüm araçlar önümden panikle çekilmeye çalışıyordu. Böyle araba kullanan biri ancak çılgın olabilirdi ki, ben çılgınlığın ötesine geçmiştim.

Bir an önce eve ulaşmalıydım. İçimdeki ses bir şeyler olduğunu söylüyordu. Kötü şeyler olduğunu... İlk kez yalvarıyordum Tanrı’ya. Eğer gerçekten varsa beni duymak zorundaydı. Yardım etmeliydi Bana güç vermeliydi. Ben onun askerlerinden biri değil miydim? Sürekli iyiliğin üstünlüğü için çabalamamış mıydım? Kaderin gerçekleşmesine, sevdiğim kadının canını almama engel olmalıydı!

Eve döndüğümde Veronica beni kapıda karşıladı.

“İşler kontrolden çıkmaya başladı Kevin.”

“Neler oluyor?”

“Erica çıldırmış gibi. Her şeyi kırıp döktü. Sanırım değişim gerçekleşmek üzere.”

Tüm duyularımın iflas ettiğini hissediyordum. Yoktu hiçbir şey. Ben yoktum, Erica yoktu, zaman yok olmuştu...

Ne yapabiliirdim ki? Beni sonsuz ıstıraba tutsak eden his, şimdi bütün hücrelerimde dolaşıyordu. Sadece yanımdaki varlığının yok olacağını düşündüğümde tutsak olmuştum, kendi ellerimle yok ettiğimde dönüşeceğim şey beni korkutuyordu. Benden geriye bir şey kalmayacaktı.

İçeri girdim. Erica eline geçirdiği her şeyi fırlatıyor, kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Ona baktığım anda değişimin gerçekleştiğini gördüm.

Bana döndü ve gözlerimin içine baktı. Tıpkı bana tüm aşkıyla teslim olduğu ilk gece gördüğüm rüyadaki gibi melekten çok bir şeytana benziyordu. Alekto haklıydı: O kadar çok işaret vardı ki önümde; ben hiçbirini görememiş, tam anlamıyla her şeyi berbat etmişim.

“Sen!” dedi haykırarak. “Sen beni terk ettin! Bana neler olduğunu biliyorsun ve sen beni bu acıyla baş başa bıraktın. Bunu sana ödeteceğim! Yok olacaksın, hepimiz yok olacağız!”

Ne dediğinin farkında değildi. Karşımdaki sevdiğim kadın değildi artık. O kanıma susamış biriymi sadece!

“Kendine gel Erica. Karanlığın içini sarmasına izin verme. Kızını düşün. Kendine de bebeğe de zarar vereceksin.”

Tüm söylediklerimin anlamsız olduğunu biliyordum. Tek yaptığım zaman kazanmaktı. Alekto’nun bana verdiği hançer yanımdaydı ve onu kullanmak zorunda kalacağımı bilmek ölmek gibiydi.

“Senin tek derdin bu bebek ise ondan kurtulacağım!”

Tüm korkularım bir bir önüme atılıyordu. Seçim yapmak zorunda kalacaktım. Sevdiğim, varoluşumun tek sebebi olan kadın ve kızım arasında kalmışım.

Ani bir hamleyle ona ulaştım ama o çoktan elindeki cam parçasını karnına dayamıştı. Bastırdığı yerden kan damlıyordu.

“Onu yere bırak Erica! Beni bunu yapmaya mecbur etme lütfen! İçindeki yenebilirsin! Karanlığı durdur Erica, bunu yapabilirsin.”

“Ondan kurtulacağım!”

Sam yardımına yetişmiş, onu arkasından yakalamıştı ama Erica çok güçlüydü. Belimdeki hançeri çıkardım. Kader eninde sonunda gerçekleşirdi, değil mi?

Hançeri Erica’ya doğrulttum ama o hâlâ elindeki camla karnındaki yarayı derinleştirmeye çalışıyordu. Yüz yüzeydik artık. Birden gözleri değişti; eskisi gibi yemyeşil bakıyordu bana.

“Yap hadi! Yap sevgilim, kızıma zarar vermeden önce öldür beni. Onun için kendimi feda ederim Kevin! Tüm varlığımı feda ederim! Öldür beni... Karanlığı daha fazla engelleyemeyeceğim, yap artık!”

“Erica, mücadele et!”

“Yapamam. Kahretsin! O... Onu görüyorum: Alekto!”

Baktığı yöne doğru döndüğümde onu gördüm. Seçim zamanı! Ya Erica’yı bırakıp Alekto’yu öldürecektim –ki sonuçta Erica karnını deşecekti– ya da Erica’yı öldürecek ve ben Alekto ile ilgilenirken David kızımı olması gerektiği gibi çıkartacaktı.

Verilmesi zor bir kararın tam ortasında duruyor ve ettiğim acı ruhumu ikiye bölüyordu adeta. Kalbim göğüs kafesimde delicesine atarken kemiklerimin kırılacakmış gibi sarsıldığını hissedebiliyordum. Ellerim buz kesmişti. Hançeri sıkı sıkı tutan parmaklarım acıyor ve en kötüsü de kaderimin bana çizdiği yola adım atıyordum. Gözlerimi kapadım ve var oluşuma lanet ederek hançeri sapladım.

Aynı anda yükselen iki haykırış sessizliği bozdu. Hançeri soktuğum anda içimde büyüyen acı, haykırışa dönüşmüştü. Diğer ses “hayır” diyerek beni engellemeye çalışmıştı. Ama her şey için çok geçti.

Gözlerimi açtığımda gördüklerimi anlamam zaman aldı. Alekto diz çökmüştü ve Heaven elindeki bıçağı Alekto'nun gözüne saplamıştı. Ona baktım; sevdiğini öldürmüş olmanın yarattığı yok oluş vardı gözlerinde, tıpkı benimkinde olduğu gibi.

David bir şey söylememi beklemeden yapması gerekenleri yapmaya başlamıştı. Her yan kızıla boyanmıştı. Ellerime baktım. Sevdiğim kadının kanı ellerimi kaplamıştı. Artık yoktu. Varoluş nedenim, mucizem yok olmuştu. Yok olmuştum.

"Üzgünüm Kevin, zamanında yetişemedim. Uzun zamandır zapt ediliyordum. Seni uyarmak için her yolu denedim ama beni engellediler. Çok üzgünüm..." Söyleyecek ne vardı ki? Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Kehanet gerçekleşmişti! Yenilmiştim. Kadere, kendime, Alekto'ya, kötülüğe, aşka... hepsine yenilmiştim.

Her şey lanet bir kısır döngüydü. İyi zannettiklerim, tüm bildiklerim, tüm inandıklarım, özüm... Hepsi kötülüğün içinde boğulmuştu ve ben bunu engelleyemeyecek kadar zavallıydım.

Titreyen vücudum ve içimi parçalarcasına çıkmaya çalışan yarım kalmış çığlığım tüm evi sardı.

"Hükümdarın yenilgisinin çığlığı da yankılanıyordu tüm semada."

Tıpkı kehanetteki gibi.

Haykırışımı bastıran, acı bir girdabın içinde dönüp duran ruhumu bir kerede çekip alan diğer ses ise herkesin odağı oldu bir anda. Kızım! Ağlıyordu! Çığlık çığlığa ağlıyordu. Yanına koştum. Ona baktım. Çok güzeldi. İnsanın gözünü kamaştıracak kadar güzeldi. Bunu yaşıyor olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştim ama hiç bu kadar muhteşem hissettireceğini düşünmemiştim. Yaşadığım bu iki zıtlık ruhumu da derinlemesine ikiye bölmüştü.

Güzelliği karşısında ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Küçük ellerini yumruk yapmış bana uzatıyordu. Sonra elinin üzerindeki izi gördüm: Tanrıça oluşunun kanıtını.

David onu kollarıma almam için uzatırken bundan hoşlanmamış ve tekrar ağlamaya başlamıştı. David sakince onu tekrar geri çekerken Erica'nın cansız yüzünü görmesini sağlamıştı. Ağlaması birden kesildi. Ona gitmek ister gibi küçük kollarını oynatıyordu.

Yanaklarımda hissettiğim ılık ıslaklıkla öylece onu izledim. Yok oluşla varoluşun birbirine geçtiği şu anda, çaresizliğim gözlerimden akıyor ve sonsuzluğa karışıyordu. Sevdığım kadını öldürmenin verdiği ıstırap, kızımı görmenin verdiği mutluluğa karışmıştı.

Birden kafamın içinde yankılanan ses dikkatimi çekti.
"Ona dokunmama izin verin!"

Duyduğum sesin kime ait olduğunu anlayamadım. Dünyanın en güzel melodisi gibiydi.

"Kim konuştu, hanginiz?" diye haykırdığımda hepsi anlamsız gözlerle bana bakıyordu..

Kimseden ses çıkmamıştı. Kimdi beynimin içinde konuşan?

"Benim baba!"

"Beatrice!"

Kana bulanmış ellerimle kızımı kucağıma aldım. Beatrice telepati kurmuştu. Küçük bir bebek için bu olağandışı gözüküyordu. Sanki tüm yaşadıklarımız olağanmış gibi...

Yüzüme baktı. Gözlerimin içinden geçip acı içindeki ruhuma dokunuyordu bakışları. Hayranlığın çok ötesine geçmiş bir şekilde onu izledim. Ta ki tanrısal sesi beynimde tekrar yankılanana kadar.

"Ona dokunmama izin ver!"

Bir türlü hareketlerimi kontrol edemiyor ve onu Erica'nın yanına götüremiyordum. Beni durduran neydi? Şoka mı girmiştim? Erica'yı yok ettiğimin farkında değil miydim hâlâ?

"Baba, izin ver!"

İkinci kez baba deyişiyle kendime geldim. Kimse nefes dahi almıyor ve yerinden kıpırdamıyordu. Arkamı döndüm ve ilk kez Erica'ya baktım. Yerde kan birikintisinin içinde yatıyordu. Saçları simsiyah bir yelpaze gibi açılmıştı. Vücudunun aksine yüzünde hiç kan yoktu. Tüm bu cansızlığına, ruhsuzluğuna rağmen hâlâ çok güzel gözüküyordu. Hâlâ tapılacak kadar ve içimi titretecek kadar güzeldi. Hâlâ burada nasıl olduğumu, nasıl aklımı yitirmediyimi bilmiyordum.

Beatrice huzursuz kıpırdanınca ona doğru eğildim. Erica kızına dokunamayacaktı belki ama Beatrice'in bir kez de olsa onu hissetmesini istiyordum.

Tanrıca izinin olduğu elini uzattı sabırsızca. Hemen hançerin yanına değdi eli. İçimden bir şeylerin koptuğunu hissediyordum. Ama gördüklerim dizlerimi titretmiş ve yere çökmeme sebep olmuştu. Erica'nın cansız bedeni bembeyaz bir ışığa dönüşüyordu. Bedeni ve her yere saçılan kanı yavaş yavaş silinip gidiyordu. Ona veda edemiştim, cansız bile olsa son bir kez dudaklarını öpememiştim. Ve bu, deliliğin sınırında dolaşmama neden oluyordu.

Tam olarak ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama Erica'nın bedeni yok olmuş, önümde oluşan ışık ise kanatlarını açmış bir melek suretine dönüşmüştü. En son oluşan yüzüne baktığımda gördüğüm, Erica'dan başkası değildi. Elini uzatıp gözümün hemen yanına dokundu. Dokunuşunu tam olarak hissedememek ölmek gibiydi. Gidiyordu...

Tek istediğim beni de yanında götürmesiydi. Ne olacağımanın, nerede olacağımanın hiçbir önemi yoktu. Sadece onunla olmak istiyordum. Gözümden akan bir damla yaşa dokunduğu anda yok oldu. Gitmemesi için haykırmak istedim ama zihnimin içinde yankılanan sesi beni durdurdu:

"Fedakârlık en büyük erdemdir ve hiçbir şey bunu lekeleyemez. Geri geleceğim ruhum."

Gitti ve ben ışığını kaybetmiş bir körden başkası değildim artık. Tek tesellim beynimde hâlâ yankılanan ve kaybolmaması için yalvardığım sesiydi. Döneceğim, demişti. Ama ben onsuz ne kadar dayanabilecektim? Kucağımda duran ve bir eliyle çeneme dokunan küçük mucizeme baktım. Gözyaşlarım küçük parmaklarını ıslattı.

"Geri gelecek, üzülme."

Buna inanmayı çok istiyordum. Ama umudum Erica ile birlikte yok olmuştu.

Kimse konuşmadan hâlâ olduğu yerde duruyordu.

"Veronica, Beatrice'i alıp onu temizler misin?"

Veronica hiç tereddüt etmeden yanıma geldi. Onu kollarımdan alırken yapayalnız hissettim kendimi. Kısa-cık bir an bile olsa içimdeki boşluk varlığıyla dolmuştu.

"Kevin, çok üzgünüm. Böyle olmaması için çok çaba gösterdim ama yapamadım..."

Heaven'in üzüntüsünün gerçekliğini görebiliyordum. Ama bunun bir anlamı yoktu. Tek istediğim cevaplardı.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Konsey! Onlar karanlığa yakınlaşmaya başlamışlar. Alekto ile temas kurduklarını öğrendiğimde iş işten geçmişti. Düşüncelerime ve iletişim kurmama engel oldular. En son görüşmede zihnine girmeye çalışmıştım ama Oswald bunu engelledi. Daha sonra beni hapsettiler. Zor da olsa kaçtım, seni uyarmak için gelmişim ama iş işten geçmişti."

"Nasıl kurtuldun?"

"Abraham'ı yok ettim."

"Nasıl? Yaratıcıların yok edilemediğini sanıyordum."

"Bir yaratıcıyı ancak bir diğer yaratıcı yok edebilir."

"Diğerleri?"

"Onların izini bulamadım."

"Onları bulacak ve hepsini ödeteceğim."

"Bu mümkün değil Kevin, onları ben bile bulamam."

"Peki ya küre?"

"Küre yok edildi."

"Bu nasıl olur?"

"Küre iyiliğin emrinde, bunu biliyorsun. Ona başvuru-racağımızı biliyorlardı."

"Lanet olsun!"

Sam yanıma geldi.

"Kevin, çok üzgünüm. Seni zamanında uyarmalıy-

dım. Ama bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim."

Nedense herkes aynı şeyi söylüyordu. Herkes üzgündü ve benden özür diliyordu. Sanki tüm suç benim değilmiş gibi.

"Ne buldun Sam?"

"Türkiye'ye vardığımda Hakan Bey, beni Apollon Tapınağı'na götürdü. Daha önce bahsettiğim gibi üç köşedeki harfler dikkatimi çekmişti. Kehanetle ilgili olduğunu biliyordum. Üstelik kehanet ocaklarının bulunduğu yerde bunu bulmak daha kolay olacaktı. Sırrı çözdüğümü söyleyemem ama yaklaştım diyebilirim."

Duyacaklarımdan korkmam gerekiyordu belki ama şu saatten sonra beni korkutacak ya da geri adım atmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

"Üç harf var tapınak duvarlarında. Biri sürekli gölgede olan 'Epsilon'. Diğeri sürekli göğe bakan 'Epsilon' ve sonuncusu sürekli ışıktaki olan 'Beta'."

"Bunun anlamı ne?"

"Sürekli ışıktaki olan beta 'B' harfini simgeliyor yani Beatrice'i. Göğe bakan epsilon ise 'E' harfini yani Erica'yı..."

Diğerini söylemeden önce duraksadı ve ben nedenini biliyordum.

"Ve gölgedeki 'E' de Erica'nın karanlık yanını temsil ediyor, değil mi?"

"Evet."

"Nemesis ayininde bir şey bulabildin mi? Güvenilirliğine inanmak çok zor, Alekto'nun müdahale ettiği düşünülünce..."

"Nemesis ayininde ortaya çıkanlar belirsiz şeyler. Önceki kadar net değil. Alekto'nun müdahale ettiğini sanmıyorum. Şimdi asıl önemli olan kehanette gizli kalan kısmı çözmek. Ayinde öğrendiklerim bana yardımcı olacak, merak etme."

“O lanet olasıca kehaneti çözmeni istiyorum, hem de hemen...”

“Elimden geleni yapacağım.”

“Elinden gelenin fazlasını istiyorum Sam!”

Sesim olması gerekenden daha yüksek çıkmıştı.

Ama Sam elini omuzuma koyup büyük bir anlayışla, “Emin olabilirsin,” dedi.

“Özür dilerim ben...” derken sesim çatallaşmaya başlamıştı.

Tüm olanlardan sonra gücüm tükenmişti artık!

“Özür dileme. Hiçbirimiz sana kızacak ya da seni yarılacak konumda değiliz. Bu hepimizin başarısızlığı.”

Anlayışı için minnettardım. Sonsuzluğun sonuna kadar uzanan bir labirentin içine bırakılan bir fare gibiydim. Nereye gideceğimi bilmediğim gibi sonumun ne olacağını da umursamıyordum. Ama varlığımı katlanılır kılan tek şey, kendisini bana hatırlatırken bir anda odanın önünde buldum kendimi. Beatrice ağlıyordu.

“Ne oldu, neden ağlıyor?”

“Sanırım seni istiyor Kevin.”

Hâlâ ağlıyor ve bana ulaşmaya çalışıyordu. Onu kucağıma aldım. Başını göğsüme koyduğum anda ağlaması kesildi. Büyük bir ikilemin ortasındaydım. Bir yanım Beatrice için dayanmamı söylüyor, diğer yanım ise Erica’nın ardından gitmem için beni ölüme davet ediyordu.

“Beni bırakma,” dedi beynimin içinde.

Sanki içimdeki iki tarafın kanlı savaşına tanık olmuştu. Yanında kalmamı istiyordu. Onunla olmamı. Annesini yok etmiştim. Bana duyacağı nefret bile daha normal gelirdi ama bu şefkat ve bağlılık aklımı karıştırıyordu.

“Senin suçun değil. Geri gelecek. Şu an olması gereken yerde. Sana ihtiyacım var baba. Senin sevgine ihtiyacım var.”

Ona duyduğum tarifsiz sevgi tüm ruhumu ve tüm

benliğimi kaplarken, gelişimi için anne sevgisine ihtiyaı olduğu aklıma geldi. Ama tüm sorularımın cevapları onda gizliydi.

“O, yaptığı fedakârlıkla bana bir ömür yetecek sevgiyi verdi. Annem beni ne kadar çok sevdiğini kanıtladı. Daha yücesi yok.”

Kucağımda tuttuğum k bir bebekten beynimin içinde bile olsa bu kadar kesin ve net cümleler duymak çok garipti. Gerçeklikle deliliğin arasındaki o incecik perdenin arkasından bakıyordum her iki tarafa da. Hangisine doğru ilerlemem gerektiğini düşünemeyecek kadar sarsılmıştım.

Bir süre onu kollarımda öylece tuttum ve hafifçe salladım. Soluk alışverişi yavaşladı ve beynimin içi sessizliğe gömüldü, uyumuştu.

Ona baktığımda Tanrı’nın varlığına bir kez daha inanıyordum. Onun kadar muhteşem bir varlığın yaradılışı bile insanın aklını başından almaya yetiyordu. Onu beceriksiz ellerimle, uyandırmaktan korkarak yatağına yatırdım. Veronica gözlerinde yaşlarla bana bakıyordu.

“Onu asla yalnız bırakmayacağım,” dedi.

Teşekkür ettim ve minnettarlığımı gösteremeden aşağıya indim. David aşağıda etrafı toplayan Nelly’ye yardım ediyordu. Aslında kimseyle konuşmak istemiyordum ama David’e teşekkür etmek zorundaydım. Eğer o olmasaydı ve ikisini birden kaybetseydim... Düşünmesi bile yıkıcıydı.

“David, ben... Teşekkür ederim... yani Beatrice’in doğumu...”

“Biliyorum Kevin, teşekkür etmene gerek yok. Ben görevimi yaptım. Çok zgnm.”

Başımı hafifçe eğererek Nelly’ye döndüm. Daha önce gözlerinde hiç böylesi bir öfke görmemiştim. Bana değil-

di öfkesi, tüm yaşananlaraydı. Bir şeyler söylemek istesem de yapamadım ve hızla dışarı attım kendimi.

Beatrice güvendeydi. Yanında dört muhafız ve bir yaratıcı vardı. Benim gibi yitik birinden daha iyi koruyacakları kesindi.

Tek istediğim yok olmaktı. Yarım kalmıştım sanki. Bir şey göğsümün içinde duran ve beni ben yapan her şeyi, tenimi yırtıp yırtıp, parçalayarak söküp almıştı. Çınarın altına vardığımda adeta yıkılırcasına olduğum yere çöktüm. Bana şarkı söyleyecek bir kuş yoktu artık. Gökyüzündeki tüm yıldızlara sahiptim onunlayken. Şimdi ise sadece koca bir karanlık vardı. Ruhum Erica'nın akan kanına karışmış ve yok olmuştu. Bomboş, amaçsız ve yokluğa çizilmiş bir surettim artık.

Sessizlik

Her geçen gün bir öncekinin aynıydı. Her sabah yanımdaki boşluğa bakıp teninden güneşi doğurduğum kadının yokluğuyla yenik başlıyordum güne. Sadece kızım kollarımdayken aydınlanıyordu gözlerim. Sadece onun için devam ediyordum nefes almaya. Sadece ona dokunuyordum. Ona her baktığımda Erica'yı görüyordum. Ona ne kadar benzediğini yeni fark ediyor ve her bakışımدا tekrar tekrar ölüyordum.

Bugün de yine diğer günler gibi onu kollarımda tutacak, acımı tazeleyecek ve amaçsızca olduğum yerde duracaktım. Bu odadan çıkmak, hatta yataktan kalkmak bile gereksizdi. Birden kapının çalmasıyla hızla doğruldum.

"Uyandırmadım, değil mi?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır... Beatrice iyi, Veronica ile ona mamasını yedirdik. Şimdi bahçede kuşlarla oynuyorlar."

Eski neşesine yakın bir şekilde anlatmıştı yaptıklarını. Çünkü o günden beri bu evde insana neşe veren tek şey Beatrice idi.

"Bana söylemek istediğin ne?"

"Üzgünüm, neredeyse unuttuyordum. Sam seni çağırmamı istedi. Çalışma odasında."

"Teşekkür ederim."

Bir an bile beklemeden aşağıya indim. İçeri girdiğim-

de Sam masanın üzerindeki kitaplardan neredeyse gözükmüyordu.

“Gel Kevin. Yardıma ihtiyacım var. Çıldırmak üzerim.”

“Benim gibi yani?”

“Sana gösterdiğim resimleri hatırlıyorsun, değil mi? Apollon Tapınağı’nın duvarlarındaki harflerin resimlerini. Gölgedeki ‘e’. Şuna baksana... Sanki iki E yan yanaymış gibi gözüküyor ışık vurduğunda. Bunun anlamını bulamıyorum. Kehanette çözülmemiş satırla alakalı ama bulamıyorum.”

“Şu satırı tekrar oku!”

Sam anlamını bilmediğim kelimeleri tekrar okudu papirüsü bana göstererek. Tek bir kelimenin ortasındaki harf büyük yazılmıştı: “nodEloi”.

“Bak, günlerdir çalışıyorum, günlerdir çözmek için uğraşıyorum ama yapamıyorum.”

“Daha çok çalış... Her neden bahsediyor, hangi Tanrı’nın belası durumdan söz ediyorsa onu bul ve çıkar!”

Günlerdir içimde patlamaya hazır olan volkan ilk sarsıntılarını yaratmaya başlıyordu. Öfkeme ve kendime artık daha fazla engel olamıyordum.

“Kevin, elimden geleni yaptım!”

“Lanet olsun Sam!”

Kapıyı kırarcasına açtım. Önüme gelen her şeyi yok etmeye hazırdım. Öfkemin yıkıcılığı karşısında durabilecek hiçbir şey yoktu. Haykırışım evin içinde yankılanıyordu. Acı içindeki çaresiz, başarısız, ellerindeki karı temizleyememiş ve kör olmuş birinin çığlığıydı bu.

David’in sakin ol, telkinleri yüzünde patlayan yumruğumla sona ermişti.

Bu bir tükenişti. Önüme geleni kırıp dökmeye devam ederken hiçbir şeyin farkında değildim. Hiçbir şeyin ve

hiç kimsenin. Ta ki Beatrice'in sesini duyuncaya kadar. Veronica'nın korkudan titreyen kolları arasında gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Onun sessizliği beynimin içindeki haykırışıyla son buldu.

"Baba! Beni korkutuyorsun, dur artık!"

Beatrice'in bana olan sevgisi ve anlayışı bir işkenceydi. Nefret etmeliydi benden. Onu en değerli varlığından yoksun bırakmıştım. Ve ben de nefret etmeliydim ondan; en değerli varlığımdan vazgeçmiştim onun için. Ama yapamıyordum, o da yapamıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimden akan kanlara baktım. İçimdeki kötücül enerjinin dışavurumuyla zihnim bir anda berraklaşmış gibiydi.

Birden gözlerimin önünde beliren imgeyle ayağa fırladım.

"nodEloi!!!"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Nelly korkarak.

"'E' büyükse en başta olmalı. Harfleri yerine oturtmak lazım. NodEloi. NodEloi..."

Ne olduğunu biliyordum. O lanet kelimenin ne olduğunu biliyordum.

"Bana bir kâğıt getirin hemen."

David birkaç saniye içinde elinde kalem ve kâğıtla yanımdaydı. Morarmaya başlayacak yüzüne baktım utanarak. O ise bakışlarındaki sıcaklıkla olanları çoktan unuttuğunu anlatıyordu. Birkaç şey karaladığımda aradığım kelime artık karşımdaydı.

"Eidolon..."

"Bunun anlamını biliyorum," dedi Sam heyecanla.

Hızla çalışma odasına gidip papirüsü aldı ve yanuma gelerek elimdeki kâğıdın yanına koydu.

"Tanrım, bu olabilir mi?"

Olamaz diyebileceğimiz ne kalmıştı ki?

“Nedir o?” diye sordu hâlâ benden uzak durmaya çalışan Veronica.

“Eidolon; yaşayan varlıkların ruhani ikizi...”

“Yani bir yansıma.”

“Evet. Tapınak duvarlarındaki gölgede bulunan epsilon harfini simgelen şey bu, ama...”

Devamını getirecekken birden susması hiçbirimizin dikkatinden kaçmamıştı.

“Ama ne?” dedi Nelly sabırsızlıkla.

“Gölgedeki yansıma iki tane ‘e’ oluşturunuyordu. Yani Eidolon ve Erica...”

Son kelimeyi söylerken sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkmıştı.

“Erica’nın içindeki karanlığı temsil ediyor. Demek ki kehanette şifrelenen şey Erica’nın ruhunun kararmasıymış,” dedim hayal kırıklığıyla.

“Hayır, Kevin! Bana biraz izin ver, devamını bu şekilde çözeyim.”

Ayağa kalkıp odaya doğru gidecekken birden durdu, elindeki papirüse daha dikkatle bakmaya başladı. Yanına gittiğimde şaşkınlık dolu gözlerini gözlerime dikti.

“Sen de görüyor musun?” diye sordu.

Ne yazık ki görüyordum. Işığın yarattığı yansımayla oluşan gölgeler papirüste bir başka paragrafı gösteriyordu. Sadece ışığın bir oyunuydu. Bu zamana kadar onu ışığa dik olarak tutmak hiç aklımıza gelmemişti. Şimdi ise karşımızda tüm gizemiyle çözülmesi gereken bir bölüm bizi bekliyordu.

“Biri sürekli ışıktaki ve göğeye doğru...”

Sam elindekini oynatarak, ışığı dik bir biçimde kâğıda yansıtıyordu ve paragraf yok oluyordu.

“Diğeri sürekli gölgede.” dediğinde de papirüsü dik tutarak gölge oluşturunuyor ve oluşan paragrafa bakıyor-

du. Ve içimde o bitmek bilmeyen ve her seferinde haklı çıkan ses, bilmediğimiz ve hiç de hoşlanmayacağımız çok şey olduğunu söylüyordu.

“Bana izin verin, konsantre olmalıyım.”

Sakinleştiğime göre onu yalnız bırakmalı ve işini yapmasına izin vermeliydim. Evde daha fazla duramayacağım için dışarı çıktım. Onu istiyordum. Yanımda olmasını. Döneceğim, demişti ama bu benim için yeterli değildi. Geri gelse bile yüzüne her baktığımda o son kanlı hali aklıma gelecek ve varlığıma tekrar tekrar lanet edecektim.

Kendimi her zamanki gibi çınarın altında buldum. Bir mabede dönmüştü benim için. Gövdesinde ellerimi gezdirirken sert kabukları avucumun içine battı. Ondan daha yaşlı olmalıyım. Onun gibi ayakta durmayı diledim. Onun gibi sessiz ve sabit olmayı. Onun gibi hissiz olmayı diledim. Ama sadece dileyebildim.

Yaşananlar zihnimde tekrar tekrar dururken az önce yaşadığım kehanetle ilgili olmadığını fark ettim. Sam’e yaptığım bütün baskılar anlamsızdı aslında. Kehanetin çözülmesi ne işe yarayacaktı ki? Sadece yaklaşan kötülüğün ön hazırlığından başka bir şey değildi. İnancımı yitirmeye çok yakındım. Madem biz kaybedecektik, neden hem lanetlenmiş hem de ödüllendirilmiştik ki? Neden hepimiz kötü değildik? Neden beni terk etmeyi seçen bir Tanrı’nın ışığında yürüyecektim ki? Hayır, inancımı yitirmeye yakın değildim; ben onu çoktan kaybetmiştim. Erica ile birlikte o da yok olmuştu.

Bana vaat edilen ödül yalandan başka bir şey değildi.

Sonsuz aşk öyle mi?

Ne büyük aldatmaca.

Vaat edilen aşk; yüzyıllar boyunca tek bir soru sormadan, emredilen her şeyi yerine getirmek için adeta bir köpeğin önüne atılmış bir kemikten başka bir şey değildi.

İnancımı yitirirken nasıl devam edecek ve Beatrice'e yol gösterecektim ki?

Tüm isyanımın ortasında, içimdeki küçük inanç parçaları, Tanrı'nın bana tekrar umudu göstermesi için adeta yalvarıyor ve bu isteğin zihnimde yer etmesini sağlamaya çalışıyordu. Beatrice için pes etmememi fısıldıyordu hepsi. Ama çoktan pes etmiş birini nasıl tekrar ayağa kaldırabilirdiniz ki?..

Cevap birden zihnimin içinde kendisini belli ederken ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Zates, dedim yüksek sesle.

Diğer boyuta geçmeliydim. Kime çağrıda bulunmam gerektiğini biliyordum: "Aşk uğruna savaş verilecek en değerli duygudur. Fedakârlık ise bu savaşta en büyük kalkan olacaktır. Onurlu bir âşık yeri geldiğinde âşığı için kalkanını kaldırıp oku göğsüne yiyebilenindir..."

İnanna.

Aşk Tanrıçası, mezar taşını diriltme sanatını bilen kadın, tüm âşıkların anası...

Hangi ismi aldığı benim için önemli değildi. Ona çağrıda bulunacaktım. Ne olursa olsun beni kabul edecekti. Etmek zorundaydı. Ufak da olsa bir umut yeşermiştii içimde. Yeşeren her umudun yok olduğu düşünülürdüğünde peşinden gitmek doğru gibi gelmiyordu, olabilir-di. Ama hiçbir şey yapmadan beklemeyecektim. Benden nefret edip etmediğini öğrenmeliydim. Cevabı duymak belki de varlığımı sona erdirmeme sebep olacaktı ama razıyım. Benden nefret dahi etse ona veda edecektim.

Hızla eve geri döndüm. Beni kabul etmeme ihtimaline karşılık bir planım daha olmalıydı. Bu durumda diğer tüm Tanrıçaları deneyecektim. Tek, tek...

Bu büyük bir riskti. Çünkü benim gitmeme izin veremeyebilir ve *Zates*'te kayıp bir ruha dönüşmeme sebep

olabilirlerdi. Bir önemi var mıydı? Hayır. Zaten onsuz kayıptım.

Hemen mahzene indim ve bir şişe şarap aldım. Geçiş için malzemelerin azlığı işimi kolaylaştırıyordu. Veronica'yı Beatrice'in yanında bulacağımdan emindim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde onları gördüm; kucığında uyuyan Beatrice ile birlikte koltukta oturuyor ve yavaşça sallanıyordu. Beni fark edince sessiz olmamı işaret etti ve yavaşça yerinden kalkarak onu yatağına yatırdı. Küçük elleri yumruk şeklinde başının iki yanında duruyordu. Dudakları büzülmüş, sanki her an bir şey söyleyecekmiş gibi gözüküyordu. Veronica'ya dışarı çıkması için işaret ettim.

Odanın kapısını aralık bıraktıktan sonra bana dönüp, "Sen yokken biraz huzursuz oluyorsun, Kevin," dedi.

"Üzgünüm, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yardıma ihtiyacım var Veronica."

"Ne konuda?"

"Defne yaprağı."

"Neden Zates'e geçeceksin Kevin?"

"Yapmak zorundayım. Ona ne olduğunu ve benden nefret edip etmediğini öğrenmeliyim."

"Ama..."

"Bana şu lanet yaprakları ver Veronica. Vakit kaybetmek istemiyorum."

"Tamam," diyerek kırılgan gözlerle bana baktı ve defne yapraklarını avucuma bıraktı.

"Kime çağrıda bulunacaksın?"

"İnanna'ya."

"Lütfen dikkatli ol!"

"Sen... Bir şey olursa... Beatrice."

"Lütfen Kevin, sen sadece dikkatli ol! Beatrice'i merak etme."

Aşağıya inip daha önce yaptığım gibi büyük koltuğa geçtim. Şişeyi açıp bardağa doldururken kızılığının nasıl da kana benzediğini düşündüm. O anın görüntüleri zihnime hücum etti. Nefesim kesilmiş ve canım yanmıştı. Daha fazla beklemeden ve neredeyse tek bir yudumla şarabı içtikten sonra defne yaprağını dilimin üzerine yerleştirdim. Yapmam gerektiği gibi içimden sözleri tekrarlayarak İnanna'ya seslendim. Beni kabul etmesi için adeta yalvarıyordum.

Kısa bir süre içinde kendimi çınarın orada buldum. Garipti. Hâlâ yeryüzündeydim. Arkamda hissettiğim hareketlilikle döndüğümde gördüklerime inanamıyordum. Erica karşımdaydı; tüm güzelliği ve tüm canlılığıyla.

"Erica..."

"Hayır, Kevin! Ben İnanna..."

"Nasıl? Yani sen..."

"Benim gerçekliğim sadece bana ait. Beni ancak sevdiğin kişinin suretinde görebilirsin. Tabii gözlerinde gerçek aşkın mührü varsa..."

Belki hayal kırıklığından, belki de sadece yaşadığım duygu yoğunluğundan, gözyaşlarım akıyor ve ben buna bir türlü engel olamıyordum. Bana yaklaştığında özlemin kavurucu ateşi tüm bedenimi sardı. Parmaklarıyla gözyaşına dokundu. Tüy gibi hafifti dokunuşu.

"Hükümdarın gözyaşları... Sen aşksın Kevin! Sen yeryüzünde yaratılmış en büyük âşıksın. Seni bu yüzden kabul ettim. Seni ben yaratmadım ama buna rağmen yarattıklarımın daha büyük bir âşıksın."

"O nerede?"

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü nefes alamıyorum. Çünkü damarlarımda dolaşan kan beni onsuz zehirliyor, çünkü artık kör olmak istemiyorum..."

“Büyük bir acı yaşadığını görebiliyorum ama sen gerçekleri göremeyecek, duyamayacak kadar ruhunu paramparça etmişsin. Erica’nın ruhu senden çok daha iyi durumda ve güvende. Kızın onu olması gerektiği yere gönderdi.”

“Onu Beatrice mi yolladı?”

“Evet. Onun kaybolmaması için ve geri döneceği zamanı beklemesi için kendi kutsal ateşinin yanına yolladı?”

“Nerede?”

“Eden bahçesinde.”

“Kayıp cennet!”

“Evet, Erica kayıp cennette. Beatrice’in kutsal alevinin yanı başında ve döneceği güne kadar orada kalacak.”

“Onu görmek istiyorum.”

“Neden?”

“Devam etmek için buna ihtiyacım var.”

“Ya dönmeyecek olsaydı, ne yapacaktın?”

“Yok olacaktım.”

“Gerçek anlamıyla yok olmaktan bahsettiğini anlayabiliyorum. Kalbini görüyorum Kevin.”

Elini göğsümün üzerine koyarak devam etti.

“Daha önce böyle atan bir kalp hiç görmemiştim. Yeryüzündeki en büyük âşık olarak sana onu göstereceğim.”

“Ne istersen vermeye hazırım.”

“Senden istediğim hiçbir şey yok. Aşkı yaratan benim ve sen yarattığım bu mucizenin en büyük kanıtısın. Herhangi bir bedel ödemene gerek kalmayacak. Tek yapman gereken dikkatli olmak.”

“Ne gibi?”

“Gördüğün ya da göreceğin hiçbir şey boşuna yaratılmadı. Bunu asla unutma.”

“Tam olarak neyi görmem gerek?”

“Bunu sana ben gösteremem. Kendin göreceksin. Sadece takip et ve parçaları birleştir.”

Diğer elini gözlerimin üzerine kapadı. Ve kulağıma eğilerek fısıldadı.

“Onu seviyor musun?”

“Seviyorum!”

“O zaman git, çok az vaktin var! Sevdiğin kadını kutsal alevin yanında bulacaksın. Beatrice’in emanetini teslim almak zorundasın. Gelişimi tamamlanana kadar onu saklayacak ve koruyacaksın.”

“Ne almam gerekiyor?”

Yavaş yavaş yok olduğumu hissederken son söyledikleri çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Yanacağını bile bile elini ateşe sokabilir misin?”

Son duyduklarım bunlardı. Ama Erica’yı görecek olmanın verdiği heyecan duyduklarımı sorgulamamı engelliyordu. Ona kavuşacaktım. Gözlerim ışığına kavuşacaktı.

Cennet Bahçesi

Gördüklerimi tam olarak anlatabileceğimden emin değildim. Gökyüzü suyla kaplıydı. Ne yeşil ne de mavi. Bir ırmak gibi akıyordu. Her taraf çiçeklerle doluydu. Sürekli şarkı söyleyen birileri vardı sanki. Daha önce hiç görmediğim kuşlar şakıyarak havada dans ediyordu. Yürüdüğüm yer yeşilin en güzel tonuna sahipti. Etrafıma bakındım. Bu cennet bahçesinde tek görmek istediğim bir melekti. Benim meleğimdi ama yoktu.

Yürümeye devam ettim. Attığım her adım büyük bir güzelliğin ve vazgeçilmezliğin içine doğru gidiyordu. Yaratılan hiçbir varlık gördükten sonra buradan vazgeçemezdi. Bundan emindim. Garip bir huzur ve dinginlik veriyor, katıksız ve saf bir mutluluğun etrafımı sardığını hissediyordum.

Yan tarafımda çiçeklerin arasında hareket eden bir şey fark edince dikkat kesildim. Görmeyi beklediğim şey karşımdaki değildi. Küçük bir kız çocuğu vardı karşımda. Çok güzel gözüküyordu. Tam bir şeyler söyleyecekken parmağıyla bir yeri işaret etti. O tarafa baktığımda hafif bir dumanın yükseldiğini gördüm. Kutsal alev! Eri-ce oradaydı. Kafamı çevirdiğim de yok olmuştu. Dumanı takip etmeye başladım.

Dumana yaklaşmaya başlayınca adımlarımı yavaşlattım. Greceklerimden korkmuyordum. Tek korkum geri dönmekten vazgemekti. Sonunda ağaçların arasından geçerek oraya ulaştım.

Usul usul akan bir şelale, gökkuşağının tüm renklerinin oynadığı bir glete akıyordu. şelalenin nereden geldiği görünmüyordu. O kadar yüksekti ki sanki gökyüzünden akıyor gibiydi. Gln etrafında bin bir renkte ekler açıyordu. Minik kelebekler uçuşuyor ve kondukları eğin rengini alarak değişiyorlardı. Grsel bir şölenden farksızdı.

Birden onu gördüm. Oradaydı, arkası dönüktü. Saçları tüm sırtını kaplamıştı. Kutsal alevin önünde duruyordu. Ruhum ona kavuşmak için can atarken adımlarım hızlandı. Sesimin çıkması için bir süre kendimle mücadele ettim ve sonunda başardım.

“Erica... Sevdiğim...”

Yavaşça arkasına döndü. Ben ise gzyaşlarımdan onu göremiyordum. Onları silip görüşümü netleştirdiğimde ise olduğum yerde kaldım. Kalbim durmuş gibiydi. Hemen ardındaki bembeyaz kanatları, tüm güzelliğiyle ve kucağında kızım la Erica oradaydı.

“Erica...”

Bana cevap vermiyordu. Yok olacak korkusuyla koşarcasına yanına gittim. Yüzünde büyüyen muhteşem gülümsemesiyle bana bakıyordu, tıpkı kızım gibi. Onu her zaman hayal ettiğim gibiydi. Gözleri âşık olduğum yeşillere kavuşmuştu. Bembeyaz, uzun bir elbise vardı üzerinde; saçlarından inciler sarkıyordu. Sırtının gerisinden görünen kanatları bembeyazdı. Artık gerçek bir melek gibi gözüküyordu.

“Merhaba baba!”

“Beatrice.”

"Lütfen şaşırma. Yeryüzünde sizinle birlikte olan sadece benim bedenim. Seninle konuştuğum zamanlarda ise ruhumla orada oluyorum. Sonra tekrar buraya dönüyorum. Annemin yanına..."

"Ama bu nasıl olur?"

"Onsuz olamam baba. Tıpkı senin gibi ona muhtacım. Onun sevgisine, onun bakışına, dokunuşuna..."

"Erica..."

"Sana cevap veremez ama seni duyuyor. Lütfen suçluluk duygusundan vazgeç artık. Tüm bunların yaşanması gerekiyordu. O, burada ateşimin yanında olmalıydı. Sana kızgın değil, asla kızgın olmadı. Sen ona en büyük hediye verdin."

"Seni..."

"Evet baba. Siz benim sadece yaratıcım değilsiniz. Yaratılmak için bedenleriniz kullanılmadı. Ben senin içindeki güç ve aşkın, annemin ise içindeki fedakârlık ve mucizenin karışımından yaratıldım."

"Ben, çok özledim."

"O da seni çok özleyiyor ve çok seviyor. Sana kavuşacağı güne kadar burada güvende olacak."

"Ne zaman geri dönecek?"

"Gelişimim tamamlanmadan hemen önce."

"Sensiz nasıl dayanacağım o zamana kadar?"

Erica'nın gözünden süzülen bir damla yaş parlak bir kristale dönüşüp yere düştü ve kırıldı, tıpkı kalbim gibi.

"Merak etme baba. Dayanacaksın, benim için."

Şefkatle kızıma baktığımda İnanma'nın söyledikleri geldi aklıma.

"Emanet ne Beatrice?"

"Bunu sen bulacaksın baba."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bana söylemişti; yanacağını bile bile elini ateşe sokar mısın, demişti.

Bahsettiği ateş Beatrice'in kutsal alevi olmalıydı. Hiç düşünmeden elimi ateşe soktum. Hiç canım yanmıyordu. Geri çektiğimde elimde madalyona benzer bir şey vardı. Onu koru, demişti İnanna.

"Bunu sakla baba. Gelişimimi tamamladığım gün onu senden geri alacağım."

"Nasıl geri geleceksin?"

Erica elindeki kırmızı gelinciğı bana uzattı.

"Sadece kıızıla boyandığında dünyan, tan yerini izle. Kaybolan yansımanı kızılığın sonunda bulacaksın." dedi Beatrice.

Erica elini gözyaşlarımla ıslanmış yanağıma koydu. İşte şimdi gerçekten cennetteydim. Sona geldiğimi hissetsem de bana dokunduğı an huzur büyük bir güçle içimi kaplamıştı. Gözlerimi kapadım. Yeryüzüne düşerken tek yaptığım onu sevdiğimi haykırmaktı.

Sıçrayarak uyandım. Sonunda kendi cehennemimdeydim.

Yeryüzü...

Öyle bir cennetten sonra burada olmak gerçekten cehennemde var olmakla eşdeğerti.

Veronica kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

"Kevin, iyi misin? Tanrım, geri gelemeyeceksin diye çok korktum."

"İnan geri gelmek istemedim Veronica, hem de hiç."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Erica'yı gördüm Veronica. Kayıp cennet Eden'de. Beatrice'in ruhuyla birlikte oradaydı. Cennetteydim Veronica, gerçekten cennetteydim." dediğimde duyduklarından çok elimdekine bakıyordu şaşkınlıkla.

"Peki ya elindeki?"

"Bu Beatrice'in. Gelişimi tamamlanınca ona vereceğim. Ama o zamana kadar onu koruyacak ve saklayacağız."

“Peki ya diğer elindeki?”

Ne demek istediğini anlamadan ellerime baktım. Avucumun içinde, tenimin altında bir gelincik vardı. Bir dövmeye benziyor ama gerçekçiliği bunun mümkün olmadığını kanıtlıyordu.

“Bu bir gelincik, onu bana Erica verdi!”

“Cennet bahçesinden bir çiçek, öyle mi?”

“Evet.”

“Gelincik... Ölümsüzlüğün sureti... Rengini asla kaybetmeyen çiçek. Kevin bunun o kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

Veronica bunu söylerken sehpanın üzerindeki saksıdan bir şey yükseldi. Birkaç saniye sonra açmış ve çok güzel bir gelinciğe dönüşmüştü. Şaşkınca etrafa bakınmaya başladık. Evin içindeki tüm saksılarda aynı şey oluyordu. Hepsinde gelincikler yeşeriyordu. İçime yerleşen huzuru yeryüzüne düşerken orada, Erica’nın yanında bırakmaktan korkmuştum. Ama bu, korkumu yok ediyordu. Erica’nın yanımda olduğunu hissediyordum. Gelincikler bunu kanıtlıyordu.

“O dönecek Veronica. Beatrice’in gelişimini tamamlaması için ona ihtiyacı var.”

“Peki ama nasıl?”

“Bunu ben de tam olarak bilmiyorum ama bir işaret olacağına eminim. Nasıl olacağının önemi yok; geri gelecek. Kızımla birlikte olması gereken en güvenli yerde şu an.”

İşığımın tam olarak kavuşmuş olmasam da, renkleri ayırt edemeyen bir kördüm hâlâ. Tek rengim gelincik kızzıydı. Erica geldiğinde ise diğer renklerime kavuşacaktım.

“Beatrice nerede?”

“Nelly ve David onu bahçeye çıkardı. Çok seviyor orayı.”

"Kendi cennetine benzettiği içindir," dedim ve onu görmek için bahçeye çıktım.

Karşımdaki manzara o günden beri ilk kez gülümsememe sebep oldu. Bahçe adeta bir gelincik tarlasına dönüşmüştü ve Beatrice onların arasında gülümseyerek oturuyordu. Sanki annesinin kucağındaymış gibi. Nelly ve David ise şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

"Veronica bütün bahçeyi neden gelinciklerle doldurdun? Beatrice'in çok hoşuna gitti ama..."

"Bunu ben yapmadım." dedi Veronica.

"Peki ama bunlar nasıl birdenbire yeşerdi?"

"Bunu sebebi benim," dedim elimi göstererek.

Nelly şaşkınca elime bakarken bir şeyler söylemek istedi ama onu durdurdum.

"Veronica size her şeyi anlatır. Sam'i görmem gerekiyor," diyerek, Beatrice'e baktım ve ona göz kırptım.

Sam'in yanına gittim. Günlerdir kehaneti çözmek için uğraşıyordu.

"Merhaba Sam."

"Kevin, gel lütfen."

"Kasayı açar mısın, bir şey koymam lazım."

"Nedir o?"

"Zates'e geçtim"

"Ne? Ne zaman?"

"Biraz önce."

"Benim neden haberim yok?"

"Veronica çalışmanı bölmek istememiştir. İnanna'ya çağrıda bulundum. Erica'nın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyordu. İsteğimi kabul etti ve onu görmeme izin verdi."

"Onu gördün mü, nerede şu an? Zates'te mi?"

"Hayır. İnanna beni onun olduğu yere gönderdi. Eden'e."

"Kayıp Cennet; oranın bir efsane olduğunu sanıyorum."

"İnan bana, Eden gerçek ve efsanelere yaraşır bir muhteşemlikte."

"Peki ya Erica? Onu buldun mu?"

"Evet, orada, Beatrice ile birlikte kutsal alevin başında."

"Beatrice mi?"

"Beatrice'in ruhu daha çok Erica ile birlikteymiş Sam. Gelişimi tamamlanuncaya kadar orada olacaklar."

"Bu inanılmaz."

"Biliyorum. Bu onun emaneti; o büyüyene kadar saklamak ve korumak zorundayız."

Sam bir yandan elimdekine bakıyor bir yandan da kassayı açmaya çalışıyordu.

Madalyonu güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra bana döndü.

"Kevin, kehanetle ilgili bilmen gereken bazı şeyler var ama..."

"Neler buldun?" derken artık beni korkutmadığını hissetmek şaşırtıcıydı.

Erica'yı görmek kısmen de olsa beni kendime getirmişti.

"İlk paragraftaki saklı cümleyi çözdüm."

"Ne diyor?"

"Hükümdar kılıcını saplarken meleğe, akan kan kıızıla boyarken her yanı, alevlenirken kutsal ateş, karanlıkta, doğan Eidelon'un suretleri titretecek tüm dünyayı."

Aslında saklı bölümde çözdüğüm diğer satır çok açıklayıcı değil. Sanırım bunlar da dağınık.

Yıldırımı düştüğünde fedakârlığın; karanlık ve aydınlık dönecek yerlerine, meleğin son soluğunda doğacak, iyi ve kötü bir arada..."

“Meleğin son soluğunda.”

“Evet, Erica’nın içindeki karanlık bir yerlerde kötülüğü besledi. Çünkü Erica’nın aydınlığı ne kadar büyükse karanlığı da o kadar büyük.”

“Bahsettiği doğum gerçek anlamda olabilir mi?”

“Olabilir ama bunu öğrenmemize imkân yok.”

“Devamını çözmeliyiz.”

“Ne gerekiyorsa yapacağım, emin ol.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Her şey için”

Sessizce bana baktı. Gözlerindeki inancı ve bağlılığı görebiliyordum. Muhafızların efendisi, yeryüzünün hükümdarı bendim. Her ne kadar yıkılmış da olsam bana inananlar ve bana bağlılığını kanlarının son damlasına kadar verenlerle asla yenilmeyeceğimi biliyordum. Bizi bekleyen her ne ise muhafızlarımla –ailemle– gelecek olanı karşılamaya hazırdım. Erica döndüğünde ise tamamlanacaktım.

O ve kızım bana güç verecek ve onların sayesinde yenilmez olacaktım. Beni bekleyen karanlıklara alıştım. Gölgelelerden korkmuyordum. Onlara sadece ışık tutmak yeterliydi. Kendi özüm için ihtiyacım olan ışığı Erica bana vermişti. Şimdi sıra bendeydi; kendimi toparlayacak ve enkazdan farksız olan bu halimi tamir edecektim.

Taparcasına sevdiğim, dünya üzerinde var olan duyguların en yücesini bana hissettiren varlığın yanına giderken gün batmak üzereydi. Gökyüzü allı morlu bir günbatımına kucak açarken ben de ona bu kez gerçek anlamda kucak açtım. Güzel gözlerine bakarak ona sıkıca sarıldım. Gelinciklerin arasında artık ikimiz de Erica’nın kollarındaydık.

Sona vardığımı sanmakla hata etmiştim.
Bu bir son değildi.
Bu sadece bir başlangıçtı.